

SERGHEI NIKOLAEVICI LAZAREV
DIAGNOSTICAREA KARMEI + PRIVIRE IN VIITOR

„Înainte de lectura acestei cărți ar fi bine să lăsați deoparte orice supărare pe Dumnezeu, pe părinți, pe lumea înconjurătoare, pe dumneavoastră înșivă și pe destin”

S. N. Lazarev

CĂTRE CITITORI

Cea de-a treia carte ar fi trebuit să se numească „Cazuri din practică”. Eu socoteam că, prin cele două cărți anterioare, sistemul a fost încheiat, iar în cea de-a treia aveam de gând să aduc explicații, precizări, completări în legătură cu sistemul. Au apărut însă noi cunoștințe, și acestea s-au dovedit a fi într-atât de importante, încât a trebuit să scriu urgent a treia carte, în decursul acestui timp, multe persoane mi-au adresat întrebări și eu le-am promis că voi răspunde la ele în paginile unei cărți. Le cer scuze celor care au asistat la conferințele mele din Vladivostok. Eu le-am promis că voi răspunde la bilețele și voi înregistra răspunsurile pe casete video. Dar n-am reușit. Atunci am promis că în cartea a patra voi da răspunsuri la întrebări, însă și de această dată s-au acumulat informații noi, fără de care, din câte îmi dau eu seama, cercetările mele n-ar fi putut să fie complete și încheiate. Acum sistemul este mai mult sau mai puțin definitiv. Dar, o dată ce așa s-au întâmplat lucrurile, eu voi da într-o carte separată răspunsuri la întrebări, explicații și completări. Cred că cea de-a cincea carte va apărea în toamna anului 1998. Încă o dată, îl rog pe cititor să înțeleagă: eu nu dau nici un fel de sfaturi și nu îndemn la nimic. Eu îmi împărtășesc experiența în domeniul ajutării oamenilor, rezultatele cercetărilor mele, năzuința de cunoaștere a lumii înconjurătoare. Sper ca această carte să-l ajute pe cel care o va citi.

Autorul

INTRODUCERE

În primăvara anului 1996, după ce apăruse de sub tipar cartea a treia, eu consideram că sistemul meu este, în principiu, încheiat, întâlneam tot mai des oameni care spuneau că lectura celor trei cărți le-a schimbat caracterul și concepția despre lume. Numeroase disfuncții dispăreau fără urmă, dacă omul analiza cu atenție lucrurile despre care se vorbea în cărți. Ce-i drept, au existat situații când cunoștințele mele, experiența și intuiția mea se dovedeau neputincioase în fața bolii. Atunci îmi venea să abandonez toate cercetările și să mă ocup de altceva.

Mai frecvente însă erau cazurile de însănătoșire frapantă. Acest lucru mă obliga să merg mai departe. O mare importanță a avut faptul că am izbutit să comprim o cantitate uriașă de informații în câteva adevăruri simple și accesibile. Opiniile cu privire la cărțile scrise erau diametral opuse. Unii spuneau că sistemul este prea simplu. Alții - că este prea complicat și puțin accesibil. Unii spuneau că cea mai tare

este prima carte. „Cea mai tare este cartea a treia”, - spuneau alții. „Cea mai tare este totuși a doua”, - socoteau unii și demonstrau lucrul acesta cu argumente.

Atunci am înțeles că oamenii percep informația în mod diferit și că, asupra fiecăruia, cartea exercită o acțiune particulară. De acțiunea cărții m-am convins pe propria-mi piele, atunci când am început să recitesc manuscrisul primului volum.

Peste câteva minute după ce începusem lectura manuscrisului, la nivel subtil, a urmat deodată un șoc atât de puternic, încât învelișurile fine ale biocâmpului meu au început să se desfacă în bucăți.

Apoi coconul structurii biocâmpului meu a început să „lunece” lent de pe învelișul fizic. Mai mulți clarvăzători au observat: atunci când aura dispare, omul moare în scurt timp. Eu mi-am dat seama că situația este gravă și am încercat să descopăr sursa atacului.

Rezultatul a fost cu totul neașteptat. Această sursă s-a dovedit a fi propriul meu manuscris.

Pentru prima oară în viața mea, citeam un text care exercita o acțiune energetică, adică viteza de transformare a informației în energie era foarte mare. Mi-am imaginat ce se putea întâmpla cu cititorii cărții mele și m-au trecut fiori. Am ajuns la concluzia că, după stratul exterior al informației cuprinse în carte, urma un fond interior mult mai puternic și, dacă acesta era nearmonios, informația expusă în carte nu putea fi percepută. Noi am efectuat experimente interesante. Eu îi dădeam unei persoane două - trei foi de manuscris și o rugam să le citească și să-și spună părerea.

— Scuză-mă - zicea omul - dar este imposibil de citit, textul este sofisticat, puțin inteligibil, practic n-am înțeles nimic.

Eu studiam fondul de profunzime la nivel subtil și înlăturam programele agresive prin rugăciuni și pocăință, adică „purificam” textul din punct de vedere energetic.

Peste două zile îi înmănam aceleași persoane același text, fără nici o modificare. Omul citea și se entuziasma.

— Se vede îndată că s-a făcut o bună redactare, textul poate fi citit cu ușurință și totul devine limpede imediat.

Am înțeles că, în orice text, lucrul cel mai important este canalul profund, info-senzorial. Și în pictură, și în poezie, și în cântec, încărcătura invizibilă ce se ascunde în spatele oricărui text, notă sau formă este fundamentală. Texte aparent asemănătoare pot avea grade de profunzime absolut inegale. Aici se deschide calea pentru o infinită perfecționare. Cu cât mai multă iubire conține informația, cu atât mai mare este densitatea ei și mai puternică acțiunea. De fapt, cunoașterea rațională a lumii nu funcționează atunci când lipsește cea senzorială. Iar profunzimea cunoașterii senzoriale este determinată de cantitatea de iubire față de Dumnezeu, acumulată în suflet.

Mulți dintre cei care citiseră cartea a doua spuneau că lectura ei te poate aduce la disperare. Cea mai mică greșeală este urmată de pedeapsă - pentru păcatele părinților și ale bunicilor, din cine știe ce motive, plătește nepotul, apare senzația că nu există nici o ieșire. Eu îi linișteam. Deși informația este prelucrată în cărți la maximum, totuși acesta este un reportaj despre calea pe care am străbătut-o în cunoașterea lumii și a legilor care o guvernează. „Omul nu plătește pentru gândurile agresive - le explicam eu pacienților - dacă acestea nu sunt sprijinite de sentimente agresive, ele nu răzbat în interior. Dacă omul face zarvă, se agită și strigă, în exterior, iar în interior păstrează iubirea, lucrul acesta nu va avea repercusiuni negative asupra sănătății lui”. Mai departe, emoțiile, laptele reprobabile ale strămoșilor noștri pătrund și rămân în biocâmpul nostru în cazul în care sunt identice cu structura

noastră spirituală, adică, dacă în viețile anterioare eu n-am fost gelos, gelozia părinților mei nu va pătrunde în adâncul sufletului meu. Iar dacă eu am o orientare corectă, va dispărea chiar și „noroiul” superficial căpătat de la strămoși. Karma personală corespunde celei a părinților și, dacă în trei vieți anterioare eu i-am disprețuit pe oameni, socotindu-mă mai deștept decât alții, în viața aceasta eu primesc un tată, un bunic și un străbunic din aceeași categorie. De aceea, atunci când omul începe să lucreze asupra sa și se întoarce spre Dumnezeu, putem considera că el nu are o karmă familială, ci doar una personală. Și, cu cât mai puternică este aspirația către Dumnezeu și către iubire, cu atât mai puțin depinde omul de energetica lumii înconjurătoare, de experiența negativă a strămoșilor săi și a vieților sale anterioare. Atunci când scriam cartea a treia, aveam momente de derută: înlături atașarea de o valoare umană, apare alta. Procesul părea să fie nesfârșit, de aceea încercam să generalizez la maximum noțiunea de „valoare umană”. Și, în cele din urmă, au rămas de fapt două noțiuni cardinale - „gelozia” și „trufia”.

Unele grupuri de boli și nenorociri erau legate de tema relațiilor, iar alte grupuri - de tema aptitudinilor, intelectului, perfecțiunii.

Gelozia provoacă unele afecțiuni, trufia - altele, iar combinarea geloziei cu trufia provoacă, de regulă, afecțiuni grave și adesea incurabile.

Îmi amintesc cum o femeie, venind în vizită la mine, a spus: „Eu pot deja să merg și să vorbesc”.

— Ce să înțeleg? - m-am mirat eu. Adică, dumneavoastră nu mergeați și nu puteați vorbi?

Chipul ei mi s-a părut cunoscut, însă nu-mi puteam aminti unde o văzusem.

— Sunt deja la a treia ședință cu dumneavoastră - zâmbi femeia. La prima ședință soțul meu m-a adus în brațe. Pe atunci eu nu mai puteam nici să merg, nici să vorbesc, boala mea era considerată incurabilă. Treptat, mușchii se atrofiază și omul, la început, nu mai merge, apoi nu mai vorbește, apoi nu mai respiră. Un chirurg academician a spus că nu mă va opera. „Ai să mori oricum pe masa de operații - a zis el - șansele tale de supraviețuire nu sunt nici de 10%”. Mi-am dat seama că el nu vrea să-și strice statisticile, într-un cuvânt, m-au trimis să mor acasă. Dumneavoastră mi-ați explicat că eu sunt stăpânită deopotrivă de gelozie și de trufie. De fapt, eu nu aveam absolut nici o idee care este sensul vieții, pentru ce trăiesc eu și cum trebuie să mă comport ca să fiu fericită. Mi-am revăzut întreaga viață și am înțeles multe lucruri. Și, cu cât mai multă căldură simțeam în suflet, cu atât mai repede mă părasea boala. Pentru mine, iubirea de Dumnezeu fusese întotdeauna o noțiune abstractă. Acum însă, pur și simplu, o simt.

Întâlnirea cu astfel de pacienți îmi aducea bucurie.

În ultimul timp am început să resimt oboseala în urma maratonului de șase ani, care a început în anul 1990.

Îmi părea bine că sistemul funcționa fără participarea mea.

Informația aceasta putea ajuta milioane de oameni. Până a-mi efectua investigațiile, citeam peste tot unul și același lucru: „Soarta nu poate fi schimbată, de soartă nu te poți feri”. Practic, este imposibil să schimbi caracterul omului. Eu nu puteam nici măcar să-mi imaginez că soarta, sănătatea și caracterul copilului pot fi schimbate până la nașterea și chiar până la zămisirea lui. Nu știam pentru ce a apărut omul pe acest Pământ.

Care este sensul vieții? Pentru ce trăim, dacă oricum îmbătrânim, pierzând totul, și apoi murim? Eu nici măcar nu bănuiam că purtarea unui om se poate schimba radical în câteva ore.

Îmi amintesc cum a venit la mine o doamnă:

— După ședința cu dumneavoastră, - povestește ea - eu m-am pornit spre casă. Ajung acasă, sun la ușă, ușa se deschide, în prag stă fiica mea și, deodată, fetița mă întreabă uimită: „Mamă, ce ți s-a întâmplat? Nu știu de ce mi-a pierit tot cheful să mă port urât cu tine”.

S-a dovedit că este de ajuns ca omul să-și schimbe concepția despre lume, să simtă cât de real este sentimentul de iubire față de Dumnezeu și cât de iluzorii și neesențiale sunt toate celelalte și, îndată încep să se schimbe nu numai caracterul, sănătatea și soarta lui, ci și oamenii din preajmă și, în general, lumea din jurul acestui om. Mie nici prin gând nu-mi putea trece că în felul acesta poate fi salvat nu numai un singur om, ci un grup de oameni și chiar un oraș, un popor sau o țară întreagă. Dar, cu cât înaintam mai mult, cu atât mai limpede îmi dădeam seama cât de importantă este, pentru însănătoșirea și salvarea atât a unui singur om, cât și a unor mari grupuri de oameni, o concepție corectă despre lume și efortul de autoperfecționare.

Pe atunci era greu să-mi imaginez că cea mai mare forță în Univers este iubirea. Și, chiar dacă multe încă nu le înțelegeam, totuși mă puteam deja orienta în lumea înconjurătoare. Una dintre lacunele din cercetările mele o reprezentau filozofia indiană și cea chineză. De ce trebuie să renunți la toate dorințele, ca să fii fericit? De ce filozofia indiană consideră toată lumea înconjurătoare drept o iluzie? De ce gândirea umană este declarată principalul dușman, când tocmai conștiința evoluată îl face pe om să fie cu adevărat om? Să zicem că mie îmi puteam cumva explica lucrurile acestea, sistemul meu însă nu le putea explica. Din studiile mele lipseau noțiuni ca: „viață”, „dorință”, „conștiința omului”. Eu nu știam dacă ele vor apărea, înțelegeam că toate valorile umane trebuie concentrate într-un singur grup, însă nu reușeam acest lucru. Așadar, existau două noțiuni clare și bine definite: „gelozia” și „trufia”. Există înțelegerea modului în care acestea pot fi învinse, iar bolile generate de ele, înlăturate.

Au mai apărut două noțiuni, destul de vagi. Prima era moralitatea, iubirea față de oameni.

A doua noțiune era contactul cu viitorul, care se realiza prin intermediul scopurilor, visurilor și idealurilor. Trebuie să fiu cinstit: eu n-am izbutit să văd relația reciprocă dintre ele. În cartea a treia am încercat să înlănțui totul într-un sistem unic, lucrul acesta însă nu mi-a reușit. Ultimii șase ani am muncit la limita posibilităților mele. Sistemul nu era încheiat, dar funcționa. Mă convingeam de aceasta cu fiecare zi. Nu mă gândeam că ar putea apărea vreo nouă direcție pentru investigare, în orice caz, eram sigur că, în următorii câțiva ani, nu se va produce o nouă breșă care să permită cercetărilor mele să avanseze.

Și, pe măsură ce cartea a treia înainta spre sfârșit, eu priveam tot mai des spre pânzele curate din atelierul meu. La urma urmei, sunt pictor sau nu?

„Datoria față de oameni mi-am făcut-o, acum pot să mă relaxez și să trăiesc o viață normală”. Astfel gândeam eu la începutul primăverii lui 1996. Aveam un „ghimpe” care nu-mi dădea pace — tema timpului. Simțeam însă că e peste puterile mele, de aceea m-am lăsat păgubaș. „Am să mă odihnesc vreun an și jumătate, apoi mai vedem” — am hotărât eu. Timp de vreo lună, am trecut ușor cu vederea tot ce era legat de cercetările mele. Apoi s-au declanșat acele evenimente care m-au făcut să tresar agitat și să uit de planurile și visurile melc. Informația nouă vine adesea sub forma morții sau a unui șir de nenorociri. Am început să primesc această informație nouă în primăvara anului 1996.

Eu îmi scriam cărțile ca să nu le repet pacienților de fiecare dată unul și același

lucru. O informație foarte simplă, la prima vedere, era adesea asimilată cu multă greutate. La început am vrut pur și simplu să dactilografiez un articol, pentru a-l înmâna pacienților mei. Când am înțeles că toți au nevoie de această informație, am decis că e timpul să tipăresc o carte și, peste câțva timp, s-a ivit această ocazie. Apoi am văzut că informația expusă în carte este echivalentă cu o consultație. Trebuia să precizez doar detaliile. Atunci am hotărât să scriu în cărți cât mai mult din ceea ce știu, pentru ca pacienții să se lecuiască singuri, iar mie să-mi revină doar cazurile extrem de dificile.

Așa s-au brodit lucrurile că eu fie nu lucrez deloc, fie lucrez cu intensitate maximă. Dacă nu fac un salt calitativ înainte, atunci când mă ocup de ceva, ocupația devine neinteresantă pentru mine și o abandonez. Munca în ritmul cel mai rapid cu puțință mobilizează toate forțele organismului și permite ascensiunea la noi niveluri calitative. Eu am lucrat câțiva ani ca pictor decorator, îmi amintesc cum, într-o instituție oarecare, o doamnă administrator m-a anunțat solemn:

„Pictorul dinainte rămânea la serviciu câte cincisprezece ore, dar nu reușea întotdeauna să îndeplinească sarcinile ce-i erau încredințate. Pe mine nu mă interesează câtuși de puțin cât timp veți petrece la locul de muncă, eu am nevoie de rezultate”. Peste două săptămâni, ea mi-a cerut să rămân la locul de muncă trei - patru ore.

— Dar eu fac tot ce îmi încredințați.

— Dumneavoastră însă petreceți la locul de muncă nu mai mult de o oră.

— Totuși eu o scot la capăt cu tot lucrul.

— Eu insist ca dumneavoastră să rămâneți pe loc până la prânz - a spus ea.

— Adresați-i, vă rog, această cerință celui care va veni în locul meu, - am răspuns eu și apoi mi-am dat demisia.

Ei bine, acest stil de lucru s-a dovedit a fi extrem de necesar și util, atunci când am început să lucrez la cărțile mele. Informația expusă în prima carte aș fi putut-o expune în câteva tomuri mari, dar am izbutit s-o comprim până la dimensiunile unei broșuri. De aceea, perceperea imediată a cărților mele poate fi dificilă. În schimb pot avea loc transformări importante și, acum, când mi se spune că după lectura cărților mele caracterul se schimbă în mod radical, eu nu mă mai mir. Nu mă mir că multe boli trec. Acum mă miră mai mult dacă ele nu trec. După apariția cărții a treia, eu socoteam că la mine la consultație trebuie să vină oameni, practic, sănătoși.

Într-adevăr, la consultație au început să vină oameni ale căror caractere, sănătate și soartă se schimbaseră. Ei vroiau să se convingă că acționează corect și să-și satisfacă dorința de a cunoaște. Iată însă că, puțin câte puțin, au început să apară pacienți la care totul era curat, din punctul de vedere al cercetărilor mele anterioare, dar se ivea ceva nou. Și acest nou s-a dovedit a fi mult mai grav și mai periculos decât ancorarea în relații, din care rezulta gelozia, și decât atașarea de aptitudini, intelect, perfecțiune, în clasificarea mea, acest fenomen purta numele de „atașare de viitor”. Iar eu, din cine știe ce motive, nu puteam s-o înlătur. Mă întorceam iar și iar la această temă. Pentru a nu ne atașa de viitor, este necesar să nu ne fixăm pe visuri și planuri. Trebuie să înțelegem că totul este determinat de voința divină, iar voința noastră este ceva secundar. Eu tot întreprindeam noi și noi încercări de a învinge viitorul, însă nu mi izbutea nimic. Cu cât mai multă iubire și cunoștințe oferi, cu atât mai multe îți vin. De aceea, tocmai în timpul conversațiilor și conferințelor, mi se dezvăluia, mai frecvent decât oricând, o nouă percepere a problemei. Și iată că, la o conferință ținută în una din Casele de cultură, eu explic:

— Filozofia indiană spune că timpul se află la baza lumii înconjurătoare,

timpul naște totul. Timpul se împarte în trecut, prezent și viitor.

Trecutul este material. Viitorul este spiritual. Ceea ce numim materie este una dintre formele timpului. Această formă se numește „trecut”. Ceea ce numim „spirit”, „biocâmp”, „spațiu” este de asemenea o formă a timpului, care se numește „viitor”. Viitorul este spiritual. Trecutul este material. Prezentul este și material și spiritual. Iubirea dă naștere spiritului. Spiritul dă naștere materiei. Materia tinde să se contopească cu spiritul și să se întoarcă la iubire și la Dumnezeu.

De la ce începe viața? De la ceea ce numim „homeostază”. Regimurile spațial, material și energetic se modifică, în interiorul celulei însă schimbările decurg potrivit unei scheme complet diferite. Interacțiunea materiei, spațiului și energiei în celulă se deosebește de procesele analogice din exterior. Adică procesele temporale din celulă se deosebesc de procesele temporale din mediul înconjurător. Pentru ca celula să supraviețuiască în mediul înconjurător, ea trebuie să controleze starea materiei, spațiului și energiei în jurul său!

Să ne întoarcem din nou la seria inițială. Iubirea dă naștere structurilor informaționale ale biocâmpului, adică spațiale. Informația, transformându-se în materie, dă naștere energiei. Energia se transformă în materie, materia tinde spre acumularea energiei și a informației. Controlul și interacțiunea cu structurile materiale și spirituale înseamnă deținerea valorilor miiteriale și spirituale. Cu cât este mai înalt gradul de evoluție al organismului, cu atât mai înalt este gradul de control asupra timpului ambiant, adică asupra spațiului și materiei. Dar valorile¹ spirituale și materiale sunt refăcute din nou, în fiecare fracțiune de secundă, de sentimentul iubirii. Atunci când scara valorilor materiale și spirituale depășește rezervele de iubire, încep să apară cele pe care le numim bolile, nenorocirile organismului. Atunci survine oprirea acumulării de valori materiale și spirituale și activarea orientării spre acumularea iubirii. Când valorile materiale și spirituale ating anumite proporții, rezervele de iubire trebuie să depășească o anumită limită. Atunci spațiul și materia se comprimă într-un singur punct, trecutul, prezentul și viitorul de asemenea. Totul se transformă într-un timp primordial și revine la cauza primară. Cu cât omul posedă o cantitate mai mare de valori materiale și spirituale, cu atât mai considerabil este controlul Lui asupra trecutului și viitorului. O dată ce există anumite limite ale materiei și spațiului și dimensiuni maxime ale lor, rezultă că există o dimensiune maximă a timpului. Atunci când timpul personal al unei ființe vii ajunge egal cu timpul-limită, ciclul evoluției se încheie.

Universul a apărut la început ca un tot unitar, un organism unic. Această unitate se mai păstrează la nivel subtil. Ființe vii și obiecte inanimate, care aparent sunt absolut diferite, alcătuiesc, la nivel subtil, un tot unitar. De aceea, orice obiect sau ființă din Univers constituie o unitate absolută cu acesta în plan subtil. Cu alte cuvinte, orice unitate material-spațială, indiferent de dimensiunile ei, conține o informație completă despre tot Universul. De aceea se poate afirma că Universul este structurat pe principiul hologramei. Universul a luat ființă ca un impuls info-senzorial, ca ceva inconștient. El poate reveni la cauza primară, transformându-se în contrariul său. Spiritul dă naștere materiei. Cu cât mai departe evoluează acest proces, cu atât apare o mai mare cantitate de materie, cu atât mai multe interconexiuni se formează în interiorul ei și cu atât mai inteligentă devine materia. Animatul se deosebește de inanimat printr-o mult mai mare densitate a timpului, prin concentrația acestuia. Dar această densitate crește nu datorită sporirii expansiunii spațiului și a cantității de materie, ci datorită conexiunilor informaționale, adică datorită amplificării aspectului

rațional. Pe măsură ce evoluează, Universul trebuie să devină tot mai rațional, iar conștiința individuală, unindu-se treptat în forme de conștiință colectivă, luând treptat amploare, trebuie să atingă proporțiile Universului.

Întrucât Universul a apărut ca o entitate unitară, conștiința colectivă și cea individuală alcătuiau, la început, un tot unitar. Pe măsură ce Universul evoluează, diferența de potențial dintre conștiința colectivă și cea individuală crește. Dar, cu cât mai departe înaintează procesul, cu atât mai mult încearcă *eu*-l individual să concentreze în sine lumea înconjurătoare și cu atât mai multe semne de conștiință colectivă începe el să manifeste. Universul, continuând să se dilate, începe să se comprime. Atunci când conștiința individuală a fiecărei ființe vii ajunge la proporțiile întregului Univers, conștiința individuală și cea colectivă se transformă într-un tot unitar și ciclul se încheie. Însuși procesul evoluției Universului reprezintă un proces cu impulsuri și oscilații de la material la spiritual și invers. Conștiința reprezintă suma aspectelor material și spiritual, având ca bază aspectul senzorial. Evoluția conștiinței cuprinde 3 etape:

Primul impuls - amplificarea sentimentului iubirii.

Al doilea impuls - accentuarea aspectului spiritual.

Al treilea impuls - aspectul material logic.

Cu alte cuvinte, mai întâi iubirea, apoi intuiția și pe urmă logica. Noua concepție distruge vechile structuri logice. Așadar, distrugerea structurilor spirituale, destabilizarea lor este de asemenea o formă de percepere a noului. Prin urmare, și distrugerea, destabilizarea sentimentului de iubire față de lumea înconjurătoare reprezintă o condiție necesară a cunoașterii. Cu cât mai mare este saltul pe calea cunoașterii predestinat unui om, cu atât mai profundă este prăbușirea tuturor temeiurilor, pe care el trebuie s-o suporte. Și, cu cât mai puternică este în această situație iubirea față de Dumnezeu, cu atât mai neesențiale devin pentru om învelișul său fizic, material, structurile sale spirituale, potențialul său senzorial, cu atât mai sigur va accede el la un nou nivel. Fiecare om, ca de altfel fiecare ființă vie, are un model al lumii înconjurătoare. Modelul senzorial are proporții mai mari, dar și mai multă inerție. Modelul rațional are proporții mai mici, dar o viteză de adaptare mai mare. Însă, oricât de perfect ar fi modelul rațional-senzorial al lumii înconjurătoare, el va avea întotdeauna limite. Așadar, este inevitabilă ciocnirea, conflictul cu lumea înconjurătoare, prin urmare - agresivitatea și bolile. Singurul model real al lumii înconjurătoare îl reprezintă cunoașterea lumii prin intermediul cauzei primare, adică prin intermediul iubirii față de Dumnezeu. Atunci când această iubire deține prioritatea, într-o situație critică, conștiința, intrând în conflict cu lumea înconjurătoare, nu se prăbușește, nu moare, ci se restructurează, ridicându-se la noi niveluri, în consecință, boala, necazul, nenorocirea sunt semne care arată că modelul lumii înconjurătoare pe care ni l-am creat nu mai corespunde realității. Pentru a înțelege ceva, trebuie să ne întărim intuiția. Pentru a ne întări intuiția, trebuie să ne întărim iubirea față de lumea înconjurătoare. Iar pentru a ne întări iubirea față de lume, trebuie să ne întărim iubirea față de Dumnezeu!

În cartea a treia, eu am încercat să clasific toate valorile umane în trei categorii: valori materiale, valori spirituale, care cuprindeau relațiile, aptitudinile și intelectul, și a treia categorie, pe care eu o numeam „iubirea față de oameni și față de lumea înconjurătoare”. Apoi a devenit clar că iubirea față de oameni și față de lumea înconjurătoare reprezintă un strat mai subtil al valorilor spirituale, care stă la baza atât a relațiilor, cât și a intelectului și aptitudinilor. Mai târziu a devenit clar că tocmai

aceasta este forma de contact lărgit cu viitorul, în acel moment, eu încă nu știam că această temă este cea mai periculoasă și că atașarea de contactul cu viitorul reprezintă cauza principală a maladiilor psihice grave, a cancerului, sterilității și a morții subite.

VIITORUL

Pacienta stătea în fața mea.

— Pentru început am să vă relatez povestea mea - a spus ea. În urmă cu câțiva ani s-a descoperit că am cancer. Mai târziu s-a clarificat că procesul de metastazare începuse deja și era destul de avansat. Tratamentul n-a dat vreun rezultat deosebit. Apoi mi-a căzut în mână prima dumneavoastră carte, după care și celelalte două. Am avut noroc: ceea ce am cumpărat nu erau niște falsuri după cărțile dumneavoastră. La New York și în alte orașe, falsificarea de cărți este tot atât de răspândită ca și în Rusia. După ce am citit cărțile dumneavoastră, pe corp mi s-au deschis răni și din ele a început să curgă sânge și puroi. După un timp oarecare am simțit că sunt sănătoasă. Aici, la New York, japonezii lucrează cu aparatură de diagnosticare excelentă. Ei folosesc computerele și descoperă destul de rapid cele mai mici simptome de cancer. Ei m-au examinat și mi-au spus că nu s-a produs o vindecare completă. Prin urmare, ceva totuși a mai rămas. Și iată că am venit la dumneavoastră pentru a afla: ce n-am înțeles din cărțile dumneavoastră, ce m-a împiedicat să mă vindec complet?

Privesc prin ea și mă gândesc, oare câți oameni se află în acest moment în aceeași situație? Cei pentru care informația expusă în cărțile mele constituie poate unica speranță și șansă de scăpare. Iar faptul că nu am reușit să înțeleg câteva adevăruri simple nu le va permite oamenilor să se refacă și să supraviețuiască.

— Aveți doar o singură cramponare - îi spun doamnei. Doar o singură problemă nu a fost rezolvată. Aveți viitorul închis pe mai mult de 100%. Câtă vreme situația va rămâne neschimbată, n-o să vă puteți întrema definitiv.

— Cum adică viitorul este închis? - întreabă doamna. Asta înseamnă că visez prea mult, că îmi fac mereu planuri?

— Acest simptom nu este cel mai important - îi zic - tema este mult mai complicată.

Calm și metodic, încep să-i explic situația. Peste un timp oarecare văd cum biocâmpul ei se modifică lin, ceea ce înseamnă că, de acum înainte, boala aflată „în suspensie”, pitită, va începe să cedeze.

Îmi amintesc cum a ieșit la iveală tema viitorului. Totul începe cu senzația de instabilitate și de pierdere a controlului asupra situației. Nouă ni se pare că apreciem totul cu ajutorul logicii și al gândirii, însă gândirea nu este viabilă fără simțire. Iar dacă simțurile nu ne oferă o adaptare minimă la lumea înconjurătoare, conștiința devine nesigură, apare frica. Când învățam să conduc mașina, aveam o teamă teribilă și trăgeam mereu cu ochiul la instructorul care ședea alături. Dar iată că, pentru prima

dată, am urcat în mașină de unul singur și am demarat. Și peste un minut a apărut senzația că fac acest lucru de-o viață. Am apăsător pe accelerator și, de atunci încolo, am condus mereu cu viteză maximă. Peste un timp oarecare duceam cu mașina o persoană. După zece minute de mers, acesta m-a întrebat prudent:

— De câtă vreme conduceți?

— De două-trei luni - i-am răspuns. El a tăcut, apoi a adăugat:

— Probabil, caracterul explică totul.

În primăvara anului 1996 au început să mi se întâmple lucruri ciudate, începuse să-mi fie frică să șofez, îmi amintesc că, într-un interval de câteva zile, reușisem să creez de trei ori condițiile pentru un posibil accident rutier și doar din pură întâmplare mașina mea nu a fost lovită. Curios lucru, la nivelul rațiunii vedeam că situația este critică, dar asta nu schimba nimic. Atunci când simțurile nu oferă o evaluare corectă a situației, rațiunea te poate salva doar într-un singur caz din patru - cinci.

Am încercat să șofez cu mai multă grijă, însă sentimentul de siguranță nu apărea. Când am început să conduc mașina, am observat cât de mult este legată starea afectivă de incidentele de pe șosea. Dacă se întâmplă să gândești urât despre pietonii care vă deranjează, lucrurile se pot sfârși cu accidentarea unui om pe stradă, și asta se va întâmpla fără voia dumneavoastră. Dacă v-ați gândit cu aroganță la un agent de circulație, dacă l-ați înjosit în sinea dumneavoastră sau cu vorba, atunci, în decurs de câteva zile și, pe deasupra, absolut nejustificat și

illogic, veți fi înjosit de un agent de circulație. Personal mi-am trasat pentru totdeauna o regulă care se cere respectată când te așezi la volan. Ea este compusă din patru puncte:

Primul - să ai considerație față de pietoni.

Al doilea - să ai considerație față de șoferii de pe șosea.

Al treilea - să ai considerație față de inspectorii poliției rutiere.

Al patrulea - să ai considerație față de semnele de circulație.

Am constatat după aceasta că-mi vine mult mai ușor să șofez. Simțeam că, în cazul în care accidentul totuși s-ar produce, pagubele ar fi cu mult mai mici decât într-o situație obișnuită.

Peste un an am fost victima unui accident de circulație și numai printr-un miracol n-am fost rănit. Mai târziu am analizat această întâmplare. Am început să frânez la cotitură, deși vedeam nisipul de pe marginea drumului. Când vehiculul a început să derapeze, a trebuit să apăs pe frână fără să debreiez, pentru ca mașina să-și mențină stabilitatea. Și atunci am intrat cu roțile din stânga într-o băltoacă, pe fundul căreia era noroi, în astfel de cazuri, mașina scapă de sub control. Regula de bază a fost respectată, cu toate acestea, accidentul s-a produs. Am căzut pe gânduri și am adăugat un al cincilea punct: „Să ai considerație față de drumul pe care circuli, indiferent în ce stare se află”.

Mai târziu m-am convins de nenumărate ori că lăudăroșenia și înfumurarea pe șosea sunt calea cea mai directă spre traumatism și sinucidere. Starea noastră afectivă determină, cu mult timp înainte, dacă se va produce un accident de circulație, precum și gravitatea lui.

Acest precept m-a ajutat în primăvara lui 1996, deși simțeam că ceva nu e în

regulă cu viitorul meu. Pe neașteptate, a apărut o surprinzătoare stare de sfârșeală. Pierdeam din puteri, mă clătinam de-a dreptul. Am cercetat, ca să văd în legătură cu ce mi se întâmplă toate acestea. Răspunsul care sosea era invariabil: în legătură cu alte lumi. În mine se producea o puternică perturbare în raport cu alte lumi. Fiindcă veni vorba, și vederea a început să-mi slăbească, dar slăbea într-un mod oarecum ciudat. Periodic, puteam desluși chiar și cel mai mărunț text, uneori însă până și caracterele mari începeau să-mi plutească în fața ochilor. Ca gravitate, situația se asemena cu cea descrisă în cartea a doua, când am început să orbesc. Acum însă totul se petrecea mai lent și la o scară mult mai mare. Aveam senzația că sunt ca o muscă ce se zbate prinsă în plasă. Simțeam că nu voi fi în stare să suport ceea ce venea acum peste mine. În clipe de grea cumpănă, omul poate supraviețui uitând de sine și concentrându-se la a-i ajuta pe alții.

Când simțeam că situația e fără ieșire, mă lăsam tot mai mult absorbit de activitatea mea de vindecător, astfel, salvând pe alții, mă salvam pe mine. Când te zbați să-i ajuți pe alții, ți se revelează acele rezerve interioare care nu funcționează atunci când încerci să te ajuți pe tine. Acum însă această strategie nu-mi era de nici un folos, în propria mea viziune, viața îmi era demult asimilată unei partide de șah, iar eu o urmăream parcă dintr-un punct exterior, însă, de această dată, simțeam că adversarul mă depășește cu mult ca forță. Ca și altădată, încercam să fac ceva, dar vedeam cum întreaga construcție se năruie cu încetul. Asta se întâmpla cam pe vremea apariției celei de-a treia cărți, în acea perioadă mă zbăteam să salvez viața unuia dintre pacienții mei. Acesta avea cancer la plămâni. El îndeplinea tot ce-i spuneam, dar starea lui continua să se înrăutățească. Ceva din caracterul lui nu-i permitea să se schimbe. El însă constituia doar o parte din problemă. Simțeam că-mi scapă ceva, că lunec la suprafața lucrurilor. Cu toate strădaniile mele, bolnavul, încetul cu încetul, se stingea. Apoi, el a murit.

După ce a apărut cea de-a treia carte, am ținut o conferință la Moscova. Apoi m-am ocupat de pacienți. O doamnă mi-a povestit că tatăl ei a avut cancer pulmonar. „Am început să se roage, să-și bea urina și, peste un timp oarecare, boala a dispărut” - povestea ea. Totul pare simplu, dar de ce unii în situația dată se vindecă, iar alții nu? Există cazuri când cineva, aflând că are cancer, își schimbă atitudinea față de lumea înconjurătoare, renunță la carne, adoptă un regim alimentar drastic și se însănătoșește. Multă lume știe ce este macrobi-otica. O alimentație corectă a contribuit adesea la vindecarea afecțiunilor canceroase. Cu toate acestea, la New York m-a vizitat unul dintre cei mai fervenți admiratori ai acestui curent, și el avea diagnosticul: cancer la laringe. Soția unuia dintre promotorii alimentației corecte a murit de cancer, iar tumorile fiicei acesteia erau tratate cu apă magnetizată și alte metode, și nu cu ajutorul dietei. Prin urmare, dieta, urinoterapia și alte metode de tratament creează doar un cadru care să contribuie la restructurarea interioară a omului. De ce, când unii oameni se adresează lui Dumnezeu, rugăciunile lor ajung la destinație, iar ei se vindecă? De ce rugăciunile altora nu sunt auzite de Dumnezeu? De ce unii oameni nu sunt în stare să se roage, iar alții nu vor?

Pe atunci nu mă vedeam în stare să dau un răspuns clar la aceste întrebări. Eram conștient de un singur lucru: este puțin probabil ca cel înrăit și orgolios să se vindece adresând rugăciuni lui Dumnezeu. Se întâmplă ca în exterior omul să fie deja pregătit

pentru schimbare, însă sufletul lui să se împotrivească, în acel moment, el fie cedează acestui sentiment aparent și, în acest caz, este puțin probabil ca ceva să-l mai salveze, fie încercă, în dureri și chinuri, să simtă în orice împrejurare că voința sa, conștiința și el însuși sunt secundari, iar iubirea de Dumnezeu - primordială. Un tânăr mi-a spus odată după conferință:

— Când a început prelegerea, am simțit cum ceva mă împinge afară din sală. Abia de-am rezistat. Iar la sfârșit, dumneavoastră ne-ați propus tuturor să ne rugăm în tăcere. Păi, iată că nu am fost în stare să mă rog, parcă mi se lipise limba de cerul gurii.

— Sufletul dumneavoastră este atașat în mod excesiv de valorile umane - i-am explicat - aveți prea multe exigențe, mai ales față de propria persoană. Disprețul față de sine, nemulțumirea de sine sunt, și ele, forme ale trufiei, înainte nu înțelegeam de ce multor oameni li se face rău în biserică. Apoi mi-am dat seama: în lăcașul sfânt are loc umilirea valorilor umane, iar în subconștient este introdusă informația despre caracterul lor secundar. Și, cu cât sufletul este mai puternic atașat de ele, cu atât mai dureros se desfășoară procesul de normalizare. Iar dacă omul, intrând în lăcașul sfânt, nu este acordat la o stare supremă de seninătate, atunci agresivitatea, care izbucnește în timpul unor astfel de mutații, se reîntoarce neîntârziat asupra lui, dând naștere unor probleme grave.

Întrucât problema cea mai serioasă este generată de atașarea de valorile spirituale, rezultă următorul lucru: cu cât mai inflexibilă este orientarea cuiva spre aptitudini, intelect, carieră, cu atât mai grave vor fi traumatismele suportate de suflet și cu atât mai rău se va simți persoana respectivă în lăcașul sfânt.

Una dintre pacientele mele mi-a relatat o istorie ciudată.

Fiica ei a absolvit școala cu medalie de aur. Învăța excelent, a fost admisă la facultate fără vreo dificultate. La universitate era printre studentele cele mai bune. În toată această perioadă, ea nu a mers niciodată la biserică - nu știu cum se explică, dar nu reușea. Iată însă că, în anul al treilea de facultate, ceva a început s-o atragă într-acolo. Ea a intrat în biserică, a zăbovit înăuntru, fără să simtă o schimbare radicală sau vreo durere fizică deosebită. A avut doar senzația de ușoară „plutire”. Apoi a intervenit brusc o înrăutățire a stării psihice, după care ea a ajuns la ospiciu.

— La ora actuală - povestea doamna - fiica mea este practic invalidă. Spuneți-mi, ceea ce i s-a întâmplat a fost sau nu legat de vizitarea bisericii? - m-a întrebat femeia.

— A fost. Axarea pe valorile spirituale, pe intelect, pe aptitudini și carieră depășea la tânăra fată de sute de ori iubirea față de Dumnezeu. Dacă ea ar fi frecventat lăcașul sfânt de la o vârstă fragedă și ar fi fost învățată să se roage lui Dumnezeu, atunci, în mod firesc, i-ar fi fost oprită, de sus, rapida dezvoltare a intelectului și a aptitudinilor, orientând-o încetul cu încetul spre iubire. Dacă impulsul de a face carieră, de a-și dezvolta aptitudinile s-ar fi dovedit prea puternic, atunci aceste aptitudini i-ar fi fost pur și simplu blocate, preschimbând-o într-o ființă săracă cu duhul, până în clipa în care tânăra își va fi cultivat o justă orientare spirituală. Când trenul a atins viteza maximă, virajul în direcția cea bună se poate solda cu o catastrofa. Fiica dumneavoastră era sortită morții și lipsei urmașilor și, pentru a dobândi șansa de a supraviețui și de a avea copii, ea a trebuit să piardă ceea ce a determinat începutul distrugerii sufletului ei. Această cale este oricum inevitabilă și, cu cât mai devreme

pășești pe ea, cu atât mai fericit devii în cele din urmă.

Cred că femeia m-a înțeles și a simțit cum trebuie să se roage, pentru ca fiica ei să se vindece. Totul pare foarte simplu: orice s-ar întâmpla, păstrează-ți iubirea de Dumnezeu; fie și un singur strop, încearcă să-l reții în suflet atunci când încep necazurile. Nu știu de ce, dar puțini oameni reușesc acest lucru.

Abia peste un timp oarecare am început, puțin câte puțin, să înțeleg despre ce este vorba. Omul, în drumul lui spre Dumnezeu, parcă ar urca niște trepte. El nu mai depinde de treapta pe care a lăsat-o în urmă, ci depinde de cea care îi stă în față. Și, ca să urce pe următoarea treaptă, el trebuie să trăiască un timp oarecare cu imaginea ei în suflet, să o simtă, să vadă în ea un scop. Acest proces este inevitabil. Dar, imediat ce o valorifică, se obișnuiește cu ea și îi apare senzația de stabilitate pe această nouă treaptă, el, inevitabil, cade de pe ea și astfel pierde legătura cu treapta din față, nemaifiind totodată legat de cea pe care a lăsat-o deja în urmă.

Și iată că, în acest moment de dezintegrare a existenței, în ce măsură se va strădui omul să păstreze sentimentul de iubire pentru Creator și cu cât mai multă fericire va simți, dar, mai ales, cu cât mai puternic va fi afluxul de iubire în sufletul lui atunci când va veni în contact cu noile valori umane, cu atât mai aprigă va fi durerea pe care va trebui s-o îndure peste un timp oarecare pentru a nu se atașa sufletește de ele! Inșă una sunt suferințele, și altceva sunt chinurile. Și, în măsura în care omul este pregătit să apere și să păstreze sentimentul de iubire, în aceeași măsură catastrofa devine o competiție în care omul se perfecționează, iar nenorocirea se transformă într-un exercițiu de întărire a forțelor.

Cu cât omul este mai puternic, cu cât este mai ridicat nivelul lui de conștiință, cu atât mai mici sunt șansele lui de a supraviețui, atunci când orientarea lui interioară este greșită. Din păcate, părinții se gândesc, cel mai adesea, cum să dezvolte la copiii lor doar acele calități care să le ofere acestora un succes imediat.

După cât se vede, pentru ca omul să-și mențină propriul statut de ființă umană, pentru ca el să devină și mai uman, e necesar să i se repete cât mai des că el este om doar în exterior, pe când sufletul lui este Divin, iar acest Divin este alcătuit din iubire eternă. Precum albină adună miere, astfel și omul se naște pentru a acumula în suflet acest sentiment. Și, pe cât de real va resimți omul sentimentul Divinului în suflet, pe atât va deveni mai uman.

Revin la tema timpului și la tema viitorului.

În aprilie 1996 am fost rugat să ajut o persoană. Trebuia să mă deplasez la aceasta la spital. Când am aflat că este vorba de un om de afaceri și încă unul foarte important, am hotărât să nu merg. De cele mai multe ori, este inutil să tratezi astfel de oameni. Ei sunt obișnuți să facă orice, cu excepția unui singur lucru: să se schimbe ei înșiși. Menținându-se un timp oarecare pe poziții de lideri și văzând că voința, conștiința și intelectul le-au permis să obțină tot ce și-au propus, ei nu-și mai dau seama că, din clipa în care sentimentul de iubire încetează să le mai alimenteze, voința, conștiința și intelectul se transformă într-un „juvăt”. De aceea, dacă o astfel de persoană apelează totuși la mine, o face fiindcă vede în mine doar un remediu la modă, o pastilă, pe care o va întrebuința în paralel cu alte cinci - șapte tipuri de tratament, îmi amintesc

cum, odată, am fost rugat să examinez o persoană, care venise special pentru aceasta din Canada. Medicii l-au avertizat că i-au rămas săptămâni numărate de viață. Se pare că avea cancer la creier. Când a sunat la ușă, i-a deschis și l-a condus înăuntru un cunoscut de-al meu, care se întâmpla să fie și proprietarul apartamentului.

— De ce aveți praf pe lustră? - a fost prima întrebare pe care a adresat-o pacientul.

Acest amănunt mi-a fost relatat mai târziu. Când a intrat însă în cameră, l-am privit în ochi și am înțeles că în cazul lui nu se mai poate face nimic.

— Ce garanții îmi puteți oferi, dacă vă plătesc pentru tratament? - a întrebat.

— Nici una.

— De ce?

— Fiindcă, în primul rând, totul depinde de dumneavoastră, de disponibilitatea pe care o aveți de a lucra asupra dumneavoastră înșivă.

— Bine, atunci câte șanse am de a supraviețui, dacă încep lucrul asupra mea după metoda dumneavoastră?

— Cam șapte procente.

— Dar este foarte puțin.

— Uneori și șapte procente înseamnă foarte mult. Și cu aceasta am încheiat discuția.

Când mi se adresează un bolnav de cancer și mă întreabă dacă, după consultarea mea, mai poate merge și pe la alți medici, eu îi răspund că în situații critice trebuie puse în aplicare toate mijloacele, pentru a îndrepta lucrurile. Atât dieta, cât și medicamentele, chimioterapia și tratamentul cu raze se pot dovedi absolut ineficiente atunci când, concomitent, nu s-au produs schimbări în profunzime. Și dimpotrivă, eficiența lor poate fi mult sporită, sau ele pot deveni superflue, atunci când omul descoperă calea cea bună.

Îmi amintesc cum, câțiva ani în urmă, o doamnă venită să mă consulte îmi povestea.

— M-am îmbolnăvit de limfogranulomatoză. Începusem o serie de ședințe de chimioterapie. Rezultatele analizelor nu s-au arătat prea încurajatoare. Ședeam mereu cu frica în suflet. Dar iată că mi s-a întâmplat să-mi îndrept atenția asupra copiilor, care sufereau de asemenea de cancer. Dintr-o dată mi s-a făcut nespus de milă de ei și am simțit în suflet atâta dragoste, încât m-am rușinat de propriile mele temeri și de nemulțumirea față de lumea înconjurătoare și față de mine însămi. M-am gândit: „Ei, atât de micuți, trebuie să înfrunte moartea, iar eu fac o tragedie din ce mi se întâmplă mie”. După care analizele mi s-au îmbunătățit brusc, iar organismul a dat subit o reacție alergică la chimioterapie. Medicii s-au văzut nevoiți să anuleze tratamentul, însă eu m-am însănătoșit și fără acesta.

— Pe omul bun la suflet Dumnezeu îl păzește - m-am gândit.

Îmi amintesc cum mi-a telefonat un bărbat din Iakutia (Iakutia (Republica Saha) - republică autonomă în Federația Rusă, în Siberia Orientală, în bazinul fluviului Lena, cu capitala Iakutsk. Aici se află importante zăcămintele de diamante și aur.)

— Spuneți-mi, e necesar oare să recurg la intervenție chirurgicală? - a întrebat

el și mi-a explicat situația. Toată viață s-a simțit sănătos, însă la un examen medical recent s-a descoperit că nu are un rinichi. După aceasta, medicii au întreprins o cercetare detaliată și au constatat că rinichiul există totuși, însă este foarte mic și sclerosat și, judecând după toate aparențele, practic nu funcționează.

— El vă încurcă - au spus medicii. Este mai bine să-l extirpăm.

L-au internat în spital și au fixat data operației, însă, în ziua respectivă, intervenția nu a avut loc: chirurgul pășise ceva la mână. Au amânat-o cu două săptămâni, în ziua operației, chirurgul s-a îmbolnăvit subit și, din nou, totul s-a amânat. La a treia tentativă s-a întâmplat același lucru.

— M-au externat și acum nu știu dacă să mă operez.

— Să n-o faceți - i-am spus. Patologia rinichiului dumneavoastră este rezultatul blocării unui puternic program de autodistrugere, în cazul în care ați fi extirpat rinichiul, blocajul s-ar fi produs prin congestie sau prin pierderea completă a vederii. Un program atât de puternic de autodistrugere este consecința blamării și a disprețului față de oameni, societate și lumea înconjurătoare. Iar dorința exagerată de a condamna o aveți pentru că ați fost învățat de mic copil să duceți o viață în conformitate cu anumite principii și scopuri, cu ideea unui viitor luminos, iar, cu o atare viziune, dorința de a-i judeca pe alții, apoi de a ucide, devine tot mai puternică și se convertește, în mod inevitabil, într-un program de autodistrugere. Cu toate acestea, sunteți din fire un om bun la suflet și, deși v-a fost deformată percepția psihică a lumii, totuși v-ați străduit să păstrați în suflet bunătatea, de aceea, pe de o parte, vi s-a dat această malformație, iar, pe de altă parte, ați rămas sănătos; rinichiul dumneavoastră atrofiat parcă a strâns într-un nod viziunea greșită pe care o aveți asupra lumii și care era imprimată în planul emoțiilor. De aceea, dacă rinichiul nu vă creează efectiv probleme, nu are rost să vă grăbiți cu intervenția chirurgicală.

Mi-am adus aminte de această întâmplare când mă deplasam cu mașina la spital, la omul de afaceri pe care am fost rugat să-l ajut. M-am decis să merg la el, când i-am aflat diagnosticul. Era vorba de cancer pulmonar. „De curând, un pacient al meu a decedat, iar eu încerc să-l scot la mal pe ăsta” - mi-a trecut prin minte.

În salonul spitalului am dat cu ochii de un bărbat palid și chinuit. Era evident însă că judecata și voința nu i-au fost afectate.

— V-ați obișnuit de mic să vă lăsați călăuzit de intelect și aptitudini - i-am spus. Acest fapt vă permitea să obțineți cele dorite, să vă dezvoltați, însă, cu cât mai insistent și mai aprig vă orientați spre intelect și aptitudini, cu atât mai dureros era pentru dumneavoastră orice eșec. Cu cât mai importante sunt pentru om aptitudinile și intelectul, cu atât mai mult el încearcă să țină sub control orice situație, uitând că voința lui va fi întotdeauna secundară!

Conflictul cu întreaga lume și cu Universul se amplifică treptat. Dar, întrucât sentimentul propriei primordialități, precum și dorința de a supune mediul înconjurător, pornesc de la conștiința și de la trupul nostru, rezultă că, pentru început, ne va fi distrusă conștiința, iar după aceea și trupul. La început apar eșecurile, dificultățile nejustificate, nedreptățile și, dacă omul recepționează corect aceste semnale de avertizare, el reușește să se echilibreze la timp. Dar, dacă în adâncul inimii, omul nu renunță la dorința de a stăpâni situația, ci caută s-o accentueze prin

sentimentul de iritare și nemulțumire îndreptat împotriva lumii înconjurătoare, atunci „streangul” se strânge mai tare.

— Ar fi bine - îi zic pacientului - să vă reamintiți toate eșecurile, necazurile și să le acceptați ca pe un remediu. Să înlăturați prin pocăință supărarea pe lumea înconjurătoare, pe cei apropiați și pe propria persoană. Iar rugăciunea dumneavoastră să exprime clar ideea că fericirea supremă o vedeți în iubirea de Dumnezeu.

Bolnavul m-a înțeles perfect. A început să lucreze, însă simțeam că el nu se schimbă în profunzime. Ceva în sufletul lui nu-i permitea să se pună pe sine pe locul doi, dependent de voința Supremă. Câmpul lui se restabilea treptat și se purifica, iar atașarea de aptitudini, intelect și perfecțiune se diminua tot mai mult. Însă starea lui nu se ameliorează. Rămânea o singură problemă: atașarea de viitor.

— Nu construiți planuri, nu visați, nu vă gândiți la viitor -îi spuneam lui și soției lui.

— Noi deja nu ne mai gândim la nimic, nu planificăm și nu ne creăm speranțe de viitor - răspundeau ei.

Însă, ori de câte ori îl supuneam testului, constatam că parametrii cramponării de viitor rămăneau tot atât de amenințatori și, în acest punct, mă simțeam neputincios. Ceva se ascundea în spatele acestui fapt, dar ce anume, nu puteam înțelege. Constatându-mi propria incapacitate, am încercat să atrag la soluționarea acestui caz alți experți. Una din cunoștințele mele, o bioenergoterapeută de înaltă clasă, mi-a mărturisit cu sinceritate:

— Nu înțeleg, îl cercetez de la distanță, câmpul îi este curat, în regulă, cu toate acestea, energia i se duce.

Simțeam că suprasolicitățile încep să depășească limita critică. Cu toate acestea, îmi venea mai ușor să mor eu, decât să-l văd pe el cum se stinge cu încetul. Procesul critic din plămâni a fost stopat, apoi a urmat o ameliorare. Plămânii se purificau, însă, brusc, au început să funcționeze mai prost rinichii. Organismul a încetat să se mai împotrivească bolii. La sfârșitul lui iulie, el a decedat. Pe măsură ce încercam cu mai multă îndârjire să-l salvez, observam că în propriul meu organism încep procese similare, îmi amintesc cum, în urmă cu opt ani, la o petrecere la care se aflau și câțiva bioener-goterapeuți, ne amuzam cu toții făcând diagnosticări. Unul dintre ei, adresându-mi-se, mi-a zis pe neașteptate:

— Iar cauza morții dumneavoastră vor fi plămânii.

Știrea nu m-a surprins. Cu câțiva ani înainte, într-un interval de numai câteva luni, făcusem de trei ori pneumonie. În primul meu an la școala militară „Suvorov”, (Școlile militare "Suvorov" - instituții de învățământ mediu cu profil militar, treapta pregătitoare pentru școlile de ofițeri.) mi s-a declanșat subit o bronșită acută, care nu răspundea nici unui tratament. Medicul șef de la unitatea sanitară mi-a spus, privindu-mă plin de compasiune:

— Frățioare, se pare că te-ai ales cu o tuberculoză.

Tuberculoza nu mi-a fost depistată, dar nici medicamentele nu-mi ajutau.

Medicii au decis să nu mă declare inapt pentru serviciul militar, ci doar să mă readucă la starea obișnuită, cine știe, poate organismul o va scoate la capăt prin propriile forțe. Și, într-adevăr, peste un timp oarecare, boala a trecut de la sine. Mai

târziu am analizat ce mi s-a întâmplat.

Atunci când omul îi blamează pe alții sau gândește urât despre ei, are de suferit ficatul. Dacă a jignit pe cineva sau dacă supărările lui se manifestă cu intermitențe, ca niște explozii, atunci este afectată inima. Dacă omul se supără des, și nu numai pe cei apropiați, ci și pe sine, pe circumstanțe, suferă stomacul. Supărările de proporții acționează la nivel subtil, în tranșe insesizabile, dar permanente. Și, cu cât mai amplu este volumul pretențiilor, cu atât mai mare este pericolul. Nemulțumirea față de lumea înconjurătoare, față de propria soartă, permanenta inacceptare interioară a situației generează cele mai profunde supărări, care, cel mai adesea, sfârșesc cu un cancer la plămâni. Cu puțin noroc, omul se alege doar cu o tuberculoză sau cu bronșite și pneumonii permanente.

În primul an nu voiam să învăț la școala militară „Suvorov”. Îmi repugna disciplina severă, înjosirea celor mai mici de către cei mari, cultul forței, care existau acolo, deși era mult mai ușor decât în armata sovietică, actualmente rusească, unde batjocura, violența și samavolnicia sunt mai cumplite decât în închisori.

În realitate, cancerul pulmonar este o formă de protest, de neacceptare a lumii înconjurătoare, dar este și cea mai proastă variantă de luptă. Nu exterioară, ci lăuntrică. Și, cu cât mai mult se supără cineva și condamnă, în adâncul sufletului său, lumea înconjurătoare, cu atât mai puternic este paralizată apărarea lui din afară.

„Să vă povestesc o întâmplare ciudată, - îmi scria un bărbat - care s-a petrecut cu fiul meu. Totul a început de la o simplă încăierare”.

Fiul lui și-a învins cu ușurință adversarul și încăierarea aproape că se sfârșise. Deodată însă el a simțit un acces de frică necontrolată și nu a mai fost în stare să ridice mâna. Adversarul său, văzând această frică instinctivă, s-a apropiat și l-a plesnit de câteva ori peste față, iar acesta nu a putut schița nici o mișcare de răspuns. După această întâmplare a fost deseori bătut, umilit și totuși nu se vedea în stare să riposteze. A crezut că este ceva patologic, o boală serioasă, însă lașitatea dispărea atunci când băiatul rămânea singur. El și-a pus deseori viața în pericol, fără să încerce vreun sentiment de frică. Frica apărea doar în clipa când trebuia să riposteze cuiva.

Acest sindrom al vulnerabilității îmi era atât de cunoscut, de parcă ar fi fost vorba despre mine. Aveam și eu o frică grozavă să ripostez, și eu îmi riscam, din când în când, viața, pentru a mă convinge pe mine însumi că nu sunt laș. Îmi amintesc cum mi s-a povestit despre un băiat pe care îl băteau colegii, adesea fără nici un motiv, din simplu amuzament. Acesta doar își acoperea fața cu mâinile și repeta:

- Doamne, iartă-i, căci nu știu ce fac!

Aici funcționa același mecanism. Abia când am început să mă ocup de bioenergetică am înțeles că frica paralizantă din tinerețe constituie un mecanism de apărare și dovedește o bună echilibrare a sistemului nervos. Când m-am maturizat, mi s-a întâmplat de câteva ori, în accese de mânie, să fiu pe punctul de a ucide persoana care mă înfuriase. Doar printr-o minune reușeam să mă opresc, mai cu seamă când realizez că persoana respectivă a acționat cu o totală lipsă de scrupule. Dacă această explozie interioară de agresivitate nu este stăvilită printr-o paralizie exterioară, se poate produce o anihilare fizică sau energetică. Orientarea excesivă spre propriul său *eu*

și spre valorile legate de acesta generează sentimentul exagerat al importanței acestor valori și a *eu*-lui, și, respectiv, dorința exagerată de a le apăra și, în adâncul sufletului său, de a urî. În cazul dat, starea de înțepenire salvează și sufletul și viața. Astfel, complexul de inferioritate este rezultanta unui complex de normalitate. De aceea, lucrul cel mai important care trebuie dezvoltat nu este capacitatea de a te apăra și de a ataca, ci capacitatea de a fi blând, de a simți că *eu*-\ omenesc, cu toate valorile sale, este secundar, iar sentimentul iubirii de Dumnezeu - primordial, întrucât și pedagogia, și psihologia, și medicina s-au dezvoltat din ideea primordialității valorilor umane, rezultă că nici pedagogia, nici psihologia, nici medicina nu au formulat o concepție clară asupra omului, asupra personalității umane, prin urmare, influența asupra ființei umane se reduce la o sumă de metode și tehnici, care pot aduce rezultate aparent pozitive, dar cu urmări imprevizibile pentru viitor. Așadar, la școala militară „Suvorov”, am scăpat de bronșita cronică acută datorită faptului că, în subconștient, înțelegeam: ori accept lumea așa cum este ea și încep, puțin câte puțin, să mă înseninez și să intensific rezistența și acțiunile energice în exterior, ori acumulez tot mai multă insatisfacție față de lume și față de situația mea, după care mă îmbolnăvesc și mor.

Vorbind la modul general, cancerul este boala întristării. Deprimarea, nemulțumirea față de sine și de soartă echivalează, aproape în toate cazurile, cu apariția bolilor canceroase. Și, în primul rând, sunt predispuse la cancer persoanele spiritualizate, fiindcă autoflagelarea, regretarea trecutului, criticarea neajunsurilor, inacceptarea lumii înconjurătoare se manifestă la ei mult mai pregnant decât la alții. „Celor vulgari li se dă bucuria, celor gingași li se dă întristarea” -spunea Esenin (Esenin, Serghei Aleksandrovici (1895 - 1925) - poet rus. Cântăreț al satului rus, sensibil la suferințele omului și ale viețuitoarelor, marcat de ireversibilitatea timpului și de pierderea vârstei paradisiace). Vulgar este cel orientat cu precădere spre valorile materiale. Cel gingaș este acela pentru care esențiale sunt valorile spirituale. Dacă însă omul trăiește exclusiv cu valorile spirituale, el devine tot mai fragil și mai trist, asta în exterior, pe când în interior crește iritarea. Iar consecințele sunt deplorabile. Pentru ca omul să poată trăi deopotrivă cu valorile spirituale și materiale, el trebuie, pentru început, să trăiască în iubire. Impulsul meu juvenil, care mă orienta spre valorile spirituale, era într-atât de puternic, încât, efectiv, nu aveam șanse să supraviețuiesc. Simțeam cum sufletul mi se acoperă de tristețe și nu mă vedeam în stare să mă opun acestui proces. M-au salvat cinci ani de muncă pe un șantier de construcții. La început am fost muncitor auxiliar, apoi dulgher, sudor, electrician, maistru. Era evident că nu valorez nici două parale ca muncitor la construcții. Uneltele îmi lunecau din mâini și îmi era incredibil de greu să lucrez. Cu atât mai mult cu cât nu consumam băuturi alcoolice din convingere, iar, ca unuia sosit de curând din Soci⁴(**Soci - oraș în sudul Federației Ruse, port la Marea Neagră. Stațiune balneoclimaterică** (acolo locuisem până atunci), îmi era adesea peste puteri să lucrez pe un ger de minus treizeci de grade. Și, pentru a rezista, intonam mereu cântece, cu o jumătate de voce. Îmi amintesc cum șeful meu de brigadă striga în gura mare atunci când dădea cu ochii de șeful șantierului:

„Mihail Semionovici, ia-1 pe compozitor de aici, că ne bagă în boale”. Dar, de vreme ce șeful șantierului era chiar unchiul meu, eu îmi continuam lucrul, deși la

atingerea mea totul se prăbușea, ardea și sărea în aer. Și tot mai des am început să resimt în suflet acele simple sentimente umane, la care privisem cu aroganță și dispreț odinioară. Am simțit și, treptat, am înțeles că gândirea în sine este sterilă, că cele mai elegante și mai subtile construcții logice sunt de importanță secundară, pe când sentimentul de iubire, seninătatea și bucuria sunt esențiale.

În primăvara lui 1996 însă clipele de bucurie erau rare. A apărut cea de-a treia carte, cu toate acestea, problemele mele s-au înmulțit. Am încercat să derulez evenimentele, pentru a înțelege față de care entități anume aveau loc din partea mea încălcări.

În primul rând, se produceau încălcări în raport cu viitorul. Apoi, față de alte lumi și, în afară de aceasta, față de timp. Încălcarea legilor în raport cu alte lumi îmi provoca slăbirea vederii, pierderea puterilor și, nu știu de ce, îmi diminua imunitatea etică. Nu-mi pot explica faptul, însă atitudinea celorlalți oameni față de mine a început să se înrăutățească. N-am remarcat imediat acest lucru, însă tendința respectivă s-a dovedit a fi destul de puternică.

De ce aceeași încălcare este legată, deopotrivă, de agresivitatea față de viitor și față de alte lumi?

În ce mod sunt legate de viitor alte lumi? Am început să-mi amintesc că, după moarte, sufletul omului ajunge în lumea de dincolo de mormânt, apoi în alte lumi și, cu cât mai multe lumi parcurge el, cu atât mai multă spiritualitate, inteligență și aptitudini va poseda omul la următoarea sa naștere, așadar, celelalte lumi se află în legătură cu palierele superioare ale spiritualității. Dacă omul, până la apariția sa pe Pământ, a trăit în alte lumi, potențialul său interior este enorm, deși, de cele mai multe ori, el nu-și dă seama de acest lucru, sau nu i se oferă posibilitatea de a-și dezvălui capacitățile, soarta lui fiind, cel mai adesea, nefericită. Doar forța spiritului și personalitatea ieșită din comun îl deosebesc de toți ceilalți oameni. Astfel de oameni devin niște părinți excelenți. Un destin răvășit, necazurile și bolile îi ghidează spre o viziune corectă asupra lumii și spre iubirea de Dumnezeu. Astfel, ei transmit copiilor, pe de o parte, enormul potențial interior, pe de altă parte, o concepție corectă despre lume.

Așadar, celelalte lumi sunt în legătură cu nivelurile superioare ale spiritualității, însă, într-un fel anume, ele sunt legate și de viitor. Am observat demult că cei care au darul clarviziunii folosesc, de cele mai multe ori, contactul la nivel subconștient cu lumea de dincolo de mormânt. Dacă însă are loc un contact cu celelalte lumi, atunci este vorba, mai degrabă, de un proroc sau un sfânt. În previziuni se găsesc nu atât fapte concrete, cât informații strategice, în lumea de dincolo de mormânt, coordonatele temporale sunt comprimate și, de aceea, acolo poate fi contemplat viitorul, în celelalte lumi însă gradul de cuprindere a trecutului, prezentului, viitorului este mult mai mare. Să formulăm astfel: psihologii au stabilit că procesul de conștientizare a prezentului durează, în medie, douăsprezece secunde. Opt secunde durează conștientizarea trecutului și două - patru secunde, cea a viitorului, în lumea de dincolo de mormânt, acest termen poate echivala cu două luni, iar în celelalte lumi - cu doi ani. Respectiv, și percepția lumii înconjurătoare este alta. Diferă și logica procesului de gândire. Faptul că încep să am necazuri legate de viitor l-am simțit când

am început să lucrez la cartea a treia. E puțin spus că toate planurile și speranțele mi se năruiau, se întâmpla ca evenimentele să ia o turnură de-a dreptul absurdă.

La începutul lui decembrie 1995 am hotărât să obțin o viză de intrare în SUA valabilă pe trei ani. Am luat invitația și toate actele necesare și m-am dus la consulat. Interviuul a decurs bine.

— Vă rugăm să mergeți la casierie ca să achitați taxa pentru viză, iar peste trei ore veniți să vă ridicați pașaportul - mi s-a spus.

Am venit, dar pașaportul nu mi-a fost eliberat.

— Nu se știe din ce motive au hotărât să vă verifice prin Departamentul de Stat. De aceea vă rugăm să așteptați cam o săptămână și apoi să veniți după pașaport - mi s-a comunicat cu amabilitate.

Am trecut pe acolo peste o săptămână.

— Știți, în America acum are loc o grevă a funcționarilor și, din această cauză, nu vă putem spune când va sosi răspunsul din Washington. Sunați-ne peste încă o săptămână.

Am sunat din nou, la data stabilită.

— Mai bine sunați după Anul Nou, - mi-au răspuns - poate că atunci lucrurile se vor clarifica.

Am sunat în primele zile ale lui ianuarie.

— Greva a luat sfârșit, însă hârtiile dumneavoastră nu au sosit de la Washington. Sunați peste aproximativ zece zile. Am dat un telefon pe la mijlocul lui ianuarie.

— Deocamdată nu avem nici o informație referitoare la dumneavoastră, - mi-au spus - sunați pe la sfârșitul lui ianuarie.

Am înțeles că astfel povestea se poate prelungi la nesfârșit. Hazul întregii situații consta în faptul că pașaportul meu rămăsese la consulatul american și, în tot acest răstimp, nu am putut pleca nicăieri din țară.

— Dumneavoastră vă puteți lua pașaportul înapoi oricând doriți, - mi-au răspuns cei de la consulat atunci când m-am interesat.

După aceste cuvinte am înțeles că nu mai am nici o șansă să obțin viza. Am sunat la New York, la o cunoscută de-a mea. Aceasta mi-a spus că va lua personal legătura cu cei de la Departamentul de Stat al SUA și va afla de ce nu s-a dat nici un răspuns. Peste câteva zile, ea a aflat câte ceva. În vocea ei se simțea nedumerirea.

— Am sunat-o pe persoana care se ocupă acolo de chestionare, acte etc. S-ar părea că te cunoaște destul de bine din auzite. Ei bine, s-a constatat că nici una dintre hârtiile tale nu a ajuns la Departamentul de Stat.

— Încearcă să telefonezi la consulat și să le spui celor de acolo același lucru - am rugat-o.

Câteva zile mai târziu ne sunăm din nou.

— Cum crezi, ce mi-au spus la consulat? - m-a întrebat amuzată cunoscuta mea.

— Nu cumva vreo glumă mai nouă?.

— Exact. Mi-au spus că, de fapt, dosarul tău a fost expediat la Moscova.

— Bine - am răspuns - voi încerca să aflu câte ceva prin cei de la ambasadă.

Când însă persoanele cu relații la ambasada din Moscova au încercat să

clarifice situația, li s-a răspuns că cei de acolo nu au primit nici o informație.

După două luni și jumătate de telefoane permanente, am înțeles că trebuie să-mi retrag pașaportul. Toate planurile mi s-au dus de râpă. Până la urmă m-am împăcat cu situația. O dată ce de sus mi se blochează într-un mod atât de evident posibilitatea de a pleca în America, înseamnă că nu se cuvine să mă aflu acolo, am conchis eu și m-am liniștit. Și iată, dau un ultim telefon la consulatul american.

— Actele dumneavoastră au sosit - mi s-a comunicat, însă, dacă vi se vor elibera sau nu actele, o va decide consulul american în persoană.

— Spuneți-mi, deseori se întâmplă ca însuși consulul să se ocupe de eliberarea vizelor? - mi-am manifestat eu interesul. La celălalt capăt al firului s-a simțit o ezitare.

— Este pentru prima oară când se întâmplă - mi s-a răspuns.

— Bine, cum să mă înscriu în audiență la consul?

— Acum e plecat în concediu, sunați peste două săptămâni. Am telefonat peste două săptămâni.

— Consulul încă nu a apărut, sunați peste câteva zile - mi s-a comunicat cu amabilitate.

În cele din urmă, consulul a venit la serviciu.

— Pofțiți, vă puteți înscrie pentru audiență și veniți peste vreo 10 zile - mi s-a spus.

Asta se întâmpla deja pe la mijlocul lui martie. Am fost sfătuit să mă prezint cu o oră înainte, ceea ce am și făcut cu conștiințiozitate.

— Momentan, consulul este ocupat, mai așteptați cam o oră și jumate - m-au rugat.

Sigur, sigur, - am răspuns.

Peste o oră și jumătate m-am apropiat de o domnișoară și am întrebat respectuos:

— Îmi cer scuze, consulul n-a uitat de existența mea?

— Totul e în regulă. Nu vă faceți probleme, - am fost consolată - dar, tocmai acum, consulul a plecat. Mai așteptați încă puțin, apoi veți fi chemat.

Am așteptat tăcut încă trei ore cu privirea ațintită înainte.

Pe urmă am fost chemat la ghișeu.

— Știți, în momentul de față, consulul este ocupat, - a spus domnișoara - dar el și-a dat acordul, așa că puteți veni după ora trei să vă ridicați pașaportul cu viza pusă.

Ceea ce am și făcut.

Abia mai târziu am încercat să analizez și să pătrund sensul celor întâmplate.

Cu cât mai absurdă și mai umilitoare este turnura pe care o iau evenimentele din jurul nostru, cu atât acest lucru constituie un semnal mai pregnant de pregătire a terenului pentru ceva serios, în acel moment, circumstanțele îmi destrămau, metodic și cu precizie, planurile și speranțele de viitor, înțelegeam că cel mai neînsemnat sentiment de iritare sau înrăire interioară nu-mi va permite să depășesc încercările care, după cât se pare, aveau să vină în curând. Puțin câte puțin, am început să mă împac cu ideea că orice obiectiv, orice plan se va năruie în mod inevitabil. Nu a fost prea greu.

Mult mai dificil a fost să accept trădările și nedreptățile de care am avut parte în acea primăvară, în volumul al treilea am scris despre un om de afaceri, al cărui câmp începuse să se deregleze, generând o dezorganizare în planul destinului și al caracterului angajaților săi. Am descoperit că poți distruge soarta și caracterul omului, acordându-i un salariu nemeritat de mare. Ei bine, acum pot dezvălui identitatea acelei persoane. Eram chiar eu. Vroiam să institui la mine la birou un fel de comunism și vroiam ca angajații mei să nu ducă lipsă de nimic, cu atât mai mult cu cât colectivul era puțin numeros, șapte oameni în total. La început, am observat că angajaților mei li se deformează structurile destinului, apoi unora dintre ei le-a slăbit vederea, ceea ce constituia un semnal extrem de alarmant. Apoi am remarcat că se înmulțesc nemulțumirile surde ale colaboratorilor mei la adresa mea. A început să se constituie o adevărată opoziție, înțelegeam că trebuie să mă abțin cu orice preț să-i condamn și să-i disprețuiesc. Dacă nu voi face față încercărilor, nu mi se va permite să înțeleg ce s-a întâmplat, fără a mai vorbi de necazurile și bolile care ar fi urmat. Cu toate acestea, situațiile care se creau erau adesea destul de surprinzătoare.

Îmi amintesc cum un cunoscut de-al meu, căruia îi acordam o încredere deplină, îmi spunea, privindu-mă în ochi: „Ascultă aici, tu mi-ai salvat viața, nu te voi trăda niciodată, iar, în ce privește banii, fii pe pace, e garantat sută la sută”.

Apoi s-a dovedit că promisiunile lui, ca să zic așa, nu corespundeau realității. La începutul verii lui 1996, toate ideile inele despre corectitudine, moralitate, onestitate, nu știu cum, s-au prăbușit dintr-o dată. Credeam că pot accepta cu ușurință pierderea banilor și orice eșec, iar ruperea relațiilor credeam că o pot suporta fără a clipi din ochi. Mă consideram o persoană echilibrată. S-a dovedit însă că trădarea și purtarea imorală, pur și simplu, m-au dărâmat și cu asta nu puteam face nimic.

Nu mă așteptam ca sufletul meu să fie atât de dependent de așa valori umane cum sunt idealurile, morala, onestitatea, corectitudinea. Cu rațiunea înțelegeam că purtarea colaboratorilor mei și a altor oameni față de mine a fost generată, în primul rând, de propria mea stare, dar supărarea "năboia prin toate spărturile" și nu reușeam să-mi stăpânesc sentimentele.

La mongoli, pe vremea lui Genghis-Han, cea mai cumplită pedeapsă se cuvenea pentru crima care se numea astfel: „înșelarea celui ce s-a încrezut în tine”. Pe de o parte, ticăloșia și trădarea vor fi, mai devreme sau mai târziu, pedepsite, nu întâmplător Iuda s-a spânzurat. Dar, pe de altă parte, fiecare om este călăuzit de Dumnezeu, prin urmare, în ochii lui Dumnezeu nu există vinovați. Cu toate acestea, fiecare act de ticăloșie, de trădare nu este întâmplător, așadar, el vindecă sufletul celui ce a fost trădat. Dar în ce mod anume vindecă el sufletul, acest lucru nu-l înțelegeam, și asta nu permitea supărărilor mele să dispară. Continuându-mi cercetările, am ajuns la o concluzie surprinzătoare, care a limpezit lucrurile și m-a ajutat să supraviețuiesc.

După cât se pare, viitorul nu reprezintă numai scopurile, obiectivele, principiile și speranțele. Viitorul mai înseamnă și idealuri, spiritualitate și noblețe, el înseamnă și moralitate, corectitudine, onestitate. Persoana atașată de viitor pierde acest viitor. Iar pierderea viitorului înseamnă moarte. Și, după cât se pare, afecțiunile canceroase apar atunci când viitorul este închis, în consecință, persoana care nu poate accepta pră-

bușirea planurilor și speranțelor sale, persoana care, în adâncul sufletului, nu poate accepta și ierta trădarea, necinstea, nedreptatea, prăbușirea idealurilor, batjocorirea spiritualității, această persoană se îndreaptă neabătut către o boală gravă și către moarte.

Multe luni în șir, tot revenind la acele evenimente, încetul cu încetul pătrundeam sensul celor întâmplate atunci, înțelegeam deja, la momentul când scriam cartea a treia, că spiritualitatea nu echivalează cu Dumnezeu și că mulți oameni, rugându-se lui Dumnezeu, se roagă de fapt valorilor spirituale; vreau să zic că, în viziunea mea, spiritualitatea și iubirea au devenit noțiuni absolut distincte. Se pare însă că, pentru mine, moralitatea, onestitatea, idealurile și iubirea fuseseră sinonime. Confundasem moralitatea cu iubirea și, ca să fiu și mai exact, în subconștient considerasem întotdeauna că moralitatea este superioară iubirii, ceea ce însemna că nu poate fi iubit cel ce te-a trădat și te-a ofensat, în această privință, viața a introdus propriile sale rectificări. Mai târziu am înțeles și un alt detaliu fundamental.

Cartea mea a avut o prea mare importanță pentru o mulțime de oameni. Iar, printr-o viziune greșită asupra lumii, le poate dăuna multora. Firește, acest lucru nu trebuie admis. Prin urmare, trebuie să mi se dea posibilitatea de a-mi păstra iubirea, atunci când în mine va fi distrus tot ce este omenesc, și, dacă voi reuși să păstrez iubirea, atunci nu numai că voi supraviețui, dar, de asemenea, voi putea să scriu așa cum se cuvine aceste rânduri. Dacă însă, în momentul prăbușirii valorilor umane, eu nu voi reuși să-mi mențin iubirea de Dumnezeu, atunci, categoric, nu este de dorit să mai rămân în viață, să fiu sănătos și, cu atât mai mult, să scriu această carte. Atunci însă, neînțelegând încă toate acestea, repetam: „Iubesc pe cei ce m-au trădat. Iubesc pe cei ce au fost nedrepti cu mine. Iubesc pe cei ce mi-au călcat în picioare idealurile și mi-au distrus speranțele”. Sufletul se împotriva, eu însă repetam de sute de ori aceste cuvinte și îl convingeam. „Oricâte necazuri și nenorociri s-ar întâmpla, iubirea mea către Tine, Doamne, nu va descrește, -repetam eu - și orice prăbușire a valorilor umane o primesc ca pe o purificare a iubirii către Tine”. Această rugăciune m-a ajutat și ea să nu mă înrăiesc în momentele critice.

Analizând de sute și mii de ori întâmplările acestea și pe cele ce au urmat, am înțeles mai profund conexiunea ce există între evenimente aparent neconcordanțe. Am înțeles de ce prima dragoste este, cel mai adesea, fără de noroc. Fiindcă ea reprezintă un simbol al fericirii umane. Și păstrarea în suflet a sentimentului iubirii, atunci când toate coordonatele exterioare ale existenței lui se prăbușesc, îi permite omului să trăiască mai târziu adevărata dragoste, fără consecințe grave pentru sănătate și viață.

Să ne imaginăm o altă situație. Un bărbat se îndrăgostește de o femeie, sentimentul este reciproc. Și, dintr-o dată, profitând de un pretext oarecare de mică importanță, ea adoptă față de el un comportament nedemn, imoral și neonest, iar el nu înțelege ce se întâmplă. Dar și ea mai târziu își poate explica anevoie comportamentul, în realitate, iată cum stau lucrurile. Ceea ce numim „contactul cu viitorul”, adică moralitatea, spiritualitatea, noblețea, principiile, visurile și idealurile fundamentează și relațiile spirituale, și perfecțiunea, și aptitudinile, și intelectul. Și dacă orientarea bărbatului îndrăgostit spre relațiile cu femeia iubită, spre perfecțiunea

și spiritualitatea ei depășesc limita admisă, atunci acest bărbat va pieri sau se va îmbolnăvi grav și viața lui poate fi salvată, în primul rând, printr-un comportament imoral și nedrept al femeii. Dacă bărbatul va păstra iubirea, atunci atașarea de viitor va fi înlăturată și, respectiv, se va diminua atașarea de relații, aptitudini și intelect.

Prin urmare, cu cât mai mare este capacitatea noastră de a păstra iubirea și de a ierta persoana iubită, care ne-a călcat în picioare cele mai înalte și nobile sentimente, cu atât mai multe relații armonioase, aptitudini, capacități intelectuale și ceea ce noi numim „fericire umană” ne vor fi îngăduite, înțelegerea acestor lucruri mi-a permis să supraviețuiesc și să opresc procesul de dezintegrare care începuse în primăvara lui 1996. Totodată am putut să-i salvez și pe alți oameni, ale căror grave afecțiuni erau consecința neputinței lor de a-și salva, în momentele dificile, iubirea .

NOILE VALORI

Cartea a treia a ieșit de sub tipar. Mulți spuneau că ea le-a ajutat foarte mult. Dar, peste câteva luni deja, eu am văzut că informația expusă în ea este depășită de acele cunoștințe pe care le-am dobândit în vara anului 1996. Era cazul să mă așez să scriu o nouă carte. Eu însă, dacă e să fiu sincer, plănuiam să mă odihnesc, să mă liniștesc, apoi să scriu o carte, în care să răspund la multe întrebări și să explic multe pasaje neclare.

Mi se spunea adesea că informația este extrem de comprimată și că aș fi putut scrie câteva cărți, care să lămurească esențialul din cele scrise mai înainte!

Evenimentele care se petrecuseră m-au făcut să înțeleg că sistemul nu este încheiat și că informațiile pe care le primesc eu pot fi dintre cele mai neașteptate, că trebuie să depun eforturi pentru a reuși să le asimilez. Toamna, eu socoteam că, în principiu, toate valorile umane pot fi împărțite în trei categorii.

Prima categorie - relațiile.

A doua categorie - aptitudinile, intelectul, perfecțiunea.

A treia categorie, care se află la baza primelor două -contactul cu viitorul.

De orice informație nouă, eu luam cunoștință în felul următor:

La început survenea prăbușirea deplină a tuturor lucrurilor, pierderea controlului asupra situației. Apoi - încercarea de a înțelege, de a aprecia ceea ce se întâmplă. Mai departe urma includerea noului element în sistem, în cele din urmă venea șlefuirea modelului prin punerea lui în practică, adică propria mea purificare în acest sens, traversarea conștientă, corectă a suferințelor și suferințe de situații, lucrul cu pacienții etc. După aceasta, noua informație putea fi introdusă în carte. O informație neprelucrată putea fi periculoasă pentru cititori, de acest lucru eu m-am convins când abia începusem să scriu prima carte.

Situația care se crease atunci a fost de-a dreptul mistică. Când încercam să scriu textul primei cărți, parcă nu mă lăsa s-o fac ceva de sus. De obicei, autorul scrie textul cărții, timp de mai multe luni corectează manuscrisul, apoi aleargă după redactori, rugându-i să-i tipărească cartea. Primul meu redactor m-a căutat ea singură, după ce a citit o notă informativă din revista „Știință și Religie”(„Știință și Religie” (*"Nauka i Religia"*) - revistă lunară, care apare din septembrie 1959. Conține articole de popularizare a istoriei religiilor, a științelor ezoterice, a doctrinelor mistice etc.), și

tot ea mi-a propus să scriu o carte, iar când a văzut că nu sunt în stare să scriu, a găsit o ieșire din situație:

— Puteți dicta textul pe bandă de magnetofon, - a spus ea -iar restul se face. Afară de aceasta, o cunoștință comună o avertizase că eu îmi pot pierde rapid interesul față de carte și o pot abandona. De aceea, pentru un manuscris încă inexistent, nu mi-a fost plătit un avans bănesc substanțial, pe care l-am cheltuit pe loc. Iar peste două luni, când îmi pierise, cu adevărat, orice dorință să mă ocup de scrierea cărții - se dovedise a fi o treabă împovărătoare și dificilă - era târziu să mai dau înapoi. După cum m-am convins, tot ce avea vreo legătură cu noțiunea de karma, cu informațiile despre ea, semăna cu un cuib de viespi. La cea mai mică atingere se stârnea o asemenea agitație, încât de-abia izbuteai să te ferești. Ca să pot dicta textul mai lesne, eu am propus să adunăm un grup iui prea mare, căruia, pur și simplu, să-i povestesc despre investigațiile mele. Le-am oferit informație brută, fără a-mi imagina câtuși de puțin că lucrul acesta ar putea fi periculos. Peste câteva minute, toți au observat, dintr-o dată, că se întâmplă ceva îngrozitor. Mulți au început a se îngălbeni la față, s-a instalat o stare de slăbiciune acută, care continua să se acutizeze. Biocâmpul din jurul capetelor întregii asistențe a început să se comporte ciudat. Toți au fost ușor atinși de panică. Eu însă nu știam deloc ce să fac. Trebuia totuși să fac ceva.

— Nu trebuia să primiți informația pe care v-am comunicat-o. Din cine știe ce motive, ea este foarte periculoasă pentru voi. Deocamdată, nu știu ce să fac, doar s-o iau înapoi?

Deodată m-a fulgerat gândul: într-adevăr, de ce n-aș lua înapoi informația aceasta?

— Veți uita îndată tot ce v-am vorbit până acum - le-am spus celor de față. Peste nouă secunde, totul se va șterge.

După aceea am văzut cum totul a revenit la normal și ne-am continuat convorbirea. Eu am înțeles că, pentru mine, conectarea directă la diverse surse de informație poate fi inofensivă, pentru alții încă este periculoasă.

La început, trebuie să porți informația în interiorul tău, s-o adaptezi și abia apoi o poți oferi altora, acționând ca un fel de filtru. Cu o carte, lucrurile sunt și mai serioase. Oricât de importantă ar fi informația dobândită, trece cel puțin o jumătate de an până când aceasta poate fi inclusă în carte.

Așadar, către toamna anului 1996, eu socoteam că este puțin probabil să poată apărea o nouă temă. Aceasta însă a apărut, și încă absolut pe neașteptate, când eram în una dintre deplasările mele peste hotare. Conducătorul țării în care mă aflam atunci a vrut să discute cu mine. L-am cercetat de la distanță: alături de omul acesta, în biocâmpul lui, era o pată strălucitoare, îngerul păzitor, unul foarte puternic. Și omul însuși era o persoană spiritualizată și armonioasă. Mi-am dat consimțământul să ne întâlnim. Fiindcă veni vorba, omului acesta îi era proprie atașarea de viitor. Biocâmpul lui arăta că el îi disprețuia pe nemernici și pe cei josnici.

— Dar pentru ce să-i respect? - se mira el mai apoi, în timpul conversației.

— Nu trebuie respectați, dar nici să-i disprețuim nu se poate - îi explicam eu.

Acest dispreț și nemulțumirea sporită față de sine în urma insucceselor se grupau într-un program de autodistrugere, care putea să ia avânt și să creeze mai apoi probleme de sănătate. Noaptea m-am trezit brusc din cauza senzației de profundă neîncredere și de început al unei maladii acute. Am făcut guturai într-o formă foarte gravă, în plus, tema care mi se dezvoltă era una nouă. Ea nu era legată nici de relații,

nici de aptitudini, nici de principii, nici de idealuri. M-am uitat dincotro vine destabilizarea. S-a dovedit că programul meu intrase în rezonanță cu programul omului pe care trebuia să-l văd în dimineața următoare. Un program care opera activ în subconștientul lui a intrat în rezonanță cu al meu și în mine a izbucnit o agresivitate interioară, îndreptată împotriva întregii lumi, care s-a transformat pe loc într-un program de autodistrugere și a fost blocată de guturai. Iar de guturaiul acesta eu n-am putut scăpa două săptămâni, îmi amintesc cum, după o vreme oarecare, le explicam pacienților la consultații:

— Nemulțumirea interioară față de lumea înconjurătoare, blamarea altor oameni se transformă într-un program de autodistrugere și este blocată prin dureri de cap, traumatisme craniene, meningite, encefalite, pierderea văzului sau a auzului. Unul dintre cele mai clemente momente ale blocării îl reprezintă inflamația rinofaringelui. Dacă aceasta nu reușește să blocheze programul de autodistrugere, lovitura se îndreaptă asupra sistemului urogenital. Ei bine, - continuam eu - un guturai rebel constituie unul dintre primele semne de activare a autodistrugerii. Apoi îmi aminteam de ochii mei roșii și de nasul inflammat și adăugam: „Vedeți, în momentul de față eu suport tocmai o astfel de explozie”. Apoi, în decursul câtorva săptămâni după întâlnire, eu încercam să analizez ce anume m-a putut scutura așa.

Tema era, în mod evident, nouă și era legată de conceptul de „putere”. Pentru mine, tema aceasta nu avea vreo însemnătate deosebită, pentru pacientul meu însă ea era de o importanță primordială. Prin urmare, în una dintre vieți, eu am acumulat multă agresivitate față de oameni și față de lumea înconjurătoare din cauza acestei teme. Puterea s-a dovedit a fi situată foarte sus în ierarhia valorilor umane. Dar „puterea” este un concept colectiv. Ea nu înseamnă numai controlul asupra situației. Ea reprezintă suma câtorva valori umane.

Eu făceam calcule, analizam, sondam iar și iar, încercând să înțeleg despre ce este vorba. Programul din sufletul meu fusese trezit. După cum am observat, în cea de-a patra viață, eu avusesem prea multă putere. Prea multă putere, și avusesem o atitudine prea incorectă față de acest fapt. În viața aceasta, eu simțeam cum puterea asupra oamenilor, oricât de mică ar fi, mă face arogant, crud și despot. De aceea, viața mea actuală constă, în fond, dintr-un șir de umilințe, îndată ce apărea o posibilitate de a mă afirma ca lider în raport cu alții, eram pe loc „strivit” ca o muscă. La nivelul subconștientului, simțeam că faima, celebritatea și mai cu seamă o poziție înaltă în societate nu numai că mă vor corupe, ci chiar mă vor ucide; în cel mai bun caz, mă vor face nefericit. Când am văzut că a început activarea programului, mi-am dat seama că, dacă nu voi asimila noua valoare umană în decurs de o lună-două, mai apoi, pur și simplu, voi fi făcut una cu pământul.

Și iată-mă din nou analizând. Din ce constă puterea? Aceasta înseamnă a guverna destinele altor oameni, așadar, capacitatea de a guverna propriul destin, prin urmare, nici un potentat nu trebuie să aibă ceea ce se numește „cramponarea de un destin fericit”. El trebuie să-și păstreze calmul și sângele rece în fața oricăror necazuri, nenorociri, lovituri ale destinului. Mai apoi am verificat de multe ori: într-adevăr, conceptul (noțiunea) de „destin” este o componentă a unui astfel de concept cum e „puterea”. Fără o puternică intuiție, potentatul n-ar putea exista, dar o intuiție puternică înseamnă contact lărgit cu viitorul, iar lărgirea contactului cu viitorul are loc numai la

oamenii cu o mare rezervă de spiritualitate, însă conceptul de „contact cu viitorul”, ca și conceptul de „destin”, îmi era deja cunoscut.

Mai era o componentă, care, pe deasupra, era și cea principală. Treptat am dibuit-o - aceasta era voința. Fără o voință puternică, nici un cârmuitor n-ar fi în stare să conducă statul. El poate fi înzestrat, inteligent, spiritual și cumsecade, poate avea un destin fericit, însă, dacă este lipsit de voință, el nu trebuie să stea la cârma statului, căci îl va duce la pieire. Dar ce este voința? După cum se vede, este mult mai ușor să simți lucrul acesta decât să-l conștientizezi. Eu testam un model după altul, străduindu-mă să înțeleg ce este voința. Voința este dorința care poate dăinui o zi, o lună, un an etc. Dorința obișnuită apare pentru un timp oarecare, apoi dispare. Dar, atunci când condițiile de realizare a dorinței au dispărut, în timp ce aceasta a rămas, avem de-a face cu o mare dorință, iar atunci când condițiile se opun dăinuirii dorinței este vorba deja de voință.

Omul cu voință este un om cu gândire strategică. Dar gândirea strategică nu este posibilă fără o profundă înțelegere a lumii înconjurătoare și fără o conștiință evoluată. Prin urmare, impulsul volitiv elevat este rezultatul unei atitudini corecte față de lume, al orientării corecte în cadrul acesteia. Iar lucrul acesta este posibil atunci când în suflet s-a acumulat multă iubire față de Dumnezeu, când cunoașterea lumii s-a făcut de pe poziția iubirii, când omul a renunțat cu totul la manifestările voinței sale, văzând în toate voința Creatorului. De aceea, un conducător adevărat poate fi, de regulă, cel care a renunțat în mod conștient la dorințele omenești, la voința sa, la idealurile, scopurile și speranțele sale, păstrând o singură dorință, un singur scop și o singură manifestare de voință - să treacă dincolo de limitele a tot ce este omenesc, pentru a simți unitatea cu Dumnezeu. Atunci am înțeles de ce, în filozofia indiană, renunțarea la dorințe era una dintre condițiile esențiale pentru dobândirea fericirii supreme.

Oamenii mă roagă mereu să scriu de care încălcare a legilor karmice este legată fiecare boală. Nu există o legătură strictă și nici nu poate exista. Pe cât de individualizat este fiecare om, pe atât de individualizată este boala lui. Însă, desigur, există o anumită interdependență. Pancreasul, de pildă, răspunde de relațiile dintre oameni. Dacă aveți adesea pretenții la adresa unei persoane apropiate și apare dorința de a rupe relațiile cu ea, își poate face apariția diabetul. Dacă nu intenționați să rupeți relațiile, dar vă supărați mereu, veți avea probleme cu duodenul și cu stomacul, iar lucrul acesta, mai apoi, poate da complicații și dureri de inimă. Dacă gândiți aspru și urât despre o persoană apropiată, pot avea de suferit ficatul și vezica biliară.

Să medităm asupra următoarei întrebări. De ce oare plexul solar, o acumulare de energie nervoasă, se află alături de locul în care glandele participă activ la digerarea hranei? Pentru că în procesul îngurgitării hranei are loc cunoașterea lumii înconjurătoare. Omul digeră hrana mai întâi pe plan informațional. Văzul, mirosul, gustul servesc ca intermediari între cele două sisteme informaționale: hrana și organismul uman. Dacă la acest stadiu informația nu este asimilată corect, atunci fie va dispărea dorința de a mânca această hrană, fie n-o vor accepta stomacul și intestinele - se va declanșa diareea. La cantine și la restaurantele ieftine, intoxicațiile au loc, de cele mai multe ori, nu din cauza calității mâncării, ci din cauza stării celui care a gătit-o. Un bucătar bun înseamnă, înainte de toate, bunătate interioară, lipsa dependenței de valorile umane, multă iubire în suflet. O cunoștință mi-a spus odată: „Mama mea se ruga întotdeauna înainte să prepare mâncarea și toți remarcă că ea gătește minunat”.

Iar bunica mea a lucrat ca soră de caritate într-un spital militar și a văzut de toate - și tifos, și holeră - dar, când o întrebam: „Bunico, tu ai fost bolnavă vreodată?” - ea îmi răspundea: „Nu, niciodată, înainte de a merge la muncă mă rugam, spuneam: <Doamne, toate sunt după voia Ta> - și mă duceam la lucru”.

După asta mi-am amintit un episod din viața mea. Pe când de-abia începeam să-mi elaborez metoda și nu scrisesem încă nici o carte, s-a întâmplat să mă aflu într-un orașel nu prea mare din nord. Am intrat în vorbă cu medicul șef al spitalului din localitate. „Ei bine, dacă tu afirmi că toate sunt legate între ele, explică-mi atunci de ce mă doare inima? Nici un medicament nu mi-a ajutat, durerile au rămas așa cum au fost”. „E simplu de tot: ai adunat multă supărare împotriva femeilor”. „Și ce trebuie să fac?” - „Du-te la biserică, aprinde o lumânare pentru sănătatea ta, iartă toate supărările, pune-ți în ordine sufletul, apoi adresează-te lui Dumnezeu și roagă-te ca toate supărările să plece din sufletul tău și din sufletele urmașilor tăi și cere iertare pentru faptul că ai purtat supărare”. - „Și atunci totul va trece?” Eu am zâmbit doar. „Bineînțeles că va trece”. „Dacă-i așa, noi urcăm chiar acum în mașină și mergem la biserică, ea este în afara orașului, cale de-o oră, ai să admiri natura cu acest prilej, locurile pe acolo sunt minunate, biserica e de lemn, veche de câteva sute de ani, se află pe malul râului”. Și iată-ne mergând spre biserică pe un drum de pădure, printr-un coridor îngust de brazi și pini.

Natura meridională, cu toată frumusețea ei, este cam agitată. Natura nordică are o asemenea forță și o asemenea măreție, încât sufletul adesea înmărmurește din cauza unei exaltări de neînțeles. Iar o biserică ce se înalță deasupra râului trezește un asemenea sentiment de venerație, încât te rogi fără cuvinte, doar privind-o. Ne-am apropiat cu mașina de biserică, acolo nu era nimeni. Lângă biserică, într-o curticică, un călugăr spărgea lemne. I-am cerut permisiunea să intrăm și el ne-a condus în biserică. Am intrat și am pus lumânări. Deodată, călugărul s-a apropiat de noi. „Atunci când puneți lumânări și vă rugați, să spuneți la sfârșit numaidecât: <Doamne, toate sunt după voia Ta>”. Noi i-am mulțumit și el s-a îndepărtat. Am ieșit din biserică, am coborât pe o scară de lemn. Pe drumul de întoarcere, eu mă gândeam: „Ciudat, atunci când aprind lumânarea, mă rog și cer ceva, este vorba de realizarea dorințelor mele, voinței mele, eu-lui meu, dar atunci când rostesc: <Doamne, făcă-se voia Ta>, parcă aș fi gata să renunț la dorințele mele”. Simțeam totuși că, din cine știe ce motive, fraza aceasta este foarte importantă.

Peste câțiva ani, studiind structurile spirituale ale omului, am înțeles că fraza aceasta permite să nu ne ancorăm în dorințele noastre, să nu le socotim principalul nostru scop. În caz contrar, fie că ele nu se vor împlini, fie că împlinirea lor ar putea aduce cu sine mari nenorociri.

O cunoscută de-a mea mi-a spus odată: „Vrei să te învăț cum să-ți împlinești dorințele? Atunci când dorești ceva, imaginează-ți cifra opt. Cu cât mai clar ți-o vei imagina, cu atât mai repede ți se vor împlini dorințele”. M-am uitat ce se întâmplă atunci la nivel subtil. „Știi ceva, dacă vrei să-ți rămână copiii în viață, mai bine nu te ocupa nici tu cu aceasta. Știi ce înseamnă cifra opt? Mai ții minte matematica? Acesta este semnul infinitului. Atunci când ți-o imaginezi, dorințele tale cresc în subconștient de sute și mii de ori. Dacă dimensiunile dorinței tale sunt mici, iar ea contravine legilor Universului, atunci ea va dispărea puțin câte puțin și tu nu vei avea prea mult de suferit. Dacă însă aceasta este de mii de ori mai mare, atunci și reacția va fi pe măsură, în ce caz dorințele tale vor merge împotriva Universului? Atunci când importanța eu-lui tău uman, va fi mai

presus de *eu*-l suprem, Divin. Sufletul, cramponându-se de valorile umane, dă naștere unor dorințe cu germeni de agresivitate. Cu cât mai mare este dependența de valorile umane, cu atât mai mare este încărcătura de agresivitate care însoțește dorințele. De aceea dorințele unui sfânt pot crește fără să aducă vreun prejudiciu deosebit sufletului lui. La un om obișnuit însă, dacă aspirația la iubire și la Dumnezeu nu reușește să depășească evoluția dorințelor, lucrurile se pot termina cu boli, moarte etc. Dacă o dorință de mari proporții pătrunde până la o adâncime considerabilă și, în consecință, se transmite urmașilor, lucrul acesta se poate sfârși cu dispariția întregului neam. De aceea cuvintele „Facă-se voia Ta, Doamne” înseamnă că dorințele născute de un suflet imperfect nu trebuie să se realizeze, dacă acest fapt se opune voinței Celui de sus. Într-un asemenea caz, nici chiar o rugămintă incorectă nu va fi prea periculoasă. Când omul accentuează în rugăciunea sa că dorința Lui, voința lui, viața lui, *eu*-l lui uman sunt secundare, esențiale fiind iubirea față de Dumnezeu și voința Divină, atunci, cu cât mai des repetă el lucrul acesta, cu atât mai puțin depinde de valorile umane, cu atât mai mult se purifică sufletul lui și cu atât mai repede i se împlinesc dorințele, aducându-i nu durere, pierderi și suferințe, ci toată armonia fericirii umane”.

Importanța celor spuse de călugăr în biserică eu am simțit-o pentru că aveam deja un precedent. Din fire, eu nu sunt un om al jumătăților de măsură și, o dată ce doresc ceva sau îmi propun un scop, merg până la capăt, în plus, oricât timp ar trece, dorințele nu mi se diminuează. După toate semnele, eu am fost în viețile anterioare un om destul de armonios și proporțiile dorințelor mele au fost mari. Am observat încă din copilărie că toate dorințele mele se împlinesc. La început, lucrul acesta mă bucura, apoi însă a început să mă sperie. Căci dorințele mele pot aduce rău altor oameni. Atunci am început să-mi dezvolt dorința puternică de a-i ajuta pe oameni să cunoască lumea.

Destinul îmi dădea lovituri fără cruțare, iar eu nu puteam înțelege - pentru ce? Acum îmi dau seama că puterea dorințelor mele, conjugată cu o concepție incorectă despre lume, mă lipsea, practic, de șansele de a supraviețui. Mă salvau bolile nesfârșite, destinul absolut dezorganizat și, în afară de aceasta, dorința de fiecare clipă de a înțelege lumea, de a-i simți armonia.

În anul 1980, la o agapă, eu am compus un toast: „Viața este posibilitatea de a iubi, care ne-a fost oferită. Omul este un mijloc pentru iubire. Iar sensul vieții constă în acumularea iubirii”. Puterea dorinței trebuie să corespundă armoniei interioare. Iubirea este, pentru un om nearmonios, nu atât fericire, cât tortură. Cu cât mai mare este dorința medicului sau a vindecătorului de a-l ajuta pe pacient, cu atât mai credincios trebuie să fie el în interior. Compasiunea este cea care îl face pe om om. Dorința de a-l ajuta pe celălalt, de a-l salva dezvoltă cele mai frumoase calități umane. Dacă însă uităm că bolile, nenorocirile, suferințele, îmbătrânirea purifică sufletul, noi transformăm izbăvirea de suferințe într-un scop în sine. Atunci și vindecătorul, și medicul iau boala asupra lor, e destul doar să-l compătimească pe pacient, în acest caz, trupul pacientului se purifică, dar sufletul se înrăiește. Pentru medic sau vindecător, cunoașterea faptului că voința noastră, dorința noastră de a-l ajuta pe celălalt sunt întotdeauna secundare, iar voia lui Dumnezeu și iubirea față de El sunt primordiale, reprezintă condiția pentru o sănătate bună și pentru supraviețuire.

În anul 1990, pe când lucram la cooperativa de pe lângă Institutul de medicină nr.1, îi examinam pe pacienți și efectul era adesea uimitor. Atunci, în 1990, după ce am văzut pentru prima oară structurile karmice, eu am început să-mi creez metoda. Ea a luat naștere, în primul rând, ca un sistem de autoapărare. Mi-am dat seama că situația este foarte serioasă și că, dacă nu voi învăța să văd cine atacă, de unde vine atacul, lucrurile se pot sfârși prost. La început, eu atribuiam orice deformări ale câmpului

deochiului sau farmecelor și încercam, mai întâi, să resping toate astea, apoi, pur și simplu, să le distrug.

Pe măsură ce continuam să lucrez, capacitatea de pătrundere vizuală mi se amplifica. Și iată că, odată, pe când încercam, fără succes, să-l descopăr pe autorul farmecelor, eu am început să pătrund în nivelurile subtile și am avut de suportat unul dintre cele mai mari șocuri. Nu erau la mijloc nici farmecele, nici deochiul, era o pedeapsă de sus. M-au trecut fiori, când am aflat cu cine încercasem să lupt. Am văzut că această „vindecare” nu-i decât o păsuire temporară și că, în cele din urmă, ea nu va duce la nimic bun. M-am dus la biserică, m-am rugat, adresându-mă lui Dumnezeu, și am cerut să nu-mi fie dat să-l ajut pe pacient, dacă aceasta va dăuna sufletului lui. Am înțeles că oamenii trebuie ajutați, dar lucrul acesta trebuie făcut corect. Am înțeles de ce durata vieții medicilor este mai mică decât a oamenilor de alte profesii.

Medicul și vindecătorul nu lecuiesc, ei ușurează suferințele pacientului și îl ajută să se însănătoșească. La Iisus Hristos veneau mii de bolnavi, el însă îi vindeca numai pe unii, pe cei care erau pregătiți, adică străbătuseră cea mai mare parte a drumului. Și nu întâmplător întreba el dacă omul crede. Cu cât mai puternică este năzuința spre Dumnezeu, cu atât mai puțin îi dăunează sufletului orice schimbări cardinale. Căci, de unde s-a luat fraza: „Nu este prooroc disprețuit decât în patria lui și în casa lui”? Când a venit în localitatea sa, Hristos n-a putut vindeca pe nimeni. Pentru toți, el era fiul teslarului Iosif. Atunci el a plecat de acolo, rostind fraza care mai apoi a devenit cunoscută tuturor.

Dacă medicul a fost credincios în viața anterioară, dacă sufletul lui cuprinde multă iubire, dorința lui sinceră de a-l ajuta pe pacient nu-i dăunează. El nu se autoflagelează când n-a fost în stare să ajute, nu se supără pe pacient când acesta nu se comportă corect. „Atunci când medicul adevărat intră în salon, bolnavii se simt mai bine”, - spunea Behterev (Behterev, Vladimir Mihailovici (1857-1927) - neuropatolog, psihiatru și psiholog rus. A adus importante contribuții la studiul morfologiei creierului. Preocuparea lui de căpetenie a reprezentat-o crearea unei ample științe a personalității, care să servească drept bază pentru educarea omului). Adică, în primul rând, medicul lecuiește cu sufletul său. El le transmite pacienților preaplinul iubirii sale și capacitatea de a iubi, iar lucrul acesta reprezintă principalul tratament. Nu există medicină fără personalitatea medicului. Medicul care aspiră la cunoașterea sufletului și simte legătura dintre suflet și trup se va orienta mai corect în orice boală.

Deosebit de semnificativă este personalitatea medicului în medicina orientală. O chinezoaică pe care o cunosc și care practică acupunctura mi-a povestit că o doamnă cu titlu științific și diplomă de acupuncturist a sâcâit-o vreme îndelungată: „Eu înfig acele în aceleași puncte ca și tine. Explică-mi de ce tu obții rezultate excelente, în timp ce ale mele sunt, practic, nule?”. Eu am spus că îi voi dezvălui secretul. Acest secret este legat de propria ei persoană. Trebuie să fii mai bun, să tinzi spre autoperfecționare. Unul și același medicament, prescris de medici diferiți, dă efecte diferite, așadar, tratamentul primar este cel informațional.

Îmi amintesc de un caz amuzant, care s-a întâmplat pe atunci când de-abia începeam să lucrez cu structurile karmice. Mă aflam în Crimeea împreună cu prietenii mei. Noi am luat un taxi și am plecat spre o plajă. Era rândul meu să plătesc, dar, în ultima clipă, parcă m-a îmboldit ceva. I-am spus unui prieten: „Plătește tu”, - și am sărit din mașină. El a achitat călătoria fără să spună vreun cuvânt, apoi ne-am dus pe plajă, care nu era decât o îngrămadire de bolovani în apropierea apei. Ne-am scăldat, ne-am bronzat. Apoi am scos câteva sticle de „Madera” („Madera” - varietate de vin dulce, care-și are originea în ins. Madeira, provincie a Portugaliei) și gustări. Cu

„Madera" sunt bune nucile și cașcavalul, afară de acestea, noi mai aveam pâine, roșii, castraveți. Am umplut paharele, am ținut un toast „Pentru minunata natură a Crimeei și pentru Alupka" _ (Alupka - oraș în Ucraina, pe țărmul sudic al peninsulei Crimeea, la 17 km spre sud-vest de Ialta. Stațiune balneoclimaterică.) Am mai stat, am admirat natura. Am umplut paharele a doua oară, am toastat, am băut, apoi am luat o gustare.

Peste cinci minute, prietenul meu a simțit dureri în burtă. „Mi se pare că m-am intoxicat" - a spus el. Noi am râs cu toții, întrucât mâncaserăm aceleași bucate. „Peste două minute, totul va trece, sus capul, - îi spuneam noi - hai să mai bem și să îmbucăm". Lui însă i se făcea tot mai rău. Câteva minute mai târziu, după ce s-a culcat, pentru că nu mai era în stare să șadă, fața lui a început să capete o nuanță verzuie. Ne-am dat seama că situația este gravă. Atunci mi-am amintit că sunt vindecător. L-am privit ca să înțeleg despre ce este vorba și am hotărât să fac un mic experiment. Toți îmi cereau să încep imediat să presez anumite puncte sau să fac pase cu mâinile deasupra suferindului. „Am să-l pun pe picioare - am zis eu - dar nu înainte de a face un lucru". M-am apropiat de prietenul meu, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche: „Te-ai supărat pe mine din cauza banilor de taxi, cere-i iertare lui Dumnezeu". Peste un minut, pielea feței i-a devenit roză, iar, peste încă cinci minute, noi cu toții ședeam deja și închinam pahare.

După cum se vede, codul informațional al hranei poate fi schimbat chiar și după îngurgitarea acesteia. Așadar, poți să te rogi lui Dumnezeu nu numai înainte, ci și după masă. Atunci când omul doar vede și începe să guste hrana, are loc un schimb informațional activ, de aceea, dacă omul mai întâi privește mâncarea, mănâncă fără grabă, procesul asimilării se desfășoară mai bine, iar deșeurile informaționale vor fi mai puține. Din acest motiv, un meniu corect alcătuit, infuziile de plante pot ajuta în tratamentele celor mai diverse afecțiuni. După ce mâncarea ajunge în stomac, începe a doua etapă a asimilării informaționale, iar a treia etapă începe când hrana ajunge în intestin. Aici are loc procesul cel mai important. Dacă în prima etapă o parte considerabilă din munca informațională și-o asumă glandele salivare, iar în stomac, mai cu seamă, suprafața pereților stomacali de lângă cardie și de lângă pilor, la intrarea în intestin această funcție o îndeplinesc vezica biliară, duodenul și pancreasul. Ficatul prelucrează informația referitoare la aptitudini, intelect, perfecțiune.

Pancreasul lucrează cu tema relațiilor, iar duodenul - cu ambele teme. Starea fizică și emoțională a omului depinde de modul în care se formează structura informațională a hranei ce intră în intestin. De aceea, hrana variată, delicatesele răpesc foarte multe puteri și pot duce la boli, la diminuarea potențialului spiritual și creator. Din această cauză, longevivii consumă, de regulă, hrană nediversificată și în cantități nu prea mari. Hrana diferențiată ajută la tratarea multor afecțiuni. Deși, din când în când, sunt indicate atât șocurile, cât și competițiile. Mai înainte, eu nu înțelegeam de ce oamenii pot spune cu mândrie despre cineva: „El poate mânca un berbec într-o singură zi". Lăcomia e lăcomie, ce-o fi bun în asta? Apoi am înțeles - ca să digeri o asemenea cantitate de hrană, toate glandele trebuie să meargă ca ceasul. Dar pentru aceasta trebuie să nu fii gelos, aspru, trufaș, adică mâncăul trebuie să fie bun la suflet, altminteri va muri, pur și simplu, de indigestie. Dacă omul este gelos și susceptibil, pancreasul îi funcționează mai prost și el este nevoit să mănânce mai puține dulciuri. Iar dacă omul are ambiții sporite, ficatul lui are de suferit și el trebuie să mănânce mai puține alimente amare, sărate, picante. De aceea, atunci când omul ține un post riguros sau face foame, atașarea lui energetică de valorile umane slăbește în mod considerabil. Iar dacă el se și roagă în timpul acesta, rezultatul va fi cu mult mai bun, adică și postul, și foamea purifică, în

primul rând, sufletul, iar lucrul acesta îi permite și trupului să se purifice. Dacă însă omul se supără, se frământă și se ceartă în perioada postului curativ, un asemenea regim de foame îi poate dăuna trupului. Medicii au remarcat că o cură îndelungată de înfometare dă rezultate mai bune în condiții de staționare, și nu de ambulatoriu, în spitale și în sanatorii, omul se deconectează de la stresuri și frământări, iar efectul, firește, este mai accentuat. Nu întâmplător, în timpul postului, Hristos se retrăgea în deșert.

Totuși rolul principal, atât în îmbolnăvire, cât și în însănătoșire, îl au caracterul și concepția despre lume a omului. Iată-mă stând de vorbă cu un tânăr care are diabet. Nu suntem la prima ședință, îi examinez organele la nivelul bio-câmpului. Zona pancreasului îi este afectată foarte puternic. Pancreasul se leagă printr-un fir informațional invizibil de moartea soției lui în două vieți anterioare. Cauza principală a morții soției o reprezintă atașarea lui, în primul rând, de voință, dorințe, în al doilea rând - de principii, idealuri, și, în al treilea rând, de relații. Adică, este vorba de agresivitate, atunci când ceva se opune voinței, dorințelor; este vorba de despotism, asprime, principialitate oarbă, atunci când cineva nu corespunde idealurilor; este vorba de susceptibilitate, gelozie, suspiciune în relații.

„Eu încerc să lucrez la dezvoltarea mea personală, - zice tânărul - însă maică-mea mă stingherește foarte mult. Mereu nu-mi pune lucrurile la locul lor. Mă calcă pe nervi. Mă plictisește cu tot felul de pretenții”.

„Mama dumneavoastră vă administrează un vaccin pentru care nu aveți toleranța necesară. Cea mai mică enervare și agresivitate la adresa mamei amplifică în subconștient agresivitatea față de viitoarea dumneavoastră soție”. Eu ridic din umeri, „în două vieți anterioare a murit soția dumneavoastră, iar în această viață și în cea următoare veți muri dumneavoastră. Atât doar că, înainte de aceasta, vă puteți pierde vederea sau vă pot paraliza picioarele. Mâinile și, mai ales, picioarele oamenilor geloși sunt prost irigate cu sânge. Atașarea de relații și de idealuri distruge vederea. Ei bine, sau vă schimbați, începând de mâine, atitudinea față de lumea înconjurătoare, sau pregătiți-vă de ce este mai rău”, îl privesc în ochii ascunși după lentilele ochelarilor. „Trei luni, exact trei luni, nu reacționați deloc la lumea înconjurătoare, în dumneavoastră intră totul, dar nu iese nimic în afară. Scopurile, principiile, voința și dorințele dumneavoastră, *eu* \ dumneavoastră, tot ce reacționează la lumea înconjurătoare trebuie să dispară. O suprafață neagră cu desăvârșire. E permis să gândiți, e interzis să apreciați situația. Dacă veți reuși să faceți lucrul acesta, totul se va schimba în bine”.

Mi s-a povestit cum un tânăr a hotărât să se abțină de a-i mai dezaproba pe alți oameni. Și-a legat la mână înadins un fir de lână, care îi amintea de aceasta. Tânărul credea că va da greș de două sau trei ori, dar lucrul acesta s-a întâmplat de zeci de ori. „Noi dezaprobăm de sute de ori pe zi pe câte cineva - a remarcat odată cu uimire un prieten de-al meu - apoi ne mirăm că ne îmbolnăvim”. Lucrul cel mai trist este că asta a devenit o normă și, cu un asemenea bagaj, noi ne apucăm să punem lucrurile la punct cu persoana iubită, iar drept rezultat ne alegem cu diabet.

Odată am intrat în vorbă la saună cu un bărbat robust, puternic - nici nu mi-ar fi trecut prin minte că are diabet. „Să știți că eu sunt un om cu voință: am ținut un regim sever și mi-a scăzut zahărul de la douăzeci la șase-șapte unități. Am citit cărțile dumneavoastră. De curând au început să mă doară degetele de la picioare. Mi-am dat seama că am terminat cu una, dar a început alta”. „Diabetul înseamnă uciderea iubirii din cauza relațiilor” - am zis eu. „Într-adevăr, câțiva ani în urmă m-am despărțit de soție, aceasta este cauza multor stresuri”. „Vindecăți-vă sufletul și se va însănătoși trupul” - l-am sfătuit eu.

„Ce diversitate exterioară și ce unitate interioară prezintă lumea, - cugetam eu -

s-ar părea că nu poate fi nici o legătură între creșterea numărului homosexualilor și sporirea cazurilor de diabet, dar cauza este aceeași - gelozia. Pentru mulți oameni, diabetul începe fără motive vizibile, din senin".

Tocmai acest lucru i s-a întâmplat unuia dintre pacienții mei din New York. „Nici acum nu pot înțelege de ce am făcut diabet, - îmi spunea el - eu sunt medic de meserie, un bun specialist, mă alimentez corect. N-am încercat sentimente de ură sau vreo supărare deosebită față de nimeni". „Ei bine, dar nemulțumire și iritare permanentă din cauza cuiva?" „Pe astea le-am avut vreme de mai mulți ani față de propriul meu fiu". „Dar lucrul acesta este și mai periculos. Pentru dumneavoastră au căpătat o importanță prea mare voința și principiile dumneavoastră, precum și idealizarea relațiilor. Pentru lecuirea sufletului dumneavoastră vi s-a dat un fiu, al cărui caracter, comportament și concepție despre lume se opun principiilor, idealurilor, voinței și dorințelor dumneavoastră. Puteți intra în conflict, dar nu se poate să renunțați la iubire. Pentru dumneavoastră însă principiile s-au dovedit a fi mai importante decât iubirea. Atunci când omul renunță la iubire, încearcă să rupă legăturile interioare cu persoana iubită, va avea probleme în mod sigur. Dacă doriți să fiți sănătos, orice s-ar întâmpla, să nu renunțați la persoanele iubite".

CAZINOUL

N-am putut să-mi dau seama multă vreme, pentru ce se duc oamenii la cazinou, credeam că doar pentru a câștiga o mare sumă de bani sau, dimpotrivă, pentru a o cheltui. De fapt, acesta este doar un fond exterior. Omul merge la cazinou pentru a se învăța să depindă mai puțin de valorile umane. În viața obișnuită, pierderile se întâmplă de câteva ori pe an. Omul care nu este pregătit pentru ele își va intoxica sufletul cu emoții negative, apoi vor începe nenorocirile și bolile. Dacă o purificare deplină prin șoc nu este posibilă, omul se alege cu o boală grea, care îi purifică sufletul clipă de clipă prin mici necazuri.

Cazinoul poate îndeplini cu succes acest rol. În sala de jocuri, într-o singură seară, poți suferi o sută de mici pierderi și o pierdere-două mai mari. Atitudinea față de ele este decisivă - „se va redresa" omul în viitor sau „se va îneca". Iar, întrucât cazinoul este o imitație a vieții - un joc, cu pierderile de aici te poți împăca mai ușor decât cu cele din viață. Așadar, ne alegem nu cu o boală, ci cu un vaccin. Dacă omul înțelege că vine la cazinou, în primul rând, pentru a se desăvârși, pentru a se schimba, pentru a depinde mai puțin de sentimentele și dorințele sale, atunci fiecare vizită la tripou îl face mai bogat și mai fericit.

Mai bogat devine sufletul, iar aceasta este bogăția principală. Dacă însă omul vine la cazinou mânat de dorința neînfrânată de a se îmbogăți, practic, nu are șanse să câștige. Iar câștigul, chiar dacă va fi, poate duce la consecințe și mai grave.

Mi s-a povestit istoria unui american, care vizita deseori cazinoul și pierdea acolo toți banii disponibili. Și iată că, odată, el a câștigat vreo 100 de mii de dolari. Individul a fost fericit o săptămână, dar nu se mai putea opri, vroia și mai mult. A revenit și iar a început să joace. A pierdut întreaga sumă. Apoi a pierdut toți banii lichizi pe care îi avea. Apoi și-a vândut casa, crezând că, în felul ăsta, își va putea recupera banii pierduți. Și-a pierdut și casa. Când nu-i mai rămăsese nimic, ghinionistul a hotărât să jefuiască o bancă, pentru a obține bani să joace mai departe. A fost arestat și băgat la pușcărie. După cum se știe, pușcăria nu are cazinou. Alții o sfârșesc și mai rău. Dar situații ca cea de mai sus se ivesc, într-o formă embrionară, o dată la câteva minute, atunci când practici jocuri de noroc. Eu am remarcat clar că,

după ce ai pierdut, trebuie să te oprești un timp și să-ți vii în fire. Emoțiile negative izbucnesc, în mod inevitabil, și înăbușă pe loc intuiția. Dar, fără intuiție, n-ai ce căuta la jocurile de noroc. Fiindcă veni vorba, la cazinou nu e neapărat să vii cu bani grei. Există aparate de joc la care jetonul costă 5 cenți. Poți să vii cu douăzeci de dolari în buzunar și să joci toată seara.

Odată mergeam cu autocarul care circulă pe traseul New York - Atlantic City. Toți pasagerii erau pensionari. Autocarul sosește în Atlantic City seara și pleacă dis-de-diminează. Drumul ține vreo trei ore. La întoarcere, pasagerii au făcut schimb de impresii și s-a dovedit că cea mai mare pierdere a fost cam de 40-50 de dolari, îmi amintesc cum m-am dus prima oară la Atlantic City: banii pe care îi câștigasem dând consultații pacienților îmi ajungeau pentru bilete, casă și masă și chiar pentru odihnă, din când în când.

— Vrei să te relaxezi complet, să mergi la cazinou pe toată noaptea? - m-a întrebat cunoscuta care mă invitase la New York.

— Firește - am răspuns eu.

— La New York, jocurile de noroc sunt interzise, să mergem la Atlantic City, cale de două ore și jumătate de mers cu mașina.

Și iată-ne gonind spre sud, la douăsprezece noaptea. Drumul seamănă cu pista de decolare a unui aerodrom. Fiecare bandă de circulație este marcată cu pătrățele metalice, înalte de un centimetru, la vreo doi metri unul de altul, în întuneric, laturile pătratelor se transformă în nesfârșite linii întrerupte de-a lungul drumului. Pe câțiva kilometri înainte se întind parcă ghirlande de luminițe. La un metru de marginea drumului, asfaltul aduce cu o scândură de spălat și, dacă adoarme la volan, la trecerea pe altă bandă, șoferul va auzi deja un ciocănit caracteristic, iar, atunci când va ieși pe fâșia cu nervuri de la marginea drumului, zgomotul va fi ca cel produs de un băț apăsător cu putere pe suprafața unei scânduri de spălat. Afară de aceasta, de ambele părți ale șoselei se perindă borne cu dungi luminescente. Astfel, conducătorul auto se orientează pe traseu nu după lumina farurilor, ci după liniile strălucitoare care marchează benzile de circulație și după punctele roșii reflectorizante de ambele părți ale drumului. Nemaipomenita mizerie a drumurilor din Peterburg a devenit evidentă pentru mine după prima călătorie în SUA. La drept vorbind, Peterburgul este un oraș unic. Unul dintre cele mai mari centre ale culturii mondiale, orașul arată atât de murdar și de urât, încât pare că nu va mai fi nicicând frumos și curat. Și cărmuitorii orașului au fost cu toții de aceeași teapă. Fiecare a năzuit să-și dea obolul la distrugerea și părăgînirea orașului, în timp ce îmi aminteam de Peterburgul murdar, brăzdat de șanțuri și înțesat de ruine, mașina ne purta lin pe minunatele drumuri ale Americii. Așezați în mașină, noi discutam despre distracția ce ne aștepta.

— Putem merge îndată la aparatele de joc sau la ruletă.

— Spuneți-mi, unde sunt cele mai multe șanse de câștig?

— La black-jack. E ca în jocul de „douăzeci și unu”, atât că asul poate avea unsprezece puncte sau un punct, după cum dorești.

— De ce tocmai black-jack?

— Pentru că, la ruletă și la aparatele de joc, ceea ce contează, în fond, este intuiția. Ce-i drept, fiecare automat are o oră pe zi la care oferă câștiguri, profesioniștii cunosc lucrul acesta și îl „mulg” la timpul potrivit. Dar asta e altă chestie. La black-jack însă trebuie să ai nu numai intuiție, ci și dexteritate. Un om care e în pasă bună și, în plus, este un bun profesionist poate câștiga într-o noapte o sumă bunicică.

— Sunt curios să știu cam cât.

— Iată, de pildă, nu demult un individ a început să joace, iar, după ce cei de

acolo au văzut cum joacă, apoi, probabil, s-au informat cine e, de el s-a apropiat patronul cazinoului și, surâzând amabil, l-a anunțat: „Dacă veți renunța astăzi la joc, suntem dispuși să vă plătim 100 de mii de dolari”. Omul n-a renunțat la joc. „Azi sunt bine dispus, vreau să joc” - a răspuns el.

— Bine, dar suma câștigurilor, - nu mă lăsam eu - care a fost cea mai mare din ultimul timp?

— Nu demult, un tip a câștigat la black-jack într-o singură noapte 11 milioane de dolari. E drept că, dacă suma câștigului depășește o mie de dolari, ea este impozitată, totuși s-a ales și el cu bani frumoși

— A mai fost vreun caz asemănător?

— Da, a fost. Unul dintre cele mai mari cazinouri, „Trump Plaza”, care e situat chiar la intrarea în Atlantic City, a fost vizitat de curând de Țigani - se spune că era o șatră întreagă -ei bine, suma pe care au câștigat-o ei nu este cunoscută cu exactitate, ceea ce se știe e că la cazinou nu s-au găsit destui bani gheață pentru a le plăti câștigul!

Interlocutoarea mea m-a privit cu coada ochiului:

— Ei, asta e deja de competența ta. Țiganii au o intuiție excelentă, ei știu să prevadă viitorul. Iar atunci când se adună un grup mare, în mod evident, energetica funcționează și le vine mai ușor și să-1 „clatine” pe crupier.

— Ce înseamnă „să-1 clatine pe crupier”?

— Ai să joci - ai să vezi.

— Și totuși, dacă oamenii câștigă la black-jack, de ce cazinoul nu suprimă acest joc?

— Ruleta, aparatele de joc și alte jocuri de noroc aduc un venit stabil, numai black-jack provoacă pierderi, însă, dacă ar fi suprimat, nimeni n-ar mai merge la cazinou. Totul ar semăna cu un jaf la drumul mare, de aceea și există black-jack. Dar, crede-mă, ei știu multe procedee să te facă să pierzi.

— Spune-mi măcar unul.

— Cu plăcere. Dacă vei avea câștiguri substanțiale și constante, pe loc va fi schimbat crupierul. Cartea nu-ți va mai veni, iar dacă tu nu vei înțelege și nu vei simți imediat lucrul acesta — socoate că ai și pierdut.

— Ei bine, dar dacă omul este un profesionist?

— Dacă ești profesionist și câștigi bani mereu, este mai bine să nu te arăți la același cazinou. Și-apoi - 20 de mii de dolari într-o lună ți se vor ierta. Dar, dacă vor fi mai mulți, amintește-ți că nimeni nu-i poartă de grijă mașinii tale din parcare, drumul este lung și viteza mare. Există totuși oameni care nu lucrează nicăieri și n-o duc rău, pariind la curse sau mergând la cazinou.

Eu m-am gândit că, în Rusia, în cel mai bun caz, cei de la tripou i-ar fi făcut cu degetul unui astfel de om și i-ar fi zis că este mai bine să nu mai dea pe la acest cazinou. Iar dacă omul n-ar fi înțeles, peste câteva zile ar fi fost ucis chiar la ușa casei sale. În general, omului îi este proprie iluzia că statul poate fi cumsecade, le poartă de grijă cetățenilor săi, își onorează promisiunile făcute acestora. Statul înseamnă legile existente și funcționarii care le aplică. Iar cel mai mare dușman al statului nu este cetățeanul, ci funcționarul statului. Cu cât mai prost funcționează legile, cu cât sunt ele mai absurde, cu cât este mai mare haosul în stat, cu atât este mai importantă figura funcționarului și cu atât mai multe bunuri deține el. De aceea nici un funcționar nu este interesat ca statul să prospere, căci prosperitatea statului înseamnă disciplină riguroasă și control al activităților funcționarului, în timpul puterii sovietice exista o disciplină aspră, legile însă erau absurde și nefirești, de aceea figura funcționarului a căpătat o importanță uriașă. Acum în Rusia nu există nici disciplină riguroasă, nici

legi bine gândite. Firește, țara „se bălăcește” în haos. Legile se adoptă în parlament, dar opinia publică este cea care le creează. Ele sunt rezultatul eforturilor colective ale savanților, filozofilor, liderilor religioși, oamenilor de artă. Întrucât în Rusia opinia publică a fost anihilată, parlamentul a început nu numai să adopte, ci și să elaboreze legi, și imediat au ieșit la iveală lipsa de perfecțiune și defectele multora dintre legile adoptate.

În Rusia dinaintea perioadei socialismului, mulți oameni trăiau cu iluzia că poate exista o societate întemeiată nu pe iubire, ci pe planuri, principii și idealuri. Exista iluzia că muncitorul este mai inteligent, mai cumsecade, mai nobil decât bogătașul, datorită simplului fapt că el își petrece toată ziua la strung. Exista iluzia că statul trebuie să fie condus nu de profesioniști, ci de oameni incompetenți, neinstruiți și săraci. Aceasta ar fi reprezentat principala garanție a democrației și a fericirii țării.

Exista iluzia că asistența medicală este gratuită, că statul are grijă de cetățenii săi, că, dacă o persoană ocupă un post de răspundere, e de la sine înțeles că ea este inteligentă, cumsecade, instruită și nobilă. Omul plătește întotdeauna scump pentru iluziile sale, deoarece iluzia înseamnă idealuri, speranțe, principii și scopuri. Iar, atunci când omul apreciază și cunoaște lumea mai întâi prin mijlocirea idealurilor, a speranțelor, el devine sclavul lor.

Spiritualitatea, visurile, idealurile sunt o iluzie, iar iubirea este o realitate. Atunci când omul apreciază lumea de pe pozițiile iubirii, imaginea lumii pe care și-o construiește el coincide cu cea reală. Nu se poate să depinzi de iluzii, este mult prea periculos.

Din acest punct de vedere, cazinoul reprezintă un medicament excelent, și nu numai cazinoul.

Îmi amintesc cum, odată, la o petrecere, se povesteau diverse întâmplări.

Rusia este o țară imprevizibilă - am început eu. Nu demult trebuia să zbor la New York. Mă duc acolo de unde trebuia să iau biletele, care fuseseră deja plătite din New York. Mă apropiu de casa pe care scrie: „Procurarea biletelor pentru orașele de peste hotare”, și îi explic femeii de la ghișeu: „Biletele mele au fost deja plătite, trebuie doar să le ridic, cui m-aș putea adresa?”

— Să știți că ați greșit locul - îmi explică ea cu amabilitate. Exista un singur loc în Moscova, am să vă explic cum să ajungeți acolo.

Am rămas cam descumpănit.

— Cât timp îmi ia să ajung acolo?

peste două ore trebuia să zbor spre New York.

— Ar trebui să reușiți - îmi răspunde ea cu un zâmbet fermecător. Aveți de făcut cu mașina un drum ceva mai lung de o oră.

Îi zâmbesc, la rândul meu, iau foița cu adresa și mă dau la o parte, buimăcit. Apoi mă uit la ceas și încerc, năuc, să-mi pun mintea la treabă. Se pare că nu eu zbor la New York, ci New Yorkul îmi zboară pe lângă nas. Privesc din nou înjur, zăpăcit, și deodată îmi dau seama că mă aflu în Rusia, care este țara neprofesioniștilor, fie că este vorba de funcționari sau de conducători, în Rusia, de obicei, eu întreb întotdeauna de trei ori. Dacă toate cele trei răspunsuri se potrivesc, există șanse să mi se fi spus adevărul. Mai adresez de câteva ori întrebarea mea altor oameni, inclusiv unora de la ghișee, în cele din urmă, cineva îmi arată o cameră mică la vreo 30 de metri de casa la care mi s-a dat primul răspuns. Acolo se aflau reprezentanții companiei aeriene „Cruise Air”. O doamnă, care ședea la o măsuță, mi-a zâmbit politicos și mi-a înmănat biletele comandate anterior. Care

este semnificația acestei situații? Pe la noi, mulți trăiesc cu iluzia că funcționarul, o dată ce deține un post, este competent, însă lucrul acesta se întâmplă foarte rar, iar mai apoi, când iluziile și idealurile se prăbușesc, omul se înfurie pe alții, pe lumea înconjurătoare și se îmbolnăvește.

— Crezi că în America nu întâlnești asemenea idioțenie? -m-a întrebat o cunoștință. Imaginează-ți următorul tablou. Sosesc eu la New York și mă opresc în Brooklyn. Am bani în cont la o bancă din Israel, am mare nevoie de ei și vreau să-i ridic. Iată-mă, așadar, intrând, cu cartea mea de credit, la filiala unei bănci, la a doua, a treia și, în cele din urmă, aflu că pot scoate bani gheață doar de la o singură bancă din Manhattan. Luăm, împreună cu domnișoara ce făcea pe translatore, un taxi și mergem acolo. Când ajungem casierița, foarte politicoasă, ne răspunde că aici putem primi bani gheață.

— Care este suma maximă pe care o pot încasa dintr-o dată? - mă interesez eu.

— Șapte mii de dolari - îmi răspunde casierița și zâmbește cu amabilitate.

Eu completez un cec pentru șapte mii de dolari, îl semnez și i-l înmânez. Ea mi-l înapoiază.

— Din păcate, nu vă pot plăti banii aceștia - zice ea.

— De ce? - o întreb eu, buimăcit, prin intermediul translatorei.

— Lucrul acesta îl puteți clarifica la următorul număr de telefon.

Și ne întinde prin ghișeu o foiță cu un număr de telefon. Telefonul e din Israel, nu avem de unde suna, prin urmare, trebuie să ne întoarcem în Brooklyn cu taxiul - patruzeci de dolari dus, patruzeci de dolari întors. Q jumătate de zi încercăm să obținem legătura cu Israelul. În sfârșit, am reușit și am explicat cum stau lucrurile.

— Totul e foarte simplu - mi s-a spus - suma maximă ce poate fi plătită dintr-o dată constituie șapte mii de dolari, însă, potrivit regulilor băncii, suma maximă nu se plătește niciodată. Dacă ați fi cerut șase mii nouă sute nouăzeci și cinci de dolari, i-ați fi primit.

— Îți poți închipui starea mea la auzul acestor cuvinte? - a spus interlocutorul meu. Atât de mult vroiam să-i spun două vorbe jigodiei de la ghișeu, - a continuat el - dar asta e America - aici trebuie să zâmbești.

A doua zi, noi am luat iar un taxi și ne-am dus în Manhattan. Eu am completat un cec pentru șase mii nouă sute de dolari, i-am zâmbit amabil casieriței și i-am întins cecul. Ea m-a recunoscut, mi-a răspuns la fel de politicoasă și, peste un minut, eu aveam suma necesară.

Un alt prieten de-al meu, care asistase la discuție, a remarcat:

— Băieți, dacă socotiți că această casieriță este din fire o scârbă, să știți că greșiți, ea, pur și simplu, își face datoria. Nouă ni s-au lungit fețele.

— Cum așa?

— Foarte simplu. Banii pe care nu i-ai putut ridica au rămas în bancă încă o zi în plus și i-au adus băncii venit în timpul acesta. Credeți cumva că banca se îngrijește de interesele clientului? Numai în limitele unei bune-cuviințe impuse. Dar, dacă veți comite vreo greșală, credeți-mă, banca nu vă va ierta. Este o regulă foarte simplă: băncii nu-i convine să vă restituie banii și ea va face totul ca să nu primiți acești bani - există foarte multe metode și subterfugii absolut oficiale. Deci, dacă aveți iluzia că, depunând banii la bancă, sunteți perfect apărat, să știți că vă înșelați amarnic. După cum spune Lazarev, - amicul meu a dat din cap, privindu-mă - poți avea încredere numai în Dumnezeu și eu sunt de aceeași părere. Poți avea încredere sută la sută în

cel care este absolut constant, dar absolut constant nu poate fi nici un om, nici chiar cel mai sfânt. Este constant ceea ce e etern și numai Dumnezeu este etern. De aceea, când cineva spune că trebuie să crezi în oameni, este fie un ticălos, fie un nătărău, fie un idealist, ceea ce, în ultimă instanță, e unul și același lucru. Trebuie să crezi nu în oameni, ci în Dumnezeu. Fiindcă veni vorba, dacă socotiți că băncile acționează numai pe căi legale, vă înșelați.

Aici, în America, un jurist mi-a povestit o întâmplare curioasă. O femeie avea într-o bancă elvețiană un cont de vreo două milioane și jumătate de dolari. Ea a hotărât fie să retragă toată această sumă, fie s-o transfere în altă bancă. N-a avut noroc: nu avea moștenitori. Dar orice bancă este foarte bine informată despre soarta fiecărui depunător. Doamna a îndeplinit toate formalitățile necesare pentru a-și scoate banii și trebuia să meargă a doua zi să-i primească sau să-i transfere, nu sunt sigur, în orice caz, ea trebuia să-și pună semnătura definitivă în ziua următoare. Ieșind de la bancă, ea a mers să facă o plimbare prin oraș, apoi a intrat într-o cafenea ca să ia masa de prânz. Peste o oră i s-a făcut rău, apoi ea a murit -probabil, cafeaua era alterată. Așa că, fraților, dacă socotiți că funcționarul poate fi obtuz atunci când are un locușor mănos, vă înșelați; el poate fi absolut incompetent în meseria lui, în ceea ce privește îndatoririle lui de funcționar, fiindcă aici are de suferit poporul, iar poporul nu are opinie publică și legi prin care să-l poată influența pe funcționar. Dar uite, în ceea ce privește mintea, relațiile, jocurile din culise, funcționarul trebuie să fie absolut competent, altfel nu-și va păstra fotoliul nici o săptămână. Toți vorbesc despre războiul din Cecenia (Cecenia (Republica Cecenă Icikeria) - republică autonomă în Federația Rusă, în nordul munților Caucaz, cu capitala Groznîi) ca despre o acțiune care gemenă de incapacitate, stupidenie și incompetență, compromisă de toți, începând cu președintele țării și terminând cu corpul ofițeresc mediu, dar oricine citește ziarele își poate da seama că toată povestea asta cu Cecenia nu-i altceva decât o operație de spălare a banilor și de pompărie a lor din vistieria statului în buzunarele unor particulari, strălucit planificată și executată.

O altă iluzie este că funcționarul dintr-un post important poate fi tâmpit. Incompetent - da, dar tâmpit - niciodată. Pur și simplu, noi încercăm să-i definim logica și acțiunile pornind de la idealurile și iluziile noastre. Iluzia majoră este că Rusia ar reprezenta un stat unitar, cu o politică bine elaborată unică și cu o ideologie proprie. Așa că puteți considera că în Cecenia n-a fost război, au fost doar răfuieli mafioate, cu mari sume de bani și un mare număr de victime, fiindcă de interesele Rusiei ca stat, ca țară unitară, judecând după toate semnele, aici, practic, nu s-a ținut cont.

Din cine știe ce motive, eu mi-am amintit de această discuție în drum spre cazinou. Când omul merge spre cazinou, el începe să-și facă iluzii, visuri și speranțe legate de câștigarea banilor. Și, cu cât mai mult „se scaldă” în ele, cu atât mai mult începe să depindă de ele, iar cu cât mai mult depinde de ele, cu atât mai puține șanse are să câștige ceva. Cel mai mic succes îl va face să-și piardă cumpătul definitiv. Apropos, lucrul acesta eu l-am simțit pe propria mea piele. Odată am hotărât să joc la cazinou ca și cum aș fi la lucru, fără speranțe și planuri. Trebuie să mă duc, să joc, să câștig o mică sumă și să plec. Fiindcă veni vorba, principalul indiciu al lipsei dependenței de iluzii este puterea de a pleca, fie și cu un câștig mic în buzunar. La început, lucrul acesta nu-mi reușea nicidecum, însă, îndată ce mi-am schimbat atitudinea față de joc, am început să câștig. Anume atunci am aflat că vocea lăuntrică există cu adevărat și am înțeles ce reprezintă aceasta. După cum se vede, destinului nostru îi este uneori permis să ne dea sfaturi, fapt perceput ca o șoaptă insesizabilă în interiorul conștiinței noastre. Ce-i drept, cea mai mică izbucnire a pasiunilor și emoțiilor umbrește conștiința și informația poate ajunge la noi deja într-o formă denaturată sau contrară.

În seara aceea, eu eram absolut calm. Când intram în cazinou, mi-a venit deodată, cu totul pe neașteptate, următoarea informație: <Astăzi să mizezi pe „negru”>. M-am uitat să văd cine mi-o dă; era destinul meu.

— Ei bine, dacă e „negru”, „negru” să fie - m-am gândit eu. Ca să-mi iau avânt, am jucat, mai întâi, black-jack, apoi m-am plimbat printre mese și, în cele din urmă, m-am apropiat de masa ruletei. Acolo se afla doar o fată — dealer, jucători nu erau. Am luat loc, am pontat o fisă de cinci dolari pe „roșu” și am pierdut. Atunci am mizat pe „negru”. Bila s-a învârtit îndelung și, în sfârșit, s-a oprit pe culoarea neagră. De șapte sau opt ori am mizat constant pe „negru” și am câștigat. Apoi mi-a trecut prin gând că nu poate cădea „negru” mereu. Am jucat de cinci ori pe „roșu” și de cinci ori am pierdut. Am început să mizez pe „negru” și iar am prins a câștiga. Când bila a căzut pe „negru” pentru a douăzecea oară, m-am gândit că, din punct de vedere teoretic, lucrul acesta nu poate să dureze și am început să mizez pe „roșu”, în clipa aceea, o durere violentă mi-a străbătut tâmpilele, îmi venea o informație de care nu mă puteam descotorosi și pe care trebuia s-o accept fără întârziere. Cel care mi-o dădea era, iarăși, destinul meu. Textul era scurt, îl citez fără modificări:

— Prostule, mizează pe „negru”.

Hm, să vedem, m-am închiudat eu, oricum, nu poate fi la fel mai mult de treizeci de ori, și am continuat să mizez periodic când pe „roșu”, când pe „negru”.

Când a căzut „negru” pentru a patruzecia oară, domnișoara dealer și-a desfăcut brațele a uimire și a spus în engleză:

— Lucru de mirare, astăzi iese doar „negru”.

Judecând după fața ei, vedea așa ceva pentru prima oară în viață. Mai departe nu mai putea fi „negru” și eu am început să pontez toți banii rămași pe „roșu”. Când a căzut „negru” cam a patruzeci și cincea oară, mi s-au terminat banii. Fata mi-a zâmbit compătimitor, eu m-am ridicat și m-am îndepărtat de masă.

După aceea, eu am analizat situația și am înțeles cauza fenomenului care se produsese. Membrana biocâmpului, care reprezintă continuarea corpului nostru, determină întreaga serie de evenimente care se petrec în exterior, întrucât noi influențăm structura biocâmpului prin emoțiile noastre profunde, regretele, reveriile, nemulțumirea și iritarea schimbă cursul evenimentelor care ni se întâmplă. Prin urmare, la cazinou poate câștiga omul care nu este dependent de dorințele și emoțiile sale. Acesta poate fi sau un om echilibrat de la natură, sau unul care merge la cazinou cum ar merge la serviciu, sau cel căruia nu-i pasă de câștig, sau cel care își poate deconecta pentru o vreme emoțiile ori interesul personal. La masa de black-jack, dealerul este întotdeauna calm sufletește. După cum se vede, atunci când el face cărțile, ele se distribuie deja în așa fel, încât mâna cea mai bună îi vine jucătorului mai liniștit, iar cea mai proastă - celui mai iritat. Dacă, dintr-un motiv oarecare, dealerul își pierde calmul și are emoții, jucătorii încep să câștige. Astfel de dealeri sunt concediați rapid. Sunt concediați dealerii foarte slabi și cei foarte buni, adică cei de la care clienții câștigă foarte mult sau nu câștigă aproape nimic. Dealerul trebuie să zâmbească mai des, să comunice cu jucătorii, lucrul acesta îi face și mai dependenți de joc, a cărui întruchipare o reprezintă dealerul. Trebuie să ți se creeze impresia că, din clipă în clipă, vei câștiga. Clienții lasă cele mai mari sume de bani tocmai la dealerii de acest tip. Există diverse metode pentru a-l „clătina” pe dealer, a-l face să-și iasă din fire. Când am început să joc, eu recurgeam intuitiv la ele. Să zicem că, având 17 puncte, eu mai ceream o carte. Din punctul de vedere al celor din jur și, în primul rând, al dealerului, era o prostie. Oamenii deveneau nervoși, iar eu câștigam. Apoi, eu mă bizuiam mai mult pe intuiție decât pe logică. Cărțile au o logică, ea diferă de reprezentările și stereotipurile noastre, dar există și seamănă foarte mult cu logica vieții.

Să presupunem că succesele și insuccesele vin în valuri și, atunci când suntem într-o pasă proastă, ne putem face de cap. Însă, dacă începe să ne meargă bine, nu trebuie să supărăm destinul. Cu cât mai detașat de jocul de cărți este omul, cu atât mai bine simte perioadele de creștere și descreștere din cursul jocului.

Dacă dealerul v-a dat două cărți care sunt la fel, de exemplu, doi de trei, doi șeptari, dumneavoastră arătați cu degetele o bifurcație, ceea ce poartă numele de „split”. După asta, jucați pentru doi. Indiferent de situație, cărțile nu trebuie atinse, numai dealerul are dreptul s-o facă. Deoarece nu știam lucrul acesta, eu înhățam ambele cărți și le despărțeam cu mâna mea.

Dealerul se făcea stacojiu la față și începea să spună ceva în engleză, eu zâmbeam prosteste și îmi desfăceam brațele, stânjenit, ceream scuze. Apoi uitam și iar le înhățam. Dacă dealerul împărțea cărțile după un asemenea incident, jucătorii câștigau, eu - în primul rând. Dacă jucătorul vede că, practic, nu are nici o șansă de câștig, el îi poate spune dealerului „sorrendo” și, atunci, o jumătate din banii pe care i-a depus ca miză îi sunt restituiți, îmi amintesc cum, la încheierea unui joc, dealerul a început să strângă banii de la cei care pierduseră. Deodată, o femeie cu trăsături asiatice, care ședea la masa de joc, l-a apucat pe neașteptate de mână și a început a-i arăta prin gesturi că renunță la joc. Limba engleză ea n-o înțelegea defel. Dealerul l-a chemat pe loc pe angajatul responsabil de câteva mese și, împreună, ei se străduiau să-i explice ceva acelei femei. Alături de mine s-a nimerit un jucător de origine rusă, care, văzându-mi privirea nedumerită, a mormăit:

— Suma e mică, o vor ierta.

— Și dacă suma ar fi fost mare? - m-am interesat eu. El a arătat l a tavan:

— Vezi emisferele alea negre pe tavan? - m-a întrebat el.

Eu am dat din cap. Tot tavanul era înțesat de ele.

Acolo se află camere video, care înregistrează totul pe peliculă. Dacă se iscă un conflict serios, filmul este derulat și serviciul de securitate îl analizează minuțios.

Așa cum presupusese vecinul meu, conflictul a fost aplanat rapid. „Sorrendo” - au rostit dealerul și colegul lui și brusc au ridicat mâinile sus. Și au mai repetat tot așa de câteva ori, ca femeia să înțeleagă, în cele din urmă, aceasta a dat din cap ascultătoare.

Timp de vreo 20 de minute după întâmplarea asta, dealerul a tot pierdut. Dar, oricât analizam eu mai târziu orice joc, mă convingeam de un lucru: în jocul de cărți câștigă cel care știe să nu se supună pasiunilor sale. Dacă doriți să vă puneți la încercare, există o metodă foarte simplă. Mergeți la cazinou pentru exact două ore și, la expirarea acestora, indiferent de situație, părăsiți ruleta, masa sau automatul de joc. Dacă veți izbuti să vă ridicați de 2-3 ori, fără a trăgăna nici un minut în plus - puteți juca și spera chiar la un câștig. Dacă însă v-ați permis să rămâneți un pic mai mult, nu luați cu dumneavoastră la cazinou sume mari și așteptați-vă la pierdere - vă va fi mai ușor. În general însă oamenii merg la tripou ca să-și facă necazuri și să piardă, îmi amintesc cum o pacientă își desfăcea brațele a nedumerire:

— Soțul meu n-a fost niciodată o fire înfocată, dar uite că merge la cazinou, pierde mereu, în plus, a început să bea, nu înțeleg deloc, ce s-a întâmplat?

— Soțul dumneavoastră prezintă atașări de dorințe și voință, - îndoii eu un deget - de un destin fericit, - îl îndoii pe al doilea - și de intelect și aptitudini - îl îndoii pe al treilea. Toate astea el le-a transmis fiului său și acesta are acum biocâmpul dereglat. Ca să-și salveze fiul, el trebuie să-și diminueze atașarea de valorile umane: ori cazinoul, ori beția, ori afecțiuni și traumatisme grave pentru el și fiul lui. Rugați-vă pentru dumneavoastră, pentru fiul și nepoții dumneavoastră, -i-am spus eu femeii - dacă vă veți purifica sufletul și pe cel al fiului, soțul se va redresa.

În general, mie îmi place să călătoresc. Peisajele care se perindă dincolo de geam mă cufundă într-o stare minunată. Și iată-ne zburând noaptea pe șosea în întâmpinarea luminițelor, care se pierd în depărtare. Însoțitoarea mea, care se află alături, povestește:

Ultima oară când am fost la cazinou m-am dus la automatul cu jetoane de douăzeci și cinci de dolari. Există și automate cu fise de o sută de dolari, însă, de obicei, în preajma lor e puțină lume. Ei bine, stă acolo un tip, trage de mâner și, deodată, se revarsă pe neașteptate, o movilă întreagă de jetoane, cred că vreo două mii de dolari. „Felicitările mele” - îi zic eu, iar el se uită la mine și pufnește iritat: „Nu mă încurcați, astăzi am pierdut deja șaptezeci și cinci de mii de dolari”.

— Dar tu ești o jucătoare pasionată? - o întreb eu.

— Foarte - surâde ea. Aș fi în stare să pierd la jocuri de noroc tot ce am. De aceea nu iau cu mine niciodată mai mult de două sute de dolari. Dar apoi, când plec, am buzunarele golite, capul golit, suflete'ul golit — ba, poate chiar ușurat, — surâde ea iarăși - în schimb, te deconectezi de-a binelea de la toate.

— Și ai câștigat vreodată sume mari?

— O lună în urmă era cât pe ce să câștig. M-am așezat la un automat și l-am „hrănit” câteva ceasuri la rând. Aveam sentimentul că automatul ăsta ar putea oferi azi un câștig. Brusc m-a apucat o durere de burtă. Am alergat la toaletă și nu mi-am lăsat pe scaunul meu paharul de plastic. Când m-am întors, lângă automatul meu era zarvă. Se apropiaseră câțiva inși, care au hotărât să „hrănească” pe rând automatul, așa cum făcusem eu, și, până să treacă două minute, au câștigat trei sute cincizeci de mii de dolari.

— Burta a început să te doară tocmai ca să nu câștigi, - i-am spus eu - aspiți la un destin fericit. Atunci când ai necazuri în viața de toate zilele, ești foarte necăjită? - am întrebat-o.

— Da, foarte mult - a recunoscut cu sinceritate însoțitoarea mea.

— În acest caz, într-adevăr, nu trebuie să iei cu tine bani grei la cazinou - am spus eu. Ea a privit înainte, îngândurată.

— Se prea poate. Apropo, uite că ajungem la Atlantic City.

La intrarea în oraș se înalță enorma clădire „Trump Plaza”, care cuprinde sub același acoperiș un hotel, baruri, restaurante și cazinoul. Mai departe, de-a lungul țărmului, se înșiră următoarele cazinouri: „Caesar”, „Taj Mahal”, etc. Când intri în cazinou, ai senzația că ai nimerit într-o poveste. Totul sclipește și irizează, în uriașa sală cu suprafața de mii de metri pătrați uiți de timp și de toate, te cufunzi într-o atmosferă cu totul neobișnuită, care acționează ca un narcotic, îmi amintesc cum m-am apropiat pentru prima oară de un automat de joc și am câștigat într-o oră vreo mie de dolari, pe care, ce-i drept, i-am pierdut mai apoi până la unul. Și numai la primele 3-4 vizite la cazinou visam la câștig, la un noroc neașteptat, pe urmă m-am liniștit o dată pentru totdeauna. După aceea, cazinoul a fost pentru mine, în primul rând, un loc în care îmi pot învinge caracterul și emoțiile, deși la început, după câte îmi aduc aminte, uitam de toate, îmi amintesc cum am venit a doua oară la Atlantic City, împreună cu un cunoscut. Ne-am dus la cazinoul „Caesar” și, într-o jumătate de oră, eu am pierdut tot ce aveam la mine. Am cerșit de la însoțitorul meu mai întâi douăzeci de dolari, apoi încă zece. Pe urmă, el m-a condus la automatele cu jetoane de cinci cenți, mi-a pus trei dolari în mână și a zis: „Exersează”. Vreme de câteva ceasuri, eu am stat și am smucit cu înverșunare manetele automatelor. Mai târziu, după ce pierdusem toți banii, ne-am dus pe splai să ne plimbăm. Eu am privit în jur și am spus:

— Acum înțeleg de ce am pierdut totul atât de repede.

— De ce? - s-a arătat interesat tovarășul meu.

— Până într-atât am început să visez la câștig, încât am uitat de toate celelalte - am răspuns eu și am arătat cu degetul în jos.

El s-a uitat la picioarele mele și a zâmbit: eram încălțat în pantofi de culori diferite. Când dorința îți împăienjenește privirea, este mai bine să nu speri la câștig.

„Cărțile de joc au un ritm, iar dorințele noastre - alt ritm, -m-am gândit eu - și, cu cât dorințele noastre înseamnă mai mult pentru noi, cu atât mai puțin simțim lumea înconjurătoare și ritmul vieții ei”.

Fiindcă veni vorba, jucând la cazinou, am ajuns la concluzii interesante. Eu judecam în felul următor: „O dată ce cazinoul înseamnă bani, va să zică, dacă pierd, e pentru că sunt atașat de bani”. Și mă bucuram de fiecare insucces ca de o posibilitate de a mă purifica de atașarea de ei. Mi-am aranjat treburile pe plan financiar, dar n-am început să câștig.

Am înțeles că jocul de noroc înseamnă nu atât bani, cât aptitudini, și luam deja fiecare insucces drept o umilire a aptitudinilor mele, a perfecțiunii mele, și îmi ceream iertare prin rugăciuni pentru orice nemulțumire în legătură cu tema aceasta. Mi-am aranjat treburile pe planul aptitudinilor, dar n-am început să câștig. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, cazinoul înseamnă nu atât bani sau aptitudini, cât intuiție, contact cu viitorul, înlăturarea acestei atașări s-a dovedit a fi o treabă mult mai complicată, dar, după ce mi-am dat seama de lucrul acesta, eu, în orice caz, am început să respect regulile elementare de lucru cu structurile viitorului. Dacă omul a mâncat bine sau a băut vârtos înainte de joc, activitatea structurilor spirituale scade și, în mod corespunzător, slăbește intuiția. Dacă te-ai enervat înainte de joc sau, pur și simplu, mergi la cazinou cam indispus, poți să-ți iei rămas bun de la câștig. Acolo trebuie să mergi cât mai calm, capacitatea de a bloca stresurile în timpul jocului sporește șansele de câștig, întrucât stresul este rezultatul aprecierii unei situații, așadar al activității conștiinței, omul capabil să stopeze procesele active ale conștiinței poate folosi vizita la cazinou pentru a se schimba în mai bine și a-și schimba atitudinea față de viață ca atare, deoarece, în ceea ce privește legile sale de bază, jocul la cazinou diferă puțin de jocul pe care îl jucăm noi toți și care se numește „viață”.

„TRIUNGHIUL ”

„Problema mea este una foarte delicată, - îmi povestește un pacient - eu sunt un bărbat puternic, sănătos, am soție, copii, îmi plac femeile, am avut legături amoroase, totul decurgea normal. Nu demult am făcut cunoștință cu o femeie; ea este mai tânără decât mine. e frumoasă, pe scurt, are tot ce trebuie pentru ca bărbatul să aibă și dorință, și potență. Ei bine, în ceea ce privește dorința, totul era bine, eram însă lipsit de potență. Un fiasco total, deși ea a avut un comportament ireproșabil. Asta e una la mână. În al doilea rând, am simțit că m-am „agățat” serios. Pe de altă parte - soția, copiii. Pe scurt, un haos total”.

Încep să studiez situația. Privindu-mă cum lucrez, el zâmbeste. „Spuneți-mi, în câmpul meu apar alți copii?”

— În câmpul dumneavoastră, deocamdată, apare moarte absolută într-un viitor

nu prea îndepărtat - îi răspund eu. Privirea lui devine mai serioasă.

— De ce, situația e atât de periculoasă?

— Da, e foarte periculoasă, dumneavoastră ați fost impotent cu doamna aceasta din următoarele cauze. Prima ține de dumneavoastră: dacă vă plac femeile, relațiile cu o femeie, dorința de a o cuceri, ea însăși devin adesea un scop pentru dumneavoastră. Prin urmare, dumneavoastră depindeți de ea și veți simți mai des iritare, supărare și gelozie, iar necazul pe femei duce la consecințe deplorabile pentru potența sexuală. A doua cauză ține de amanta dumneavoastră: ea este nemaipomenit de geloasă și, în timpul actului sexual, toată agresivitatea din subconștientul ei s-ar fi prăbușit asupra dumneavoastră. Data viitoare, înainte de întâlnirea cu ea, să vă rugați, să vă rugați multă vreme. Imaginați-vă, înainte de întâlnire, că v-ați despărțit, că ea v-a părăsit, și repetați: „Doamne, toate sunt după voia Ta, pe toate le primesc cu umilință. Orice s-ar întâmpla, îmi păstrez iubirea”. Rugați-vă: „Doamne, în numele iubirii pentru Tine sunt gata să renunț la orice fericire omenească, la plăcerile sexuale, la femei, la toate cele”. În general, începând de azi, este mai bine să vă rugați mai des.

— Poate ar trebui să renunț la ea? - întreabă bărbatul, îngrijorat.

— Când vă cădea cu tronc la inimă vreo femeie, vă gândeați prea mult la trup și prea puțin la suflet. De aceea vi s-a dat acum o problemă, pe care nu sunteți în stare s-o soluționați. Dacă vă veți despărți de femeia aceasta, judecând după câmpul dumneavoastră, veți muri. Dacă veți încerca să înăbușiți iubirea ce i-o purtați, ca să depindeți de ea mai puțin, vă veți îmbolnăvi și tot veți muri. Dacă veți menține relațiile cu ea, vă veți îmbolnăvi și veți muri. Adică, dacă vă întoarceți la soție și o părăsiți pe femeia aceasta, veți avea o moarte lentă. Dacă vă părăsiți soția și plecați la femeia aceasta, veți avea o moarte rapidă.

— Și care este ieșirea, dacă există vreuna?

— De obicei, nu există ieșire din situație. De obicei, omul se îmbolnăvește și moare, înțelegând clar că motivul îl reprezintă relațiile lui cu femeile. Dacă femeia iubită devine un scop, urmarea este moartea, în viața următoare, omul nu-și mai „linge buzele”, uitându-se la femei, nu mai dă târcoale fiecărei fuste, nu se mai înfioară când vede o femeie frumoasă. Astfel se educă sufletul. Acum, pentru a preveni o afecțiune canceroasă destul de apropiată, trebuie să depuneți eforturi serioase ca să vă schimbați în mai bine. Aceasta este singura dumneavoastră șansă.

— De curând, ea s-a botezat, eu am rugat-o s-o facă. Lucrul acesta îmbunătățește situația?

— Da, dar nu este de ajuns. Trebuie să vă revedeți viața de sute de ori, să vă rugați și să cereți iertare pentru cel mai mic semn de agresivitate la adresa femeilor, care a constituit o mărturie a atașării de relații, idealuri, momentele sexuale etc.

O săptămână rugați-vă și cereți iertare pentru faptul că ați avut drept scop suprem nu iubirea pentru Dumnezeu, ci femeia și tot ce e legat de ea. Imaginați-vă că sunteți un moș bătrân, care nu mai are nici potență sexuală, nici dorință, nici femei. Petreceți câteva zile într-o asemenea stare și sufletul vi se va însenina numaidecât. Uitați pentru câteva luni de orice mâncare gustoasă. Este util chiar să faceți foame. Știți de ce, înainte vreme, lipsa poftei de mâncare era socotită primul semn de îndrăgostire? Prin intermediul mâncării, omul se atașează de valorile umane. Pentru mâncare se consumă foarte multă energie spirituală subtilă. *Ego-ul* uman se amplifică și iubirea poate fi mai ușor ofensată. Cu cât sentimentul de iubire este mai puternic, cu

atât mai periculos este un atentat împotriva lui. De aceea, organismul își pune în funcțiune mecanismele de apărare. Pentru ca sentimentul de iubire să se cristalizeze în suflet, este nevoie de foarte multe puteri, în consecință dispare dorința de a comunica, a mânca, a bea, a te distra. Un moment foarte important: sentimentul de iubire trebuie purificat de sedimentul valorilor umane. Cu cât mai puternică este iubirea, cu atât mai puțin dependent de toate trebuie să fie omul. Procesul de descătușare a iubirii, regrouparea valorilor, când totul este subordonat iubirii, este un proces foarte anevoios. Consumul de energie este la fel ca în cazul unei afecțiuni grave. Dacă omul nu vrea să-și modifice regimul și lucrul acesta are un efect nefast asupra evoluției iubirii din sufletul lui, mai târziu, el plătește foarte scump pentru asta. Așadar, dacă v-ați îndrăgostit, uitați pentru o vreme de toate, în afară de iubire. Asta înseamnă să păstrați în suflet acest sentiment, orice s-ar întâmpla. Iar oscilațiile în raport cu persoana iubită sunt absolut firești pentru conștiință. Dacă vă vin periodic gândurile că ea nu vă iubește, ci doar vă cântă în strună, că are, în ceea ce vă privește, numai interese materiale, că are pe altcineva, iar dumneavoastră nu sunteți decât o pasiune trecătoare etc., este un fenomen absolut firesc. Ele nu vă dau voie să vă atașați de persoana iubită și s-o transformați într-un scop. Important e ca aceste gânduri, temperându-vă ardoarea din exterior, să nu vă slăbească iubirea din interior.

Bărbatul privește prin geam, îngândurat.

— Spuneți-mi, aveți adesea pacienți cu astfel de cazuri?

— Destul de des. Aseară m-a sunat un tânăr din Miami. El își pierduse interesul față de prietena sa și își găsisese altă iubită. O situație banală, ai zice, eu însă i-am spus să nu rupă relațiile cu cea dintâi, mai bine zis, să nu facă exces de zel în acest sens, dar el a răspuns că a încetat să mai comunice cu ea. Asta e, a încetat - a încetat. Iată însă că aseară mă sună și îmi spune că se simte iar atras de prima iubită și că nu înțelege ce se întâmplă.

— V-am spus doar, în cazul dumneavoastră nu s-a produs o închidere definitivă a situației, păstrați relațiile cu amândouă.

— Dar ele vor fi geloase.

— Femeia este geloasă fiindcă se teme să nu vă piardă iubirea. Dacă veți izbuti să-i oferiți atâta iubire și atenție de parcă ea ar fi singura, nu va fi geloasă.

— Dar este un lucru foarte dificil.

— Asta deja e problema dumneavoastră, înțelegeți odată că situația în care v-ați pomenit nu este determinată de dumneavoastră; v-ați obișnuit în adâncul sufletului să divinizați femeia în așa măsură, încât o relație netulburată și fericită cu o singură femeie v-ar ucide. Așadar, vi se aplică un tratament, care presupune fie trădare, jignire sau înjosire din partea femeii iubite și, apoi, moartea dumneavoastră, fie haos total în viața personală, lipsa familiei și maladiei, din care cauză veți fi bolnav multă vreme, apoi veți muri, fie formarea unui triumphi amoros, caz în care trebuie să arătați fiecărei femei multă iubire, să alergați iepurește de la una la alta, să suferiți, ceea ce, de asemenea, vă va purifica sufletul. Iar dacă nu-i veți oferi destulă iubire uneia dintre ele, ea vă va chinui cu gelozia ei, și atunci, n-ai ce-i face, vă veți îmbolnăvi.

— Și câtă vreme poate dura acest „triumphi”? - m-a întrebat tânărul.

— Mai întâi și-ntâi, „triumphiul” purifică sufletul fiecăruia dintre cei trei. De obicei, un „triumphi” strict durează până se naște un copil, după asta relațiile se păstrează, într-o oarecare măsură, dar lucrul acesta are deja o influență neînsemnată asupra sănătății. Cu cât mai puține eforturi depune omul pentru a progresa în sensul

acumulării în suflet a blândeții și a iubirii, cu atât mai periculoasă pentru el este o astfel de situație.

— Păi, reiese că voi avea de acum două soții? - în-a întrebat alarmat tânărul.

— Ei și, două soții nu sunt trei soții - i-am spus eu. El s-a liniștit îndată.

— Ei bine, - m-am adresat eu pacientului meu - în prezent, mulți tineri evită căsătoria civilă, fiindcă simt că ștampila din buletin le-ar distruge familia. Fiindcă veni vorba, copiii născuți în afara căsătoriei au mult mai multe șanse să fie talentați, deoarece vin pe lume în împrejurări caracterizate prin înjosirea valorilor umane - ce-i drept, numai dacă mama are o atitudine corectă față de această situație.

— Spuneți-mi, dieta are vreo importanță în cazul meu? — întreabă bărbatul.

— Desigur. Mâncarea picantă, amară, sărată, prăjită amplifică orientarea spre aptitudini, intelect, dorință, voință. O femeie mi-a spus: „Știți, după ce mi-a fost extirpată vezica biliară, am simțit că m-am prostit în mod evident, mi-a slăbit memoria”. La vezica biliară se formează calculi atunci când omul are o orientare inflexibilă spre *ego*-ul, voința, dorința, perfecțiunea, aptitudinile și intelectul său. Dacă el își reduce consumul de mâncăruri din carne, picante, sărate, amare, situația se ameliorează. Dacă nu, i se extirpă vezica biliară și el este nevoit să respecte o dietă corespunzătoare. Dacă omul este gelos, atunci trebuie să consume mai puține dulciuri, iar dacă e îndrăgostit, este mai bine să consume cât mai puțin și din unele, și din celelalte. Dacă omul prezintă un grad sporit al trufiei, el poate să distrugă iubirea fără să observe măcar lucrul acesta, iar mai apoi să nu înțeleagă pentru ce trebuie să plătească, întrucât la dumneavoastră predomină mai ales tema relațiilor și a geloziei, ar fi de dorit să adoptați un regim alimentar bazat pe terciuri și legume, să mâncați mai multă varză și morcovi. Și ridichea este folositoare. Mâncați numai carne fiartă și numai pești cu solzi, reduceți consumul de pâine și lapte.

— De ce trebuie să consum mai puțin lapte? - întreabă bărbatul.

— Nu demult am fost întrebat de ce, potrivit prescripțiilor iudaice, se poate să bei lapte după ce ai mâncat carne, dar carne poți mânca abia peste 6 ore după ce ai băut lapte. Lucrul acesta mi-a trezit interesul și m-am uitat să văd ce se întâmplă la nivel subtil. Ei bine, laptele este cel care ne leagă de mamă. Atunci când bem lapte, în sufletul nostru crește cantitatea de iubire și sufletul se deschide. Tot ce mâncăm după lapte capătă o semnificație mult mai mare. Carnea este legată de violență, de ucidere, de amplificarea *ego*-ului, prin urmare, consumarea cărnii după lapte poate avea o influență negativă asupra omului.

— Dar, dacă laptele sporește iubirea, de ce îmi este contraindicat să-1 beau acum?

— Deoarece laptele amplifică nu numai iubirea, ci și atașamentul față de persoana iubită. Dacă o mamă naște un copil cu sufletul gelos, îi dispare laptele, drept urmare copilul este alăptat de altă mamă și energetică lui se ameliorează.

— Dar dintre băuturile alcoolice ce pot bea?

— Bere - în nici un caz. În general, pentru oamenii geloși este mai bine nici să nu guste din produsele de fermentație. Dacă e să beți, optați pentru vodcă sau coniac.

— Dar miere am voie să mănânc?

— Cât mai puțină. Mierea cu vodcă sau coniac este acceptabilă. Lucrul cel mai important însă îl reprezintă nu mâncarea, ci eforturile dumneavoastră de autoperfecționare. Femeia iubită poate săvârși fapte nejustificate, absurde, iraționale; nu dea Domnul s-o condamnați. Ca să salveze iubirea, ea vă poate trage „șuturi” destul de puternice în punctele sensibile. Considerați totul drept un medicament. Țineți minte: comportamentul femeii iubite nu se supune logicii, analizei, aprecierii.

Știți, există o parabolă indiană. Mirele vine la mireasa lui și bate la ușa ei. Ea întreabă: „Cine e?” „Sunt eu” - zice el, și ea nu-i deschide. Aceeași poveste se repetă a doua și a treia oară. A patra oară, el vine la ușă și, la întrebarea ei: „Cine e?”, răspunde: „Tu ești”, și atunci ea îl lasă să intre. De ce proceda ea în felul acesta? Fiindcă îl iubea. De ce n-a plecat el după prima, a doua sau a treia încercare? Fiindcă o iubea. Iar dacă amorul lui propriu s-ar fi dovedit mai presus de iubire, el și-ar fi înfocat penele, și-ar fi pus coada pe spinare și ar fi plecat în goană, roșu de furie și indignare, însă tânărul a înțeles în inima sa că mireasa îl iubește, dar ceva ascuns înăuntrul lui o împiedică să-l accepte. Ei bine, *ego*-ul lui, importanța propriei lui persoane, *eu*-l lui erau mai presus de iubire, dar dacă omul e gata să renunțe, în numele iubirii, la *eu*-l său, la *ego*-ul său, la dorințele sale, atunci iubirea lui îi va face fericiți pe amândoi. Dacă însă el nu va reuși să facă acest lucru, iubirea îi va crea probleme. Atunci când el i-a spus iubitei sale: „Tu ești” - acest răspuns a semnat renunțarea simbolică la propriul *eu* în numele sentimentului iubirii. Iar prin comportamentul ei, absurd și dur în aparență, fata, după cum se vede, cultiva cu grijă în sufletul prietenului său adevăratul sentiment al iubirii. Dependența de persoana iubită dă naștere umilinței în fața ei, apoi înrăirii și urii. Dependența de sentimentul iubirii dă naștere demnității, blândeții și răbdării.

PRINCIPIILE

— Mi s-a spus că dumneavoastră puteți oferi explicații, atunci când medicii se declară neputincioși în a stabili diagnosticul. Nu demult a început să mă doară tare spatele, acum mă dor rinichii, nu sunt în stare nici să mă îndoi, nici să mă dezdoi, și vă spun că nu am mâncat nimic pipărat, n-am băut, nu m-am expus la frig. Medicii sunt nedumeriți: analizele sunt bune, nu s-a descoperit nimic deosebit. Eu însă simt că lucrurile stau prost, în plus, mi s-a spus că mi-au fost făcute farmece puternice.

— Nu vă aflați sub puterea unor farmece, iar aceste dureri de spate și de rinichi nu sunt ale dumneavoastră. Ați jignit femeia care vă iubește și la ea s-a declanșat programul de autodistrugere, întrucât vina o purtați dumneavoastră, o protejați pe ea și luați totul asupra dumneavoastră.

— Nici măcar nu am jignit-o grav, a fost o simplă neînțelegere.

— Simplă, ziceți? Care este în ultima vreme situația dumneavoastră financiară?

Pacientul întoarce nedumerit capul.

— N-am înțeles. Ce legătură au durerile de spate cu banii?

— Și totuși, stați mai bine din punct de vedere financiar?

— Să zicem că e așa. Care este totuși legătura?

— Legătura este foarte simplă. Sunteți prea mult orientat spre aptitudini, intelect, perfecțiune, infatuarea și orgoliul dumneavoastră sunt excesive. Asta înseamnă că dorința de a „îmbrânci” iubirea din sufletul altuia sau din propriul suflet se accentuează. Dacă veți înțelege acest lucru în adâncul inimii, intuitiv, atunci durerile vor trece. Dacă însă veți continua s-o nedreptățiți pe femeia iubită, durerile vor pătrunde în interior și se vor transforma în afecțiuni, în același timp, veți pierde ceea ce a cauzat creșterea ambițiilor, adică banii, norocul, controlul asupra situației.

Pacientul cade pe gânduri.

— V-am înțeles, dar cam prea brusc m-au apucat aceste dureri. Spuneți-mi, mai

sunt și alți factori nefavorabili?

— Desigur. Este vorba de starea generală a lucrurilor în lume. Acum, în ultimii ani, s-a amplificat brusc atașarea întregii omeniri de valorile spirituale. De aceea a devenit mult mai periculos decât înainte să-ți faci un țel din aptitudini, intelect, principii și scopuri, spiritualitate și noblețe.

— Ce vreți să spuneți? A fi virtuos și onest este în ziua de azi periculos?

— Niciodată nu e periculos să fii virtuos și onest. Dar să faci din toate acestea, din principii, spiritualitate, idealuri, un scop în sine este foarte periculos.

— Cu alte cuvinte, vreți să spuneți că se apropie epoca ticăloșilor și că ticălosul și nemernicul ajuns la putere îl va înlocui pe cel deștept și onest?

— Dar nu vă dați seama că exact așa au stat lucrurile în istorie și că pe tron s-au aflat mai adesea oameni necinstiți și lipsiți de principii?

— Se pare că aveți dreptate.

— Și care ar fi cauza? Ticălosul are o mai mare capacitate vitală. Păi, imaginați-vă: omul se află la putere. Cel mai important lucru pentru el sunt banii, îl doare în cot de idealuri, spiritualitate și noblețe. Și, după ce acumulează destule averi, el introduce legi care să protejeze proprietatea privată, tinde să instaureze ordinea și stabilitatea în societate. Cu toate acestea, obsesia banilor îi secătuiește sufletul, diminuează la urmașii lui potențialul spiritual, are loc debilitarea neamului. Să luăm un alt cârmuitor, pentru care scopurile, principiile, idealurile constituie obiectivul principal. El supune unui ideal oarecare tot ce se află în jurul său, inclusiv legile, și, în numele acestui ideal, începe să distrugă atât bunăstarea, cât și viața altor oameni, iar în cele din urmă și pe a sa. Totul se sfârșește cu o tragedie. De aici și proverbul: „Drumul spre iad este pavat cu bune intenții”. Germanii au fabricat stereotipul omului ideal, arianul. Comuniștii au făcut din „viitorul luminos” un ideal. Consecințele le cunoaștem cu toții.

— Păi bine, rezultă că a fi spiritualizat este periculos?

— Desigur.

Bărbatul mă privește uluit.

— Ce fel de idei propagați? Spiritualitatea și noblețea sunt dăunătoare omului?

— În cazul în care devin principalul obiectiv și sensul vieții, sunt foarte dăunătoare. Vreau să înțelegeți un lucru: evoluția se asimilează nu numai unui drum care devine tot mai larg, ea se aseamănă și cu traseul alpinistului a cărui ascensiune devine tot mai anevoioasă. Spuneți-mi, cine este expus pericolelor într-o măsură mai mare: broasca ce zace în băltoacă sau omul?

— Clar lucru, omul - ridică din umeri bărbatul.

— Cu toate acestea, noi nu tragem concluzia că a fi om este dăunător, iar a fi broască este bine! Cu cât mai evoluat este omul, cu atât mai multe chinuri va avea de suportat spiritul lui. Un animal are trei obiective: hrana, reproducerea și supraviețuirea. Omul are parte de mai multe încercări și, respectiv, de mai multă durere, or spiritualitatea reprezintă nu numai o mare fericire, ci și un mare pericol. Așa cum omul care nu știe să stăpânească o mașină modernă, teribilă alege bicicleta, ca să fie mai la adăpost de primejdii, tot așa mulți oameni manifestă o lipsă de dorință de a se dezvolta spiritual, căci ei simt că în sufletul lor sălășluiește prea puțină iubire.

Cum se întâmplă asta la un copil? Să presupunem că femeia este însărcinată, iar bărbatul are ghinioane în serie și se comportă stupid, nedrept și neonest. Femeia îl

disprețuiește, este irascibilă, îl supune blamului. Ea nu acceptă înjosirea aptitudinilor, a inteligenței, spiritualității și idealurilor. Și, prin agresivitatea sa, ea atașează sufletul fiului său de valorile spirituale. Prin urmare, marile aptitudini, inteligența avansată, înalta spiritualitate devin periculoase pentru el. Astfel, copilul încă de mic nu vrea să învețe, nu se poate concentra, dă dovadă de un comportament imoral. Maică-sa nu precupețește nici un efort pentru a-i dezvolta aptitudinile și intelectul, și atunci organismul copilului are trei ieșiri din situație: prima - să se îmbolnăvească sau să moară, ca să nu-și întineze sufletul; a doua - să blocheze la nivel subconștient dezvoltarea memoriei, a aptitudinilor și intelectului; a treia - să dezvolte palierele inferioare ale spiritualității, aptitudinile și intelectul, pe seama degradării celor superioare: spiritualitatea, noblețea, onestitatea. În felul acesta, se întâmplă deseori ca părinții care se îngrijesc doar de aptitudinile și intelectul copilului să-l transforme într-o persoană imorală.

Dacă societatea este atașată în mod excesiv de valorile spirituale, atunci, pentru a contrabalansa situația, conducătorul trebuie să fie străin de spiritualitate, lacom, avar. Celui spiritualizat și principial nu i se va permite de sus să rămână la putere. Dacă moralitatea și ideologia societății nu sunt orientate spre iubirea de Dumnezeu, ci spre idealuri, principii și scopuri, atunci ticăloșii și nemernicii, în mod inevitabil, vor începe să-i înlăture pe cei nobili și onești.

În primul rând, trebuie să înțelegem că spiritualitatea, intelectul și aptitudinile nu pot constitui un scop suprem. Amintiți-vă de fraza rostită două mii de ani în urmă: „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția Cerurilor”.

— Prin urmare, ticălosul și nemernicul, incapabilul și obtuzul sunt mai aproape de Dumnezeu decât cel înzestrat, deștept și onest?

— Oricât de ciudat ar suna această afirmație, dar așa este. Cel obtuz și nepriceput este mai aproape de iubire și de Dumnezeu, decât cel ce și-a făcut din aptitudini, intelect și spiritualitate scopul suprem. Pe drept cuvânt este numit Hristos „Salvatorul omenirii”. El explica mereu că spiritualitatea nu poate constitui supremul scop. Nu întâmplător spunea el că iubirea de Dumnezeu reprezintă porunca supremă și nu întâmplător a fost el umilit și crucificat. Putând evita să fie capturat și răstignit pe cruce, el totuși s-a supus. A acceptat cu seninătate pierderea celor materiale, căci Dumnezeu nu echivalează cu ceea ce este material. El ar fi putut să-și manifeste aptitudinile și intelectul, dar nu a făcut-o. Dumnezeu nu-nseamnă aptitudini și intelect. Hristos a primit cu seninătate prăbușirea spiritualității, a nobleței și a idealurilor, atunci când discipolii săi dragi l-au trădat și l-au renegat, când cei ce mai ieri i se închinau acum își băteau joc de el, îl scuipau în față. Prin urmare, Dumnezeu nu înseamnă spiritualitate, noblețe și idealuri. Ca ființă din carne și sânge, înzestrată cu dorințe, Hristos își dorea să trăiască, cu toate acestea, el a acceptat cu împăcare pierderea voinței sale, a dorințelor, a vieții, a propriului *eu* omenesc. Doar iubirea, una singură, a rămas. Atunci când cele materiale și cele spirituale se trec, când este distrus tot ceea ce a luat naștere cândva, iubirea este cea care rămâne. Când acest lucru va fi simțit de fiecare, atunci, în locul declinului, omenirea va cunoaște un proces de înflorire și creație.

Până atunci însă noii născuți prezintă tot mai des dereglări psihice, un intelect rudimentar, memorie tot mai slabă. Este supus distrugerii tot ceea ce, în momentul de față, potențează importanța valorilor umane. Dacă, potrivit statisticilor oficiale, în

America fiecare al doilea copil se naște subdezvoltat mintal, așadar cu anomalii psihice, atunci în Rusia, după estimările specialiștilor, situația este și mai gravă. Cu asemenea tendințe va deveni, în curând, imposibil până și cel mai elementar progres tehnic, iar, fiindcă situația se agravează cu o viteză destul de mare, proporțiile și puterea împotrivirii lumii înconjurătoare la acțiunile omului cresc în egală măsură. În sfera valorilor spirituale, cea mai periculoasă este atașarea de propria voință și de principii, scopuri și idealuri, aptitudini și intelect. În diavol s-a preschimbat acel înger, care a decis că nu iubirea de Dumnezeu constituie scopul suprem, ci, în primul rând, voința personală și dorințele, în al doilea rând, scopurile, principiile, obiectivele și, în al treilea rând, propria perfecțiune, aptitudinile și intelectul. Incapacitatea de a accepta umilirea propriei voințe și a dorințelor, prăbușirea speranțelor și a idealurilor, eșecul, înșelăciunea generează în cel mai înalt grad trufia și agresivitatea din subconștient. Fiindcă omenirea se află într-o situație critică, exponenții acestei extrem de periculoase tendințe vor fi tot mai mult stopați în perioada ce urmează, în următorii cinci-zece ani, ei ar putea, pur și simplu, să dispară de pe fața Pământului. Fie omul se transformă și nu mai susține această tendință, care se axează pe ideea că adevărata fericire se identifică cu voința personală și dorințele, principiile, scopurile, aptitudinile și intelectul, fie este șters de pe fața Pământului împreună cu această tendință, în viitorul apropiat, omenirii îi sunt hărăzite posibilități mult mai mari și un spectru mult mai larg de valori umane, stăpânirea lor însă este posibilă doar cu condiția existenței unui volum mai mare de iubire în sufletele tuturor oamenilor. Prin urmare, fie omenirea se îndreaptă de bună voie către Dumnezeu, spre a acumula iubire și a diminua dependența de orice valoare umană, fie procesul purificării forțate se va amplifica brusc. Este vorba aici și de catastrofe naturale, și de războaie, și de moli, și de scăderea nivelului moral, cultural și spiritual la scară planetară.

STERILITATEA

Am început să dictez acest capitol și imediat mi-am adus aminte că în această clipă, la New York, este pe cale să nască una dintre pacientele mele. Travaliul se prelungea și eu îi transmisesem să se întoarcă în trecut și să înlăture toate supărările îndreptate împotriva propriei persoane, împotriva sorții și împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmpla cu două zile în urmă, iar, în clipa de față, eu formam numărul telefonului new-yorkez. „Totul e în regulă, a născut, complicații nu sunt” - mi s-a răspuns, îmi amintesc cum m-am întâlnit cu ea pentru prima oară, nouă luni și jumătate în urmă. Avea în jur de treizeci de ani, nu fusese gravidă nici o dată. Am stat de vorbă cam zece minute.

— Aveți o scară a valorilor eronată. Demnitatea umană, dimensiunea personalității umane, toate acestea sunt minunate, până în clipa în care ele intră în contradicție cu lumea înconjurătoare. Cu cât sunt mai numeroase funcțiile celulei, cu atât mai înalt este gradul de evoluție a organismului. Aceasta se întâmplă atâta timp cât voința personală a celulei rămâne pe planul doi. Dacă însă se produce o închistare în propria personalitate, în propriile programe, însemnătatea celulei trebuie anulată, iar

dezvoltarea ei - oprită. Măsura în care, pe parcursul vieții sale, omul se concentrează asupra propriului *eu*, asupra propriilor dorințe și asupra tuturor acelor lucruri care îi potențează *eu*-l cum sunt spiritualitatea, voința, intelectul, aptitudinile, și măsura în care își supraîncarcă sufletul cu agresivitate sunt proporționale cu viteza cu care îmbătrânește, își pierde capacitățile și memoria și își lipsește de vigoare urmașii, lată de unde provine zicala: „Când vin pe lume odraslele geniilor, natura se odihnește”. De aceea, înainte vreme, omul, pe parcursul uneia dintre vieți, se axa exclusiv pe probleme spirituale, ca mai apoi, făcând din aceasta o obsesie, să devină un ipocrit, o persoană dură și despotică. Iar în următoarea viață, el se dezicea de spiritualitate pentru a supraviețui și, gândindu-se numai la bani, devenea o persoană josnică și imorală, în ziua de azi, omului nu i se va mai permite să meargă doar la stânga sau doar la dreapta. Cândva, el putea să ducă o viață normală și să se dezvolte, renunțând alternativ la valorile materiale și la cele spirituale. Astăzi el nu trebuie să depindă nici de unele, nici de celelalte. Spirala evoluției devine una dublă. Prin urmare, trufia, importanța propriei persoane devin periculoase cu atât mai curând, cu cât depind mai mult de valorile materiale sau spirituale.

— Trufia dumneavoastră - îi spun pacientei - depășește de câteva ori limita normalului. Pentru dumneavoastră, astfel de noțiuni cum sunt „aptitudinile”, „intelectul”, „perfecțiunea” sunt puse mai presus decât iubirea. Dacă doriți să nașteți un copil, învățați-vă să vă umiliți și să cedați, în numele iubirii, omul poate renunța nu numai la bani, ci și la aptitudini, intelect, principii și idealuri, la dorințe și la viață.

— Cum vine asta? Să se despartă de viață în numele iubirii? - nu se dumea ea.

— Totul este foarte simplu. Dacă ar fi în pericol de moarte copilul dumneavoastră, v-ați sacrifica pentru salvarea lui?

— Desigur.

— Asta și înseamnă să fii pregătit să-ți iei rămas bun de la viață în numele iubirii. Pentru a se naște copilul, sufletul femeii trebuie să se umple de iubire, însă orice valoare umană, oricât de sfântă, răpește, soarbe din noi și iubirea, și puterea, și energia. Rezultă că, pentru a acumula iubire, trebuie, pentru o perioadă de timp mai scurtă sau mai îndelungată, să ne îndepărtăm, să lăsăm la o parte valorile umane. O perioadă de timp mai lungă ar însemna necazuri, nenorociri, umilințe și boli. Cu cât este mai pregătit cineva să ia „medicamentul”, cu atât mai mică este doza de care are nevoie. Cu cât mai multe înjosiri, nedreptăți și jigniri este capabilă să accepte femeia în numele iubirii, cu atât mai sănătoși și mai fericiți vor fi copiii pe care-i va naște. Cu cât mai mult vă străduiți, de bună voie, să cultivați iubirea și blândețea în suflet, cu atât mai puțin necesare sunt umilințele, necazurile și nenorocirile.

Peste un timp oarecare, ea a rămas însărcinată. Mai înainte socoteam că, dacă un copil nu se naște, aceasta indică, fără îndoială, o karma negativă, o agresivitate sporită în subconștient. Dar s-a dovedit că nu am întru totul dreptate.

Ofer consultații unei tinere femei.

— Mi-au fost extirpate trompele uterine - a spus - mi s-a efectuat o însămânțare artificială. Nu demult am născut. Mi-ați putea examina copilul?

Cercetez câmpul fetei și văd că acesta strălucește cu o lumină aurie. Deci totul este curat, atât la nivelul câmpului, cât și la nivel fizic. Cercetez câmpul femeii și încep să înțeleg cum stau lucrurile.

— În ceea ce privește copilul, totul este în regulă, însă tendința, care s-a perpetuat în neamul dumneavoastră și pe care dumneavoastră ați amplificat-o, îi bloca copilului posibilitatea de a se naște. Fiindcă nu erați în stare să acceptați jignirea din partea bărbaților, ați fost înjosită prin extirparea trompelor uterine. Dacă nu v-ați fi îndreptat spre iubire, ați fi avortat, în pofida fecundării artificiale, deci, în orice caz, copilul nu s-ar fi născut. Dumneavoastră ați mers spre iubire, de aceea copilul s-a născut, și s-a născut curat. Cu toate acestea, aspirația dumneavoastră către Dumnezeu și dorința de a acumula și a păstra în suflet iubirea s-au dovedit a fi insuficiente. De aceea nu ați învins tendința de a vedea în valorile umane un sens al vieții. „Murdăria” nu a trecut la copiii dumneavoastră, dar s-a întors și a căzut asupra dumneavoastră. Aveți un început de tumoare la uter.

— Așa este, știu, simt aceasta - a răspuns femeia - situația poate fi schimbată?

— Desigur. Rugați-vă să fie înlăturată de pe neamul dumneavoastră, adică de pe strămoși, de pe dumneavoastră și de pe urmași, dorința de a vedea în valorile umane, atât materiale, cât și spirituale, suprema fericire. Mai ales cele spirituale. Parcurgeți din nou, de sute de ori, întreaga dumneavoastră existență și acceptați toate umilințele, necazurile, nedreptățile și insuccesele ca pe un leac prețios. Ceea ce credeți a fi otravă a fost, de fapt, salvarea dumneavoastră. Leacul venea de la Dumnezeu, oamenii nu poartă, în cazul dat, nici o vină. Folosiți fiecare secundă nu pentru a exprima reproșurile dumneavoastră la adresa lumii înconjurătoare, ci pentru a împărtăși tuturor celor din preajmă iubirea. Cu cât mai multă iubire veți oferi, cu atât mai multă iubire se va întoarce în sufletul dumneavoastră. Cu cât mai multă iubire oferă sufletul dumneavoastră, cu atât mai puțin depindeți de valorile umane. O apă stătătoare poate fi poluată, nu însă și izvorul. Dacă sufletul nu generează iubire, el generează agresivitate. Dacă cineva v-a jignit, spuneți-i în gând: „Te iubesc”. Când o persoană vă face un bine, spuneți-i același lucru. Dacă vă stingherește faptul de a saluta o persoană necunoscută, salutați-o în gând. Pătrundeți-vă de sentimentul că fiecare situație prezintă un pretext pentru a vă revărsa iubirea asupra celuilalt. O circumstanță pozitivă contribuie la acumularea activă a iubirii, în timp ce una negativă purifică iubirea, o face independentă de valorile umane.

Am simțit de curând cât de important este să fie folosită fiecare clipă, pentru a încerca în suflet sentimentul iubirii. Câțiva ani în urmă ofeream consultații unei anume doamne. Erau la mijloc mari probleme de sănătate, la fiul acesteia și la ea însăși. Dânsa îmi povestea cum a început totul.

— Aveam un frate, care obișnuia să tragă la măsea și atunci trecea pe la mine și mă bătea la cap. Până la urmă mi-am pierdut răbdarea. Și iată că odată, când el, din nou afumat, ieșea din casa mea, am luat mătura și am măturat gunoiul în urma lui și i-am rostit în spate: „Să nu te mai întorci aici”. Și el nu s-a mai întors, căci, peste o săptămână, a murit. După acest eveniment, totul a început să se năruie în viața mea.

Mi-am amintit cum o descântătoare, la care m-am deplasat cu mașina pentru o întrevedere, mă învăța: «La om și sufletul se deschide prin spate. Tot ce vei rosti în urma omului, totul se va împlini. Dacă au venit la tine oameni răi, tu să le arunci în urmă un pic de sare și să rostești: „Luați-vă vouă ceea ce ați dorit altora”».

Acțiunile noastre au o particularitate. Fapta noastră este ca piatra aruncată în apă,

de la care pornesc în toate părțile zeci și sute de cercuri. Săvârșind o faptă oarecare, noi continuăm s-o săvârșim de sute și mii de ori în subconștient. Această rezonanță atrage acțiuni similare. De aceea, dacă ați rostit în urma cuiva un blestem, veți continua în subconștient să roștiți acest blestem oricărei persoane care v-a întors spatele, inclusiv propriilor dumneavoastră copii. Prin ziare s-a strecurat o notiță despre o crimă înfiorătoare, care s-a petrecut într-un apartament din Sankt-Petersburg. Povestea a început în timpul blocadei Leningradului (**Leningradul a rezistat eroic blocadei germane în anii 1941 – 1944**). O femeie avea un copil care murea de foame. Ea nu avea cu ce să-l hrănească. Pierduse cartelele alimentare. Atunci ea a sunat-o pe vecină, a mers la aceasta și a invitat-o în apartamentul său. I-a distras cu ceva atenția, după care a ucis-o. I-a dezmembrat cadavrul și a început să-i fiarbă carnea. Dar, cu toate acestea, copilul a murit. Și iată că au trecut câteva decenii. Odată femeia, care era deja o bătrânică, descoperă întâmplător în apartamentul său cartelele din timpul războiului. Fără nici un cuvânt, ea merge la vecina de palier, o omoară și încearcă să-i dezmembreze trupul. Soțul vecinei ucise, care a venit în fugă, a pus capăt acestei proceduri barbare. Mai târziu, la proces, au ieșit la iveală toate amănuntele acestei istorii macabre. Iată deci că acele vibrații, pe care le purtăm în subconștient întreaga noastră viață, la care se adaugă și cele din precedenta existență, ne determină sănătatea și bunăstarea sau bolile și moartea. Și, deseori, omul se îmbolnăvește și moare, ca să nu îngăduie mutilarea propriului suflet printr-o faptă care să ucidă viața și dragostea.

Fiindcă, în ziua de azi, agresivitatea interioară a oamenilor este sporită, rezultă că, pentru declanșarea nenorocirilor, bolilor sau a morții, este suficientă și simpla disponibilitate interioară, existentă la nivelul subconștientului, de a ucide iubirea și viața. Odată, în timpul unei consultații, pacientul meu nu reușea să înțeleagă ceva, iar cu unele lucruri nu era de acord. La încheierea ședinței, simțeam că iritarea care s-a iscat în mine încă nu s-a potolit. Văzându-i spatele, am înțeles subit că nu-mi pot ține în frâu emoțiile negative. Iritarea, ca și supărarea, este o formă de asasinare. Și în acea clipă mi-au apărut în minte, la vederea omului care pleca, aceste cuvinte: „Te iubesc”. Astăzi, îi doresc fiecăruia care pleacă de la mine numai bine și iubire. Eram înboldit de curiozitate să știu cum comunicăm noi cu lumea, căci sufletul omului nu poate rămâne indiferent. Dacă nu transmitem iubire, atunci transmitem dezaprobare, supărare sau iritare. Am cercetat planul subtil, ca să văd cât de des sufletul, prin intermediul emoțiilor, vine în atingere cu lumea? S-a dovedit că subconștientul nostru interacționează emoțional cu lumea înconjurătoare de circa 750 de ori pe secundă, revărsând iubire sau ură.

A ne transforma pe noi înșine și propriul nostru *eu* este posibil doar ridicându-ne deasupra lui. Acest lucru i se întâmplă omului, atunci când el se îndreaptă către Dumnezeu. Nu demult, o doamnă mi-a povestit cum i s-a născut fiica. Nereușind să rămână însărcinată, ea s-a dus să-i consulte pe medici și aceștia i-au spus că nu va avea copii. „Din ziua aceea am încetat efectiv să mănânc și am început să mă rog. În mai puțin de o lună, am rămas gravidă”. Suprema lege a Universului este legea conservării și acumulării iubirii de Dumnezeu. Noi pornim din Dumnezeu. Ne dezvoltăm, ne potențăm individualitatea, acumulând cu fiecare clipă și oră iubire în suflet. Și, atunci când atingem suprema individualitate și nivelul suprem de iubire, noi ne întoarcem în Dumnezeu și devenim una cu El. Cu cât mai independentă de valorile umane este iubirea noastră, cu atât mai mult ne apropiem de Dumnezeu. Când, în rugăciunea sa, omul cere ca nici o nenorocire, nici un necaz, nici o durere și nici o pierdere să nu-i diminueze iubirea de Dumnezeu, sufletul lui devine mai curat. Dacă mă ocup de cazul vreunei femei care suferă de sterilitate, îi propun, înainte de a începe diagnosticarea, să

facă două lucruri: primul - prin căință să înlăture toate pretențiile față de Dumnezeu, care se manifestau prin supărările ei pe lumea înconjurătoare, pe persoanele apropiate, pe sine. Deseori, insatisfacția față de o anumită situație este o formă de agresivitate, apărută la nivelul subconștientului, la adresa propriei persoane, a soției și a lui Dumnezeu. Al doilea lucru - o rog să-și amintească toate acele momente din viață, în care a atentat la iubirea din sufletul altor oameni și la cea din propriul ei suflet.

Tentația de a vă ridica împotriva iubirii trebuie înlăturată din neamul dumneavoastră, de pe strămoși, de pe dumneavoastră personal și de pe urmași. Până nu veți învâta să vă pătrundeți de iubire și să o acumulați în suflet, totul va fi fărârost.

Îmi amintesc cum făceam primii pași, încercând să descopăr legătura care există între acțiunile unei persoane și sănătatea acesteia sau cea a copiilor săi. Când erau mici, copiii mei se îmbolnăveau deseori și nici medicamentele, nici medicii nu le erau de vreun ajutor. Primul lucru pe care l-am înțeles a fost că atât propriile mele necazuri, cât și necazurile soției mele migrează spre copiii noștri și le provoacă afecțiunile. Am încercat să-i explic toate acestea soției, dar fără nici un rost. „Nu mă bate la cap cu prostiile tale” - mi-a răspuns ea. „Erai un foarte bun pictor, oamenii veneau la salonul artistic și se interesau de lucrările lui Lazarev. Acum însă ai lăsat baltă pictura și ai început să te ocupi de Dumnezeu știe ce. Nu voi merge la biserică, nu voi aprinde lumânarea și nu voi cere iertare pentru faptul de a fi necăjită!” Nu există prooroc în patria sa. Timp de o lună am tot încercat s-o conving, dar totul s-a dovedit a fi în zadar. Și iată că a trecut o lună, iar noi am plecat în concediu la Anapa (Anapa - oraș la Marea Neagră în Federația Rusă, în ținutul Krasnodar, pe țărmul nord-estic al golfului Anapa. Stațiune balneoclimaterică). La sanatoriu, masa vecină era ocupată de un cuplu, care avea o fetiță. Aceasta suferea de o boală gravă de piele. Fetița părea a avea vârsta de cinci ani. În fiecare noapte, prin somn, ea scotea niște țipete înfiorătoare. Nu mai exista o singură noapte de liniște. Peste câteva zile după ce-i văzusem, fetița era cât pe-acți să piară. Iată cum s-a întâmplat totul: mama și fetița au hotărât să facă un tur pe uriașa roată din parcul de distracții. Tatăl a rămas jos, iar cabina, în care se aflau mama și fiica, a început să urce. Pe neașteptate, la înălțimea de 15 metri, fetița s-a speriat și a încercat să sară din cabină. Maică-sa s-a aruncat după ea, însă o rafală de vânt i-a ridicat poalele rochiei peste cap. Complet îngrozită, nefiind în stare să vadă nimic, femeia a reușit totuși să prindă fata, salvând-o astfel de la o moarte sigură, în tot acest timp, tatăl, alb ca varul, urmărea întreaga scenă de jos. Femeia i-a povestit acest incident soției mele, care, la rândul ei, mi l-a relatat mie.

— Vrei să-ți dovedesc că sistemul meu funcționează? - am întrebat-o.

— Cum?

— Am să stau de vorbă cu mama fetei doar cinci minute, și fata nu va mai țipa prin somn, va deveni mult mai calmă.

— Te vei ocupa și de vindecarea ei?

— Nu mă voi atinge de ea și nu este necesar s-o văd. Trebuie doar să stau de vorbă câteva minute cu maică-sa.

Peste câteva ore, mama fetei s-a apropiat de mine. Ajunși în cameră, amândoi luăm loc; o privesc în ochi.

— Credeți în Dumnezeu? Ar fi de dorit să credeți, în cazul în care vreți ca fiica dumneavoastră să fie sănătoasă.

— Bine - cade de acord femeia - ce trebuie să fac?

— Pentru început, răspundeți-mi la întrebarea: „Până la nașterea fiicei dumneavoastră ați recurs la avorturi?”

— Da.

— Am să părăsesc pentru câteva minute camera, iar dumneavoastră îi veți cere în gând iertare lui Dumnezeu pentru

faptul că ați ucis iubirea în propriul suflet și în sufletul copi-lului nenăscut.

Când, peste 3 minute, am intrat în cameră, am văzut că aura femeii și-a recăpătat aspectul normal.

— Puteți pleca, vă urez toate cele bune - i-am spus.

Cuplul a mai petrecut în sanatoriu încă opt zile. În tot acest timp, fetița a strigat prin somn doar o singură dată, dar s-a potolit imediat. Purtarea i s-a schimbat, ea a devenit mult mai blândă. După această întâmplare, soția mea a îndeplinit ceea ce am rugat-o mai înainte să facă. Începând de atunci, și copiii noștri au încetat să se mai îmbolnăvească.

Când cercetezi în planul subtil, constăți că afecțiuni complet diferite pot avea aceeași sursă. M-a surprins foarte mult să aflu că sterilitatea și cancerul au aceeași cauză. Și iată că în fața mea stă o pacientă, căreia îi explic originea sterilității ei.

— Când o persoană nu este în stare să accepte faptul de a fi pierdut ceva și provoacă în acest fel o izbucnire de agresivitate, înseamnă că sufletul îi este atașat de anumite valori. Valorile pot fi materiale și spirituale, lată un strat din valorile spirituale - desenez un cerculeț - acestea sunt relațiile. Iată al doilea strat - și desenez alături un alt cerculeț. Acestea sunt aptitudinile, intelectul, perfecțiunea. Atașarea de ele generează aroganță, trufie.

— Sub ele desenez un cerc mare.

— La baza valorilor spirituale, a aptitudinilor și a intelectului stă contactul cu viitorul. El se realizează prin intermediul spiritualității, nobleței, principiilor, visurilor, speranțelor, idealurilor. Atașarea de viitor generează incapacitatea de a accepta prăbușirea speranțelor și idealurilor, trădarea și nedreptatea. Omul se cramponează de visuri, planuri, nu este capabil să trăiască cu ziua de azi, idealizează totul înjur. Dar, întrucât lumea nu poate fi ideală, nemulțumirea față de ea crește permanent. Contactul cu viitorul stă la baza relațiilor spiritualizate, a aptitudinilor și intelectului, așa încât atașarea de viitor conferă persoanei un caracter gelos și trufaș, ceea ce este cât se poate de periculos.

Viitorul este urmat de soarta fericită, apoi de voință și de dorințe personale. Acum o să vă supun unui test și veți înțelege mai bine despre ce este vorba. Iată cum se prezintă situația: dacă omul se atașează de ceva, el va pierde acest lucru. Toate lucrurile în numele cărora noi distrugem iubirea urmează să ne fie luate. Să zicem că cineva nu poate accepta ideea de a pierde banii, urăște, este invidios. Dacă pentru această persoană banii constituie un sector pe 50% „închis”, atunci sunt posibile dificultăți legate de bani. Dacă „închiderea” este de 80-90%, dificultățile sunt inevitabile. Dacă însă omul are sectorul banilor „închis” pe mai mult de 100%, înseamnă că el fie nu are bani, fie se îmbolnăvește și moare. Dacă segmentul relațiilor este „închis” pe mai mult de 100%, atunci ori nu există familie, ori aceasta este foarte nefericită, ori familia este în regulă, dar persoana în discuție este afectată de boală, îi slăbesc vederea și auzul, apare reumatismul etc. Dacă viitorul este „închis” pe mai mult de 100%, în acest caz, spre deosebire de ispășirea prin pierdere de bani, survine moartea. Dar, după cum se pare, omul poate trăi și cu viitorul „închis”, în cazul acesta însă apar cancerul, scleroza multiplă, boala lui Parkinson, care sunt bolile viitorului „închis”. Există încă o posibilitate. Viitorul înseamnă copiii noștri. Astfel încât, blocându-i-se omului posibilitatea de a procrea, el își poate continua existența chiar și cu un viitor „închis”. Pentru ca femeia să nască un copil sănătos, este necesar ca ea să treacă, într-un fel sau altul, prin proba umilirii valorilor umane. O importanță deosebită o are depășirea probei de înjosire a valorii viitorului. Rezultă că, pentru femeia care riscă sterilitatea, cel mai prețios remediu îl constituie planurile și așteptările date peste cap, atitudinea nedreaptă față de ea, trădările, distrugerea idealului. „Zdruncinările” sunt deosebit de puternice, timp de un an și jumătate până la momentul concepției. Dacă femeia nu trece de această probă, atunci, pentru ea,

șansa de a avea un copil sănătos sau, în genere, de a avea urmași se închide.

— Să vedem cum stau lucrurile la dumneavoastră - mă adresez pacientei. Sectorul banilor este „închis” pe 40%. Atașarea s-a produs prin nemulțumirea față de sine, față de situația financiară. Relațiile sunt „închise” pe 60%. Aptitudinile și intelectul - pe 3-5%, voința - pe 3%. Doar un singur parametru depășește pragul fatal, însă el este cel mai important. Ați fost de prea multe ori supărată pe sine și pe soartă, iar la nivelul subconștientului toate acestea înseamnă supărare pe Dumnezeu. Faptul de a fi mereu necăjită pe lumea înconjurătoare, pe cei apropiați, pe sine putea cauza cancerul la sân. În locul acestei boli, v-ați ales cu sterilitatea. Propria soartă nefericită vi se părea o otravă, pe când ea nu era altceva decât un remediu prețios. Parcurgeți din nou, imaginar, întreaga viață, reacționând la toate episoadele acesteia cu o singură emoție, cea a iubirii. Lăsați la o parte cerințele trupului și ale spiritului. Toate clipele de fericire și necaz nu sunt decât momente de acumulare și purificare a sentimentului de iubire pentru Dumnezeu. Simțiți cum vă dispar gândurile, rațiunea, aptitudinile, speranțele și visurile, dispar dorințele și viața însăși. Rămâne doar iubirea. Dacă veți reuși să simțiți acest lucru, veți avea copii.

Îmi amintesc cum a venit să mă consulte o doamnă, care avea același trist diagnostic, sterilitatea.

— În cazul dumneavoastră, trei parametri depășesc limita fatală - i-am zis - sunt complet „închise” sectoarele relații, spiritualitate, idealuri, adică voința și contactul cu viitorul. Ceea ce înseamnă că niciodată n-ați fost în stare să acceptați cearta sau adulterul, la fel trădarea și călcarea în picioare a idealurilor. Aceeași poziție ați avut-o și față de înjosirea voinței și a dorințelor dumneavoastră. Revedeți-vă viața, începeți să vă rugați.

Femeia cade pe gânduri.

— Știți, acum câțiva ani mi-a murit tatăl - zice ea. În adâncul sufletului, nu m-am putut împăca nici până în clipa de față cu dispariția lui.

— Este una din cauzele sterilității dumneavoastră - îi spun. Nu sunteți capabilă să acceptați ruperea relațiilor. Manifestați o nemulțumire față de starea lucrurilor, iar aceasta reprezintă o formă mascată de supărare pe Dumnezeu, care se convertește într-un program de autodistrugere. Nu sunteți în stare să acceptați eșecul propriilor idealuri. Moartea tatălui a însemnat pentru dumneavoastră o umilire a relațiilor, planurilor și idealurilor, a voinței și dorințelor. Ca urmare a neacceptării și regretului, v-ați ales cu un triplu program de autodistrugere, în astfel de cazuri, descendenții sunt lipsiți de vitalitate. Înțelegeți un lucru: noi nu ne despărțim niciodată de ființele dragi, nici măcar după moartea acestora. În plan subtil nu există moarte. Acolo suntem cu toții uniți. Când regretăm moartea rudelor, dăunăm sufletelor acestora. Fiecare om își are propriul „scenariu” al plecării din viață. Și nu ne este permis să intervenim în logica Divină. Ne opunem logicii Divine nu atunci când încercăm să salvăm viața sau să o prelungim, ci atunci când regretăm, când ne lăsăm consumați de durere și nu ne putem împăca sufletește cu moartea persoanei dragi, survenită ca urmare a manifestării voinței Divine supreme. Tot ce ni se întâmplă în viață este subordonat scopului acumulării iubirii Divine în suflet și dacă, pentru a obține acest lucru, ni se cere să ne îmbolnăvim și să murim, atunci, negreșit, ne vom îmbolnăvi și vom muri. Prin neacceptarea voinței Divine, noi dăunăm rezervelor de iubire din sufletul nostru și din sufletul persoanei decedate, în exterior, avem dreptul să ne manifestăm regretul, insatisfacția, necazul, să avem scopuri, dorințe, voință, în suflet însă avem dreptul doar la iubire, încercați să înțelegeți și să simțiți acest lucru.

Ea revine peste aproximativ patruzeci de minute. O supun diagnosticării și ridic

din umeri.

— Uimitor! Câmpul este curat. Sterilitatea apare, de obicei, ca urmare a sudurilor; situația este mai gravă atunci când posibilitatea procreării este blocată nu prin suduri, ci prin diminuarea funcționării glandelor și, în cazuri mult mai grave, când se produce o blocare la nivelul câmpului, în ultima vreme, sterilitatea este generată anume în felul acesta. A fost exact cazul dumneavoastră, însă acum câmpul este deschis, iar ovarele revin la funcțiile lor. Rugați-vă pentru viitoarele generații. Purificându-vă pe sine și purificând urmașii, veți ameliora, în felul acesta, și starea viitorului lor tată.

Pacienta pleacă, iar eu îmi amintesc de o întâmplare ciudată, care mi-a demonstrat cât de important este ca femeia să depună eforturi pentru propria armonizare. Ofeream consultații unei paciente în legătură cu anumite probleme. M-am uitat la câmpul soțului ei și am văzut că, în următorii doi ani, acesta poate muri.

— Aveți un câmp relativ curat - i-am spus - în schimb, soțul dumneavoastră poate fi afectat de un cancer la stomac, și asta în foarte scurt timp. El este deprins să gândească urât despre alți oameni, să fie prea exigent cu ei. Ar fi bine să-mi citească cărțile sau, cel puțin, să vizioneze caseta video cu înregistrarea conferinței.

— Nici o șansă - dă din mână femeia - este de profesie militar și nu crede în astfel de lucruri, așa că nu va citi cărțile, îmi desfac mâinile a neputință.

— În acest caz nu vă pot ajuta cu nimic. Pregătiți-1 moral și, peste câteva luni, ar fi bine să se prezinte la un control medical.

Femeia izbucnește în plâns.

— Chiar așa, nu se mai poate face nimic? - întreabă ea.

— Bine, atunci să încercăm - zic eu - rugați-vă doar pentru dumneavoastră și pentru urmași. Prin purificarea urmașilor veți modifica starea lăuntrică a soțului dumneavoastră. Sufletește, el depinde de dumneavoastră și efortul pe care-l veți depune pentru a vă armoniza se va reflecta și asupra situației lui. Faceți o încercare.

Femeia revine peste o oră. Cercetez câmpul soțului și nu-mi pol uscunde mirarea.

Nu înțeleg care este cauza, dar starea soțului dumneavoastră $H-n$ normalizat, continuați să vă rugați; caracterul soțului se va •chiniba, iar în ceea ce privește sănătatea, totul este în regulă.

După aceea, am meditat îndelung asupra acestui subiect, ca, în sfârșit, să înțeleg: femeia este determinată, mult mai des decât bărbatul, „să se rupă” de valorile umane. Ea este umilită la nivel fiziologic prin perioadele de „ciclu”, la nivel fizic printr-o constituție fragilă, tot așa stau lucrurile în plan economic, social etc, etc. Din această cauză, la femeie, aspirația spre iubire este mult mai puternică decât la bărbat, astfel încât, la nivelul subconștientului, dependența bărbatului de sufletul femeii este foarte mare. Caracterul, soarta și sănătatea bărbatului sunt în proporție de 60-80% determinate de soția lui. De aceea, educația corectă a femeii, orientarea ei spre Dumnezeu și iubire asigură atât copiilor, cât și soțului ei, sănătatea și viața. Se consideră că geniul ține de sfera intelectului. Prin urmare, un tată deștept va avea un fiu deștept, însă, atunci când cineva a întreprins o cercetare asupra ascendenței geniilor, a ieșit la iveală o legitate surprinzătoare. S-a dovedit că tații geniilor puteau fi niște indivizi destul de primitivi, pe când mamele, fără excepție, au fost femei ieșite din comun. Dimensiunea personalității umane este determinată de cantitatea de iubire pe care aceasta este capabilă s-o rețină în suflet. Geniile sunt născute de femei care posedă o personalitate remarcabilă, o puternică voință și dorință, dar, în mai mare măsură, o disponibilitate de a accepta umilirea tuturor acestora, în numele iubirii.

Și iată ce-i povestesc deja următoarei paciente, care nu poate avea copii.

— În februarie 1996 am fost în Israel. Eram în drum spre Ierusalim.

— Priviți, în cartierele de acolo locuiesc arabii - ne spunea ghidul. Știți de ce femeile arabe au un port atât de încărcat cu podoabe și de ce își agață pe ele toate bijuteriile? *Shari'a'* (Shari'a - culegere de precepte etico-religioase și juridice ale Islamului, care se bazează pe Coran, *sunna* și *fiqh*. Pe lângă prescripțiile privind principalele îndatoriri religioase ale musulmanilor, cuprinde și norme de drept civil, penal și procesual. Este considerat drept unul dintre suporturile de bază ale ideologiei musulmane.) prescrie că, dacă bărbatul rostește de trei ori: „Nu-mi mai ești soție”, femeia trebuie în cinci minute să părăsească pentru totdeauna casa, lăsând acolo tot ce-i aparține. Ea are dreptul să scoată din casă doar ceea ce poartă pe sine.

— Ce se întâmplă cu ea după aceea? - mi-am manifestat eu curiozitatea.

— Soarta ei nu mai interesează pe nimeni - a răspuns ghidul.

— Și deseori se întâmplă astfel de cazuri? - am întrebat eu.

— Personal n-am auzit să se fi întâmplat așa ceva - a spus ghidul - presupun că femeile arabe se poartă în așa fel, încât să nu fie date afară de către bărbații lor.

Desigur, ghidul exagera, cu toate acestea, în Orient, femeile, într-adevăr, sunt supuse umilințelor.

Nici o datină, nici un mod de viață nu sunt întâmplătoare. Am încercat să înțeleg de ce femeilor le sunt impuse condiții atât de dure? Cu cât mai pregnant își manifestă aptitudinile și intelectul o femeie arabă, cu cât mai neclintite îi sunt principiile și voința, cu atât mai repede se va trezi ea aruncată în stradă. Femeia trăiește în condițiile unei permanente înjosiri a voinței sale, a dorințelor, a propriului *eu*, înjosire a principiilor și idealurilor, a aptitudinilor și intelectului, și, cu toate acestea, ea trebuie să-și dirijeze cumva soțul, trebuie să tindă spre ceva, astfel încât femeia tinde spre ceea ce o face fericită și îi permite să-l conducă pe bărbat și să procreeze, spre sentimentul de iubire. De aceea Orientul, unde femeia este înjosită, este plin de copii. Pe când Occidentul, tot mai frecvent, se confruntă cu probleme demografice. La New York discutam cu o pacientă.

— Nu demult am fost în Dallas - povestea ea - și acolo am constatat că la populația de culoare se nasc copii normali și sănătoși, pe când albi nu au copii. O cunoscută de-a mea a născut o fetiță, care suferă de lipsa hormonului creșterii, ea este micuță de tot. Până la vârsta de 14 ani i se va administra acest hormon prin injecții, pentru a suplini într-o oarecare măsură această carență.

Mi-am amintit de un articol pe această temă. În anul 1996, în America s-au născut 30 000 de copii cu hormonul creșterii lipsă. Specialiștii au fost de părere că în 1997 numărul acestora se va dubla. Cauza s-a dovedit a fi simplă. De ce majoritatea oamenilor aveau o statură nu prea înaltă? Fenomenul reprezintă un exemplu de umilire a trufiei. Când se naște un copil atins de trufie, la care sentimentul propriei importanțe depășește limita fatală, atunci, în loc de boală sau moarte, i se poate da o încetinire sau o stopare a creșterii. Amploarea pe care a căpătat-o brusc acest proces în America dovedește că situația se agravează cu viteza fulgerului.

În Occident, tot mai frecvent, principiile, voința, cariera se dovedesc a fi mai importante decât iubirea, ceea ce, inevitabil, duce la sterilitate, înainte, femeia, după una sau două încarnări în Orient, acumula suficientă smerenie interioară, pentru ca, apărând pe lume în următoarea sa încarnare în Occident, să se îndrepte spre independență și spre o libertate a dorințelor. Cultivarea acestor noi valori nu suprima iubirea din sufletul ei, căci trufia ei interioară nu era exagerată. Cu toate că avea

conștiința riguros axată pe valorile umane, ea reușea totuși să-și păstreze armonia interioară. Astăzi Orientul adoptă ideologia și sistemul valoric occidental. Conștiința individuală occidentală o înlocuiește, încetul cu încetul, pe cea colectivă din Orient. Echilibrul stabilit de veacuri este încălcat. Educarea la copii a conștiinței colective și a altruismului se poate dovedi cu mult mai folositoare posterității decât orice remediu medical. Mersul lucrurilor pe Pământ ne duce la concluzia că femeii îi va fi tot mai greu să rămână însărcinată și să nască. Iar, întrucât mecanismele naturale de echilibrare a sufletelor omenești se distrug, echilibrarea spontană se cere înlocuită, în momentul de față, cu un efort conștient, orientat de purificare a sufletului.

RUGĂCIUNEA

Avansează destul de încet. Cel mai important lucru este să nu mă opresc. La un moment dat am fost cuprins de o ușoară stare de panică. Dacă ar fi pogorât asupra mea revelația, dacă aș fi mers de sus în jos, de la Dumnezeu spre valorile umane, atunci, în primul rând, mi-ar fi fost blocate atașările de grad superior, cele de mari proporții. Puteam să trec, fără urmări periculoase, de la general la particular. Primeam revelația Divină, mă simțeam un mesia sau un sfânt și cu aceasta problema s-ar fi rezolvat.

Dumnezeu însă nu mi-a oferit revelația. De aceea a trebuit să încep de jos. Sunt o fire muncitoare. Iar temperamentul meu, indolent de la natură, nu m-a lăsat să-mi irotesc fără rost puterile. Și, în toți acești ani, m-am „târât” tot mai sus și mai sus, pornind de la valorile umane cele mai simple, însă, înlăturând cramponările de primele trepte, mă expuneam cramponărilor de următoarele.. Simțind acest pericol, eu înaintam refăcând din temelii, la fiecare două luni, întreg sistemul. „Oare ce se va întâmpla dacă mă opresc?” - m-am gândit. Căci, în cazul acesta, vor rămâne neînchise cele mai ample valori umane, ceea ce poate genera o agresivitate de cel mai înalt grad. Am decis să nu mai stăruie cu analizele, ci să merg mai departe.

Atunci când mi s-a stabilit diagnosticul: cancer plus metastaze, la început am intrat în panică, dar apoi mi-am amintit o veche poveste. La vikingi exista obiceiul ca luptătorii făcuți prizonieri să fie aruncați în groapa cu lupi, spre a fi sfâșiați, însă, dacă luptătorul era de origine nobilă sau se distinsese prin vitejie, i se oferea șansa unei morți demne. I se arunca în groapă sabie, și acesta murea luptându-se. La bolile canceroase, cel mai mult îmi repugna moartea lentă, chinuitoare, lipsită de speranța apărării. Apoi m-a fulgerat gândul: oare purificarea sufletului, când omul uită de necesitățile trupesti, nu reprezintă adevărata apărare? Să lepăd totul, în afară de iubirea de Dumnezeu, și să continui să merg în această direcție, să mă schimb, să-mi purific sufletul. Este o muncă grea, iar mai departe va fi cum o vrea Dumnezeu. M-am gândit că, dacă tot mi-e scris să mă „târăsc” spre Dumnezeu, pornind de jos, atunci așa să fie. Pe deasupra, când îți este dată revelația, poți să nu gândești, în cazul meu însă trebuia să calculez și să analizez de sute de ori fiecare pas. Avantajul oricărui sistem este că el funcționează independent. Newton a descoperit legea gravitației universale, și această lege funcționează independent de voința și caracterul creatorului său. Când rni se reproșează ceva în munca mea, răspund că eu descopăr legile evoluției sufletului, iar acestea funcționează într-un mod tot atât de obiectiv. Este lipsit de sens să ne propunem să credem sau nu în legea gravitației universale: ea funcționează independent de opinia noastră în această problemă. Același lucru se poate spune despre cercetările mele. E adevărat că există totuși deosebiri.

Când cineva încearcă să-mi folosească metoda în scopuri pur pragmatice, din interese meschine, fără a se schimba în primul rând pe sine, lucrurile pot evolua spre un sfârșit deplorabil. Și, în acest caz, eu iarăși nu port nici o vină. Ceea ce contează cu adevărat este că cercetările mele sunt necesare atât bolnavilor, cât și celor sănătoși. Când ni se îmbolnăvește trupul, reacționăm imediat, încercând să facem ceva, când însă ni se îmbolnăvește sufletul, nu reușim întotdeauna să înțelegem acest lucru. Atunci când omul depune un efort pentru a se armoniza, își purifică sufletul, mulțimea de boli și necazuri pot dispărea fără a se fi manifestat efectiv. Deocamdată nu suntem în stare să înțelegem că umplerea sufletului cu iubire pentru Dumnezeu și pentru lumea înconjurătoare este nu numai o imensă fericire, ci și o posibilitate de a ne ameliora caracterul, soarta și sănătatea.

Acum le zic pacienților mei: „Sistemul meu este aidoma unei cârje care vă ajută să vă ridicați, cu toate acestea, nu are rost să vă deplasați în cârje, oricât de frumoase și comode ar fi. Astăzi descopăr anumite atașări, mâine voi descoperi altele, de proporții mai mari. Ghidați-vă după sentimentul de iubire din suflet, în fiecare situație se reflectă întreg spectrul valorilor umane, fie că suntem conștienți de ele, fie că nu. Și dacă, orice s-ar întâmpla, veți păstra iubirea de Dumnezeu și o veți spori, dacă iubirea voastră nu va depinde nici de necazuri, nici de umilințe și supărări, dacă, oricând și oriunde v-ați afla, sentimentul iubirii va fi mai presus de orice valoare, atunci veți fi sănătoși și fericiți și fără să-mi cunoașteți sistemul”.

— Ne rugăm așa cum ne-ați învățat în prima carte - îmi spun deseori pacienții. Doamne, dă-le dușmanilor mei sănătate, iar mie răbdare.

În primul rând, nu este vorba aici de vreo învățătură de-a mea, ci de un sfat dat de o bătrânică unei cunoscute de-ale mele. Când doriți cuiva sănătate, trebuie să subînțelegeți prin aceasta sănătatea suflutească. Iar acest lucru ne este dat atunci când iubirea de Dumnezeu reprezintă pentru noi suprema fericire. Și apoi, pentru a-i ajuta pe alții, trebuie, în primul rând, să ne purificăm noi înșine. Dacă vă rugați pentru cineva, fără a vă fi armonizat propriul suflet, nu veți face decât să luați asupra dumneavoastră „murdăria” altuia.

— Referitor la rugăciunea din cel de-al doilea volum, o putem folosi când ne rugăm?

De exemplu, scriam acolo că toate valorile pământești reprezintă modalități de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu, dar, pe lângă valorile pământești, mai există și valori nepământești, cum sunt contactul cu viitorul, soarta, voința etc. De aceea, astăzi, eu însumi, când mă rog, cer ca orice valoare umană să devină pentru mine un mijloc de a cultiva iubirea de Dumnezeu. Dar, în orice caz, rugăciunea către Dumnezeu, în care omul repetă că suprema fericire, atât pentru el, cât și pentru urmașii săi, este acumularea iubirii față de Creator, ajută și sufletului, și trupului. La fel de mult ajută și rugăciunea prin care cineva cere iertare pentru că și-a făcut din valorile umane un scop suprem și, din această cauză, nu a putut accepta pierderea lor, manifestându-și, în consecință, agresivitatea. Prin urmare, ne putem ruga și cu propriile cuvinte. Principala menire a rugăciunii este de a ne elibera de *eu*-l nostru omenesc și de toate valorile umane, pentru a simți că supremul *eu* al omului este Dumnezeu și iubirea.

Iubirea în sine este un sentiment extrauman, Divin și, cu cât mai multă iubire are omul în suflet, cu atât mai mult se aseamănă el lui Dumnezeu. Noi iubim lumea înconjurătoare cu rămășițele iubirii pentru Dumnezeu, astfel încât dimensiunile fericirii umane și însăși posibilitatea de a simți această fericire sunt determinate de cantitatea de iubire pentru Dumnezeu.

În timp ce dictam aceste rânduri, a sunat pe neașteptate telefonul. La celălalt capăt se afla o fostă pacientă de-a mea.

— Am născut un băiețel. Totul este bine. E adevărat că peste câțva timp a avut conjunctivită acută la un ochi. Nu i-am administrat medicamente, boala a trecut de la sine. Apoi a făcut o puternică diateză alergică, dar și aceasta a trecut fără intervenții medicale. Acum totul este în regulă.

— Nu, lucrurile nu stau într-un tot bine - răspund eu - la nivelul subconștientului, băiatul are o agresivitate de 200 de unități, ceea ce poate constitui un mare pericol pentru viitoarea lui soție, din această cauză, după vârsta de trei ani el se poate îmbolnăvi. Situația se explică prin faptul că în precedenta dumneavoastră viață, ca, de altfel, și în actuala, ați fost o femeie geloasă și, pe linie femeiască, se remarcă în neamul și în încarnările dumneavoastră tema susceptibilității și a geloziei.

— Așa este, am fost foarte geloasă - cade ea de acord.

— Imediat ce conștiința copilului va începe să se dezvolte activ și va apărea simțul propriei individualități, a importanței *eu*-lui, vor fi activate și acele programe ale subconștientului, al căror purtător este acesta. Izbucnirea de ură și gelozie față de viitoarea soție a fost blocată prin conjunctivită. Apoi programul de distrugere s-a reorganizat și s-a convertit într-un program de autodistrugere, în acest moment, blocarea programului s-a produs printr-o puternică diateză. Dar, deoarece nu i-ați administrat medicamente, ci v-ați rugat, agresivitatea din subconștientul copilului s-a diminuat de aproape două ori, cu toate acestea, ea rămâne încă destul de puternică. De aceea se cuvine să vă rugați încă mult timp pentru dumneavoastră înșivă, pentru el și pentru urmași. La timpul convenit ar fi bine să-l învățați și pe băiat să se roage. Primul și cel mai important lucru pe care trebuie să-l înțeleagă este că totul este trecător, doar iubirea de Dumnezeu rămâne, și cea mai mare fericire în viață este să acumulezi iubire pentru Dumnezeu și pentru lumea înconjurătoare. Pe viitor, el trebuie să știe că nimeni nu-l va trăda niciodată, nu-l va jigni și nu-l va necăji. Dumnezeu e cel care îi va vindeca sufletul prin necazuri, trădări și jigniri, iar oamenii din jur vor servi drept mijloace ale acestei vindecări. El trebuie să înțeleagă că nu este bine, în nici un caz, să lase supărarea să pătrundă în adânc, că nu se cuvine să o păstreze mult timp în suflet, în caz contrar, el se va îmbolnăvi. Dacă îl veți educa corect, atât pe el, cât și pe dumneavoastră înșivă, totul va fi bine.

Pun jos receptorul și îmi amintesc de unul din primele cazuri de înlăturare a supărărilor. Mi s-a adresat un cunoscut.

— Știi, de 3 luni am bronșită, nici un medicament nu mă ajută, medicii sunt neputincioși. Am încercat tot ce se putea încerca, efectul însă este zero. Și, după cât se pare, situația este gravă.

— Felicitările mele. Ai un început de tuberculoză - i-am aruncat pe un ton posomorât. Reușisem să-l sperii, nu glumă.

— Lucrurile mai pot fi schimbate cumva?

— Sigur că da. Nu te mai enerva atâta pe soția ta.

Acesta flutură, iritat, din mână.

— Cum să nu mă enervez, când ea, pur și simplu, mă scoate din sărite.

— Ai de făcut o alegere foarte simplă: ori înlături supărarea pe nevastă-ta și te vindeci, ori te alegi cu o tuberculoză și, în acest caz, nu te mai pot ajuta cu nimic, încearcă să înțelegi un lucru: dacă cineva te înjosește, înseamnă că ești excesiv de trufaș, de aceea începe cu tine însuși, roagă-te, schimbă-te în profunzime. Chiar dacă simți că supărarea nu-ți trece niciodată, cel puțin n-o ține în tine. Aceasta e regula de bază. Spune-i până la capăt tot ce crezi despre ea, la urma urmelor, mai sparge și tu

acolo o farfurie - două.

Îl văd cum se chinuiește să înțeleagă. Peste câteva zile m-a sunat soția lui.

— Ascultă, ce se întâmplă cu bărbatu-meu?

— Da ce se întâmplă? - am întrebat eu, plin de candoare.

— Nu demult am făcut reparații, am căptușit baia cu faianță din cea mai bună.

Păi bine, când am dat să deschid gura să-i zic ceva, el a înșfăcat ciocanul și a făcut țândări toată faianța din baie. Apoi a dat fuga la vitrină și a făcut-o praf și pe asta.

— Ai nevoie de un bărbat sănătos sau de vitrina întreagă? -am întrebat-o eu. Ea oftează.

— Bine, am să încerc s-o las mai moale.

Peste o săptămână, bronșita a trecut și fără medicamente.

Situația în lume evoluează astăzi destul de rapid. Puterea emoțiilor noastre crește pe an ce trece. Tot mai des remarcăm conexiunea care există între emoțiile noastre negative și bolile, necazurile care ne afectează. Crește vertiginos numărul familiilor cu probleme, iar noi nu suntem capabili să citim în spatele acestor semne amenințarea dezastrului. Faptul însă dovedește că se accentuează tot mai mult orientarea spre valorile umane și nu spre iubirea de Dumnezeu. Asta înseamnă că bolile, nenorocirile și catastrofele ne pândesc la cotitură. Văd clar acest lucru când lucrez cu pacienții.

O oră în urmă am fost rugat să o contactez telefonic pe o doamnă. Motivul părea a fi unul banal: a părăsit-o soțul. În mare, până la acest moment, viața ei se desfășurase în limitele normalului. Unicul inconvenient era că soțul ei consuma prea mult alcool, iar uneori o ținea într-o beție zile întregi. Examinez câmpul femeii și văd că are mari necazuri cu copiii. Îi cer să-mi dea numele copiilor, în câmpul primului născut, al fiicei, văd deja familiara hieroglifa a unei posibile morți.

— Câteva zile în urmă, stăteam de vorbă cu o doamnă - îi povestesc, în privința soțului, totul părea a fi în regulă, era un bun familist. Și, poftim, acum îi spune că le iubește, pe ea și pe fiică, iar a doua zi, ca din senin, o părăsește, pleacă la alta. Era evident că bărbatul suferea, cu toate acestea, el nu se întorcea acasă. Le contacta telefonic, doar atât.

— Ai zice că a fost vrăjit.

— Nu l-a vrăjit nimeni - i-am spus doamnei. Explicația este simplă: fiica dumneavoastră a împlinit vârsta de 14 ani, iar dumneavoastră, în precedenta existență, ați fost atașată de idealuri, principii, spiritualitate, noblețe și nu admiteați trădarea, jignirea, cearta, nedreptatea, în același spirit v-ați educat și fiica. Acum ea face primii pași în viață, acolo unde se va hotărî viitorul ei și unde va fi supusă încercării de rupere a relațiilor, conflictului, trădării, jignirii. Ea a ratat deja proba, înainte ca aceasta să înceapă. Iar tatăl ei simte că, rupând relațiile de familie, îi poate salva fiicei sale viața, însă incapacitatea dumneavoastră de a înțelege corect situația creată și declanșarea programului de autodistrugere nu i-au permis fetei să treacă nici măcar de această variantă, ușurată, a încercării, în acest moment, obiectivul principal ar trebui să-l constituie salvarea vieții fiicei dumneavoastră și nu întoarcerea acasă a soțului. Primul lucru care trebuie făcut este să înlăturați orice regret în legătură cu ce s-a întâmplat, precum și nemulțumirea față de situația creată. Amintiți-vă întreaga viață, mai ales perioada de până la concepție și perioada sarcinii, și înlăturați orice pretenție față de oricare bărbat. Explicați-i toate acestea fiicei dumneavoastră. La urma urmelor, lăsați-o să urmărească înregistrarea video a conferințelor mele. Eliberați-vă în acest moment de toate problemele, păstrați în suflet doar iubirea de Dumnezeu. Este șansa dumneavoastră, încercați s-o valorificați.

Această întâmplare i-o relatez pacientei cu care stau de vorbă la telefon.

— Cazul dumneavoastră este similar - îi spun - și fiica dumneavoastră poate muri. Ea a ratat deja încercarea care îi fusese menită, și asta încă înainte de start. Aici însă lucrurile sunt ceva mai complicate, căci la mijloc se află, în fond, karma dumneavoastră personală. Sunteți, în principiu, o persoană relativ pură, în viața precedentă însă ați fost extrem de susceptibilă și geloasă, iar, pe deasupra, și exagerat de principială. Starea dumneavoastră interioară determina caracterul și soarta fiicei, iar sistemul dumneavoastră interior de valori influența, în mod considerabil, concepția interioară despre lume a soțului. Astfel, el devenea gelos și susceptibil, fără a avea vreun motiv exterior. Vi s-a oferit o dată șansa de a vă elibera de încărcătura de agresivitate, pe care ați moștenit-o din precedenta viață. Aceasta s-a întâmplat când erați gravidă cu fiica, în luna a treia sau a patra. Tema este aceeași. Gelozia, supărările, principiile și idealurile. Dumneavoastră nu ați profitat de această ocazie, în loc să vă purificați și să vă salvați fiica, dumneavoastră ați „murdărit-o”. Vorbind la modul general, orice necaz de-al dumneavoastră pe motiv de principii sau relații crea o rezonanță în sufletul soțului. La nivelul subconștientului i se amplifică gelozia, adică agresivitatea îndreptată împotriva dumneavoastră, iar aceasta se convertea într-un program de autodistrugere și, respectiv, era blocat prin accesele de beție. În clipa de față, atât viața fiicei dumneavoastră, cât și soarta soțului depind de starea dumneavoastră și de efortul pe care-l veți depune pentru a vă îndrepta.

Se așterne o tăcere de câteva secunde.

— M-a ajutat foarte mult cea de-a doua carte a dumneavoastră - zice doamna. Nu pot să-mi dau seama cum aș fi procedat în alte împrejurări.

— În împrejurări normale, în decurs de un an-doi, fiica dumneavoastră ar fi putut fie să moară, fie să capete o boală grea sau vreo mutilare, iar dumneavoastră, la scurt timp după aceasta, v-ați fi ales cu afecțiuni grave ale sistemului urogenital. Acum însă lucrurile pot fi schimbate. O să vă fie greu, dar, schimbându-vă până în străfundul sufletului, rugându-vă pentru fiică și pentru urmași, veți reuși multe. Este foarte important să nu vă opriți și să nu disperați, începeți prin a vă recunoaște greșelile, înlăturați orice nemulțumire adresată lui Dumnezeu prin intermediul lumii înconjurătoare sau al propriei persoane. La dumneavoastră sunt prezente, în mod deosebit, foarte multe supărări pe sine și pe soartă și, în subconștient, pe Dumnezeu. Acest atentat la iubire, produs în sufletul dumneavoastră, l-ați transmis atât fiicei, cât și urmașilor. Prima săptămână, rugați-vă pentru a vă elibera de pretențiile față de Divinitate. Abia după aceea, după ce vă veți fi pocăit, lepădați-vă de toate valorile umane și rugați-vă ca acumularea iubirii de Dumnezeu să devină pentru dumneavoastră și pentru urmași suprema fericire.

Cu aceasta încheiem convorbirea. O oră mai târziu cercetez câmpul femeii și observ cu satisfacție că locurile petelor negre și verzi sunt ocupate treptat de luminescențe argintii-azurii. Examinez de la distanță câmpul fetei, în locul deformării aducătoare de moarte, în câmpul acesteia apar sufletele copiilor ei, iar aura celui de-al doilea copil, care va fi fetiță, este deosebit de pură și frumoasă.

Prin urmare, totul va fi bine.

În decursul câtorva ani, eu am mers la antrenamente de karate, întrucât sportul acesta îmi plăcea foarte mult. Umflarea lipsită de sens a mușchilor mă atrăgea prea puțin, întotdeauna mi-au plăcut mai mult jocurile sportive, care dezvoltă deopotrivă intuiția, rapiditatea, controlul asupra situației și în care stăpânirea stării interioare este mai importantă decât eforturile fizice. Am frecventat mai multe secții sportive, fiindcă ceea ce se învăța la unele dintre ele era o banală „mardeală”. Pentru încăierări este suficient să-ți însușești bine un procedeu, să-l șlefuiiești până la automatism și îl poți doborî în stradă chiar și pe un specialist. Toți antrenorii puteau fi împărțiți în șarlatani, care arătau o mulțime de chestii, dar nu te învățau nimic ca lumea; în bătauși, care te învățau doar cum să lovești și educau la elevii lor o agresivitate sporită; și în profesioniști, foarte rari, care predau karate-ul ca pe o artă. Întrucât din concepția despre artele marțiale lipsea pregătirea psihologică, la mulți dintre cei care încercau totuși să abordeze artele marțiale ca pe o filozofie, totul degenera treptat în cultul forței. Iar cultul forței cere mereu sacrificii. Pe urmă începe să degenereze sufletul, apoi și trupul.

Eu mă străduiam să trec cumva de la lupta obișnuită la o sinteză și să merg mai departe, adică să trec de la procedeele de forță la dezvoltarea rapidității, apoi a tehnicii etc., dar nu-mi reușea, în primul rând, eu am o gândire înceată de la natură, în al doilea rând, dacă n-am înțeles ceva, nu pot face acel lucru. În cele din urmă, am încetat să mai fac sport, dar dorința de a înțelege ce sunt artele marțiale mi-a rămas. Pentru asta era nevoie să înțeleg mai profund filozofia Indiei, Tibetului, Chinei. Timp de câțiva ani am revenit periodic la această temă.

Diferențele dintre stilurile și școlile de arte marțiale din Orient se datorau diferențelor de abordare filozofică. O concepție nouă dădea naștere unei noi școli, iar calitatea filozofiei era destul de rapid confirmată sau infirmată în practică, adică artele marțiale erau un excelent instrument de cunoaștere filozofică a lumii. Cu cât mai puternică era aspirația omului spre cunoașterea lumii, adică spre filozofie, sinteză, cu atât mai înalt era nivelul pe care, în ultimă instanță, îl atinge el sau discipolii lui în artele marțiale. De aceea, cele mai bune școli au existat pe lângă mănăstirile din Tibet. Acolo au fost elaborate tehnici unice de dezvoltare spirituală și fizică. Lucrul cel mai important este să nu fie separată cunoașterea spirituală a lumii de cea fizică. Dacă sunt lipsite de practici spirituale permanente, artele marțiale degenerază. Multă vreme, eu n-am putut înțelege de ce o creștere considerabilă a nivelului și atingerea măiestriei nu sunt posibile fără realizarea unei stări de liniște interioară absolută, în Orient, această stare era numită „ape liniștite”. Pentru că, în timpul luptei, nu trebuie să gândești, să analizezi. Această stare era numită „minte golită”.

Potrivit unei legende, un maestru își bloca în timpul luptei conștiința în așa măsură, încât, după o vreme oarecare, nu-și putea aminti cum se numea arma de care se folosea și cum îl cheamă pe el însuși. Pentru mine era o enigmă inexplicabilă: de ce omul trebuie să se asemuiască unui animal? Înseamnă oare asta artă și evoluție? De ce, pentru a învinge, trebuie să renunți la toate dorințele, chiar și la dorința de a învinge?

De ce era înlăturată și dorința de a trăi, iar cel care trecea printr-un ritual al morții și, pe durata luptei, se socotea pe sine mort realiza în luptă un succes mai mare?

Pentru mine era de neînțeles de ce, la șamanii din Siberia, era socotit drept o condiție obligatorie pentru inițiere ritualul trecerii prin moarte, adică de ce practicile

fizice și spirituale porneau de la premise identice.

De ce, după inițierea sa ca șaman, omul se îmbolnăvea adesea și pentru vreme îndelungată, iar acest fapt era considerat drept un semn bun? De ce omul cu o viață plină de necazuri, omul cu un destin nefericit devenea cel mai bun șaman și cel mai bun oștean? Răspunsurile la aceste întrebări le-am obținut mult mai târziu, când am început să lucrez în domeniul bioenergeticii.

Metoda mea s-a dovedit a fi similară artelor marțiale. Mai întâi și întâi, pentru că, încercând să-l ajut pe fiecare pacient, eu îmi risc viața și sănătatea, mai mult decât atât - sănătatea și viața rudelor mele. Doftoroaiele care practică metodele tradiționale de vindecare în mod constant au o expresie care sună astfel: „nu s-a potrivit sângelui”. Dacă, în decurs de două-trei ședințe, nu intervine nici o schimbare, este mai bine să nu se continue, căci lucrurile pot lua o întorsătură proastă. Uneori, în timpul primei ședințe, vine de sus o reacție atât de puternică, încât doftoroaia zice: „Cel care a făptuit acest lucru este mai puternic decât mine. Nu mă pot apuca de așa ceva”.

Întrucât eu îmi propusesem ca scop să nu mă opresc în nici un caz, tenacitatea mea putea avea drept rezultat doar trei variante.

Prima - întreruperea acțiunilor de vindecare.

A doua - bolile și moartea.

A treia, cea mai complicată - transformarea înfrângerii în victorie, adică să apuc să înțeleg pentru ce este pedepsit pacientul și să mă ridic cu un nivel mai sus de maladie, cu alte cuvinte, să modelez această maladie înlăuntrul meu (sau, cum se zice, s-o iau asupra mea), apoi, dezvoltându-mi sistemul, s-o înving.

Aplicat la artele marțiale, acest model ar arăta cam în felul următor: școala își schimbă mereu stilurile, dezvoltându-le și îmbogățindu-le, concepțiile filozofice și percepția lumii în ansamblu. În realitate, lucrul acesta este destul de complicat. Ei bine, pe măsură ce evolua, concepția mea terapeutică își demonstra valabilitatea sau lipsurile în practica vindecării bolnavilor, și încă foarte repede. Noul model fie se integra tot mai activ, ajutându-i pe bolnavi să se însănătoșească, fie nu îndreptățea așteptările și devenea inutil. Suflul uman reprezintă un teren atât de vast pentru cunoaștere, încât chiar și cele mai ample concepții filozofice puteau fi verificate destul de repede. Capacitatea de a vedea structurile karmice îmi permitea să economisesc sute de ani. Dacă m-aș fi bazat pe analiza evenimentelor reale și aș fi tras concluziile și formulat concepțiile în consecință, mi-ar fi trebuit, probabil, vreo opt sute de ani. Experiența extrasenzorială mă ajuta să fac față problemei mult mai repede.

Să ne întoarcem la artele marțiale. De curând, la o petrecere, niște antrenori de karate au venit la mine cu o rugămintă neobișnuită. „Noi am observat că elevii noștri prezintă simptome asemănătoare. Mai întâi și întâi, este vorba de sporirea cruzimii, de o dorință permanentă de demonstrare a forței în practică. Poate că tocmai acest lucru a dus indirect la creșterea bruscă a numărului de accidentări din timpul antrenamentelor. Am observat că în familiile elevilor noștri au început să se întâmple mai frecvent nenorociri. Deocamdată, nu reușim să îmbunătățim situația. Noi înțelegem ce ne împiedică. Principala dificultate o reprezintă lipsa unei teorii a artelor marțiale. Ne dăm seama că, în școlile de arte marțiale, ideea de moralitate trebuie să fie conștientă, nu spontană. Noi însă nu avem o concepție a karate-ului. N-ați putea să ne ajutați?”

Nici eu nu aveam o concepție, mie însă îmi place foarte mult să improvizez, de aceea am încercat să sintetizez această concepție pe parcursul unei scurte prelegeri: „Ați citit cărțile mele?” - m-am interesat eu. S-a dovedit că le-au citit, și cu destulă

atenție.

„Să judecăm logic. Din punctul de vedere al sistemului meu, școlile voastre sunt bolnave. Sporirea agresivității conștiente și subconștiente face să crească numărul accidentărilor, nenorocirilor și deceselor. Prin urmare, orientarea voastră, în subconștient, nu este tocmai corectă, în plus, concepția despre lume este defectuoasă. În aparență, este un lucru paradoxal, totuși este un fapt real. Cu cât mai multe tehnici spirituale de dezvoltare a aptitudinilor veți folosi, cu atât mai rapid va crește agresivitatea în subconștientul elevilor voștri. Spiritualitatea este o pârghie foarte puternică și, dacă este greșit orientată, devine mult mai periculoasă.

Oricât ar părea de ciudat, dacă omul este atașat de bani, acest fapt poate fi pentru el, de multe ori, mai puțin periculos decât atașarea de scopuri și principii. Așadar, omul care a început să practice în mod serios artele marțiale trebuie să-și elibereze sufletul nu numai de dependența de valorile materiale, ci și de cea de valorile spirituale. De aceea, în filozofia Orientului trebuiau să existe principii, noțiuni și o concepție despre lume, care să permită blocarea agresivității din subconștient, în caz contrar, școlile de arte marțiale nu s-ar fi menținut multă vreme. Prin urmare, trebuiau să existe tehnici de suprimare a atașării de valorile spirituale. Să încercăm mai întâi - mă adresez eu interlocutorilor mei - să înțelegem situația în cadrul sistemului meu. Să enumerăm deci valorile umane: în ce privește valorile materiale și atașarea de ele, să zicem, lucrurile sunt clare. Apoi urmează valorile spirituale. Dacă vom analiza dezvoltarea concepțiilor omului cu privire la ceea ce este lumea înconjurătoare și ce fel de legi o guvernează, vom vedea o evoluție de la reprezentările materiale spre niveluri spirituale tot mai elevate. Cum își imaginau triburile primitive forțele superioare? Spiritele reprezentau pentru ele personificarea forței și a superiorității, iar, întrucât în natură existau multe forțe, și spiritele erau multe. Principalul în viață îl reprezenta forța. Această concepție nu putea să dănuie multă vreme și, treptat, o dată cu dezvoltarea gândirii, trebuia să sufere transformări. Exponenții naturali ai unei asemenea concepții - dinozaurii - dispăruseră de foarte multă vreme.

Încetul cu încetul, oamenii au început să înțeleagă că aptitudinile sunt mai importante decât forța. Pârghiile spirituale s-au dovedit a fi mai puternice decât cele fizice. Principala imagine despre spirite și zei o reprezentau aptitudinile și posibilitățile lor, care le depășeau de multe ori pe cele umane. Omul se ruga zeului păgân pentru a se contopi cu acesta nu numai ca forță, ci și ca aptitudini. Timpul trecea și oamenii au prins a înțelege că intelectul este mai presus de aptitudini. A apărut sentimentul unității universale. „Dumnezeu este rațiunea supremă” - au început să afirme filozofii. La baza aptitudinilor și a intelectului se află contactul cu viitorul. Speranța, scopul, principiul, ideea sunt noțiuni mai ample decât „inteligenta”. Cel care avea spiritualitate, idei, scopuri, principii elevate realiza mai multe decât cel pur și simplu inteligent. „Dumnezeu nu este rațiunea supremă” - au prins a spune filozofii. „Dumnezeu este ideea care guvernează lumea”. Timpul trecea și, puțin câte puțin, devenea clar că omul înzestrat cu o voință puternică și cu dorințe imense poate realiza și mai multe. „Dumnezeu este voința universală” - au început a socoti filozofii. Elementele de bază ale *eu*-lui uman sunt viața, voința, dorința. Dar, întrucât *eu*-l omenesc reprezintă o parte din conștiința colectivă în spațiu și timp, el este mai cuprinzător decât o singură viață. Ceea ce numim „suflet” este mai amplu decât *eu*-l nostru. Cei pe care îi numim „oameni cu suflet măreț”, la rândul lor, erau superiori oamenilor cu voință puternică și potențial vital. Ca lideri spirituali ai societății, ei erau superiori cârmuitorilor acesteia. Filozofii care comunicau cu astfel de oameni spuneau, generalizând ideile pe care le aveau ei despre acești oameni, că Dumnezeu este sufletul lumii. Există oare ceva mai mare decât sufletul Universului?

Există: Legile divine. Cel care se ridică la acest nivel devenea profet și mesia.

Există cineva superior unui proroc și mesia? Există: orice om, chiar și cel mai primitiv, dacă și-a păstrat sentimentul iubirii după ce a avut de suferit prăbușirea a tot ce putem defini drept valori umane și universale. Din acest sentiment se naște totul. Din el ies și în el se întorc toate. Asta este ceea ce demonstra lumii, prin purtarea sa, ultimul mesia și asta au înțeles urmașii lui. Și, chiar dacă până în prezent filozofii din lumea întreagă spun că Dumnezeu este fie rațiunea supremă, fie ideea, voința sau legea supremă, cu două mii de ani în urmă s-a spus: „Dumnezeu este iubire”. Și omul urma întotdeauna două căi de cunoaștere a lumii. Dorința de a păstra sentimentul iubirii în orice situație dădea naștere înțelegerii legilor supreme. Ea dădea naștere profetiilor și mântuitorilor mesianici. Preceptele lăsate de ei, câmpul lor informațional dăinuiau secole și milenii, fertilizând cultura popoarelor și civilizațiilor. Respectarea acestor precepte, practicile spirituale lăsate de marii înaintași dădeau naștere unor generații de lideri spirituali, fără de care orice stat degenera treptat. Cu ajutorul lor se formau morala și etica umană, ideologia, normele juridice. Toate acestea dădeau naștere științelor sociale și celor exacte. Orice orânduire economică este precedată de concepții teoretice profunde. În același timp, cunoașterea progresa și datorită acumulării experienței. Clasificarea fenomenelor lumii înconjurătoare, compararea, analiza și experimentele duceau la dezvoltarea aptitudinilor și a intelectului, iar cei care nu se limitau la aceasta mergeau mai departe: spre scopuri și principii spirituale.

Religia dădea naștere științei. Știința crea înțelegerea lumii ca sistem, apoi, pe măsură ce evolua, era tot mai mult atrasă spre religie, ceea ce, în ultimă instanță, va duce la unirea lor în cadrul unei noi concepții despre lume, unde ele nu se vor exclude, ci se vor completa și îmbogăți reciproc. O astfel de cale a cunoașterii îi era proprie oricărui proces de evoluție, în artele marțiale, de asemenea, totul a pornit de la forță. O statură înaltă și mușchi puternici reprezentau idealul pentru cei care abia inițiau procesul cunoașterii.

Treptat a început să învingă o altă tendință. Un adversar îndemânat în învingea mult mai repede pe cel puternic dar primitiv. Tehnica și rapiditatea reacției au devenit un scop de urmat, iar forța loviturii, greutatea și statura au trecut pe planul al doilea. Timpul trecea și s-a dovedit că cel care elaborează procedee și manevre îi învinge pe cei care sunt doar îndemânatici și rapizi. Minte s-a dovedit a fi superioară aptitudinilor. Aptitudinile și mintea trebuie să treacă în principii și idei și, treptat, procedeele și tehnicile se grupau într-un stil comun. Maestrul care își însușise acest stil își învingea adversarul, care, adesea, îi era superior în ceea ce privește rapiditatea și forța.

Voința reprezintă realizarea dorințelor îmbinată cu o concepție filozofică despre lume. Diverse stiluri, contopindu-se, se transformau în școli. Fondatorii de școli se sprijineau pe principiile unei filozofii a voinței. Cu cât mai spiritualizat și mai nobil sufletește era fondatorul unei școli, la nivelul subconștientului și pe plan exterior, cu atât mai importante erau rezultatele școlii lui.

Rezultate maxime putea obține cel care înțelegea, în cele din urmă, că lumea nu este guvernată de rațiune, idee sau voință. Lumea este guvernată de iubire. Omul care avea drept scop acumularea iubirii de Dumnezeu stăpânea situația încă înainte de crearea ei, adică și luptătorul, și sfântul fac același lucru. Acesta este controlul asupra situației. Atâta doar că ei îl exercită la scări diferite.

Prin urmare, sensul artelor marțiale constă în cunoașterea lumii, iar mijlocul folosit pentru aceasta este dezvoltarea controlului asupra situației. Pentru ca omul să poată dobândi măiestrie în artele marțiale, el trebuia să înceapă nu cu ultima verigă

din lanț, ci cu prima: resimțirea contactului cu Creatorul, sentimentul de iubire nemărginită, care a încetat să mai depindă de oricare dintre valorile umane. Starea aceasta avea numele de „samadhi”. La ea se ajungea, în primul rând, prin renunțarea la controlul asupra situației și prin orientarea spre iubire. Dacă omului nu-i reușea acest lucru, calea spre perfecțiunea supremă îi era închisă, înțelegând aceasta, mulți se străduiau ani și chiar decenii întregi să atingă această stare, în acest scop era nevoie de blocarea conștiinței, suspendarea propriului *eu* și renunțarea la dorințe. Când omul trecea prin situații la limita morții sau dincolo de limita ei, apoi se întorcea în această lume, destabilizarea *eui*-lui său era destul de avansată și acest lucru înlesnea sarcina.

Oamenii însă nu se întorceau întotdeauna, de aceea se făcea adesea uz de halucinogene și de psihotehnici speciale, care rupeau legăturile cu lumea înconjurătoare, cu tabloul valorilor lumii. Ceea ce numim „percepție a lumii înconjurătoare” și „eu uman” sunt, în principiu, lucruri identice. Distrugerea logicii lumii înconjurătoare reprezintă, în același timp, destabilizarea *eu*-lui nostru. În budism, maeștrii recurgeau adesea, în acest scop, la întrebări paradoxale și la un comportament illogic, inexplicabil. Prin zdruncinarea conștiinței discipolului și nimicirea sistemului lui de conexiuni logice era înlăturată atașarea de valorile umane. După luni și ani de antrenamente, cadrul favorabil pentru căutarea Divinului în propriul suflet se preciza tot mai mult. Mulți maeștri din Tibet îi transformau pentru câțiva ani pe discipolii lor în sclavi supuși, până când *eu*-l lor se dizolva în dorința de contopire cu Absolutul. În mănăstirile din Tibet, unul dintre examenele de admitere într-o școală de arte marțiale era foarte neobișnuit. Profesorul se apropia de candidat și, pe neașteptate, îl lovea cu putere peste față. Dacă elevul cădea ca secerat și-și pierdea cunoștința, era acceptat în școală. Dacă însă rămânea pe picioare după lovitură, nu era acceptat. Orientarea spre propriul *eu*, spre apărarea propriului *ego* era prea puternică, de aceea un astfel de om nu era apt pentru instruire.

Să ne întoarcem la starea „samadhi”. Cel care atinsese această stare, dacă era deja slăbit din cauza vârstei, trăia câteva generații prin discipolii săi, iar iluminarea lui interioară se consolida, dând naștere unei noi viziuni asupra lumii, unor noi orientări, unor noi stiluri. Așadar, în primul rând trebuie atinsă starea de iluminare interioară, apoi urmează acțiunile, lipsite de dorințe și de voință. Dorințele noastre, de regulă, sunt discrete. Dorința apare, se realizează și dispare. *Eu*-l nostru, conștiința noastră sunt, de asemenea, discrete, discontinue. De aceea mișcările line, fluide, executate în decursul multor ore, deconectau conștiința omului și, atunci, rezultatele pe care le obținea elevul nu-l făceau să se simtă mai important. Dacă un procedeu era executat multe ore în șir, acest fapt anula aprecierea situației, logica și analiza. Executarea exercițiilor în bățile ritmice ale tobei, la fel ca tamburina șamanului, suspenda conștiința, de aceea, în momentul amplificării aptitudinilor, scopurilor, voinței și a dorințelor, nu se producea contopirea cu *eu*-l uman. Conștiința noastră este întotdeauna îndreptată spre ceva. Pentru a nu se ancora, în timpul instruirii, în aptitudini, intelect, voință, elevilor li se dădea o sarcină fără o legătură directă cu lupta. De pildă, elevii își induceau mai întâi o anumită stare, apoi încercau să-și mențină această stare în timp ce parau loviturile. La început, rezultatul era mult mai slab decât al celor care se gândeau numai la pararea loviturii, apoi urma un mare salt înainte.

Un maestru lua o lingură, în care se afla un ou, și, ținând-o într-o mână, trecea printr-un șir de elevi de-ai săi, care îl atacau. El para toate loviturile, dar nu scăpa oul pe jos. Așa ceva putea face numai un om pentru care loviturile, apărarea și atacul au

încetat o dată pentru totdeauna să mai fie un scop. Pentru el, lucrul cel mai important era atingerea unei stări interioare de renunțare și independență deplină. Menținerea oului în lingură era posibilă numai în cazul unei stabilități interioare ieșite din comun, iar luptele contribuiau la amplificarea acestei stări. Cu cât mai mică este importanța loviturilor, atacurilor și a apărării pentru conștiința noastră, cu atât mai puțin depindem noi de ele și cu atât mai mare este succesul pe care îl putem obține. Un mijloc excelent, care există din vremuri imemorabile, este jocul. Prin intermediul situațiilor de joc, dezvoltarea aptitudinilor, intelectului și a voinței are loc mult mai repede.

În școlile budiste de arte marțiale, în afara jocurilor pentru dezvoltarea rezistenței, rapidității sau a conștiinței colective, era folosit un procedeu interesant. Elevul se identifica pe sine cu un erou ori cu un maestru vestit și, complet metamorfozat, susținea lupta în această stare. Identificarea cu un animal, de asemenea, permitea imobilizarea conștiinței și obținerea unui rezultat mai bun. În școlile moderne de karate, sistemul de instruire este nefiresc, începătorul învață mai întâi să lovească, apoi să se apere. Cu cât mai mare este numărul de procedee pe care le demonstrează profesorul, cu atât mai înalt se consideră că este nivelul lui. Drept urmare, conștiința elevului își face un scop din lovitură sau apărare. Cu o astfel de atitudine, el nu va deveni niciodată un maestru, îmi amintesc cum exersam cu râvnă blocajele, respingând cu putere la o parte mâna sau piciorul atacatorului. Apoi a devenit clar că astfel de blocaje nu sunt eficiente și că blocajul trebuie să fie mobil. Brațul sau piciorul atacatorului este parcă atras spre tine, apoi este dat la o parte.

Mai târziu, un antrenor de prim rang, de la care luam lecții, s-a exprimat foarte simplu: „Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă feriți de pe linia atacului”. Apoi a pus întrebarea: „Când este cel mai vulnerabil adversarul?”. Toți au început să-și dea cu părerea: după executarea unui procedeu, în momentul executării procedeeului. S-a dovedit că adversarul este vulnerabil în cel mai înalt grad înainte de atac. Adevărații maeștri își întreceau adversarul cu o jumătate de secundă, în momentul când acesta trecea de la pregătirea atacului la atacul însuși. Omul este vulnerabil în cel mai înalt grad atunci când nu se gândește la apărare, iar aceasta se întâmplă înainte de atac.

Aici însă apare o problemă. Pentru a ataca, trebuie, înainte de atac, să simți în ce stare se află adversarul și să determini cu exactitate momentul declanșării atacului. Pentru a executa un blocaj mobil, trebuie să determini cum va fi lovitura și care îi va fi direcția. Prin urmare, esențială devine nu lovitura și apărarea, ci evaluarea mișcărilor adversarului, sporirea controlului asupra situației, capacitatea de a vedea mișcarea în germene. Dar, pentru a simți mișcarea care se naște, trebuie să citești informația la nivelul câmpului. De aceea, în primii unu sau doi ani, elevul, în principiu, nu are nevoie să învețe să lovească și să se apere. Dacă elevul ar fi pus lângă un perete, iar câțiva inși ar arunca, pe rând, în el cu mingi, și dacă ei ar face lucrul acesta timp de câteva luni, în cele din urmă, evaluarea oricărei mișcări și reacția la ea ar deveni automate. Dacă, înaintea fiecărui antrenament de acest fel, elevul și-ar induce o stare de suspendare a conștiinței, emoțiilor și voinței, ar ajunge să simtă mișcarea până la începerea ei. Activitatea pe plan intuitiv crește, dacă adversarii simulează o luptă cu ochii închiși.

Odată am văzut la televizor un antrenament de kung-fu. Un om stătea jos, cu mâinile legate la spate, și spre fața lui era îndreptat cu putere, la fiecare jumătate de secundă, capătul unui băț înfășurat cu o cârpă. Cum izbutea el să se ferească, era absolut de neînțeles. Aici îl putea salva numai evaluarea momentană a mișcării. Principalul în artele marțiale îl reprezintă nu lovitura, atacul și apărarea, ci detectarea

și controlul mișcării sau situației, fie de la început, fie chiar înainte de producerea lor. Este o vorbă: „Ce face un ninja când simte pericolul? - Când un ninja simte pericolul, nu iese din casă”. Acest aforism, cu tot comicul lui aparent, conține destul adevăr în el. Eu am rămas uimit când am aflat că tehnica loviturilor și atacurilor, în ciuda perfecțiunii ei, se afla pe ultimul loc în arta ninja. După antrenamente speciale, era suficient ca un ninja să-l privească pe cineva în ochi, pentru a-i paraliza voința. Unul dintre examenele susținute de elevi era, în aparență, destul de simplu: trebuiau să intre în cușca unui tigru flămând, privindu-l în ochi, și fie să-l adoarmă, fie să-l facă să dea înapoi.

Evoluția sufletului omului constă în aceea că, în fiecare reîncarnare, el primește un număr tot mai mare de valori umane, la care trebuie să reacționeze și cu care trebuie să in-teracționeze. Cu cât mai puternică este dependența față de acestea, cu atât mai puțină iubire și stabilitate are el în suflet și cu atât mai repede va surveni înfrângerea, boala sau moartea. Cu cât mai mare este izbânda reputată în fața propriului *eu*, datorită aspirației spre iubire, spre Dumnezeu, cu atât mai puțin depinde el de toate valorile umane și cu atât mai multe dintre acestea poate să posede.

Artele marțiale reprezintă parcă un simbol al implicării active în situație, de aceea eforturile depuse pentru a învinge dependența de valorile umane au aici o importanță deosebită. Eforturile continue de autoperfecționare, sporirea cantității de iubire din suflet, suspendarea periodică a interacțiunii cu toate valorile umane (prin post, izolare, purtare binevoitoare și blajină, o concepție despre lume corectă, rugăciuni) - toate acestea contribuie la formarea unei atitudini corecte față de artele marțiale.

RECEPTAREA NOII INFORMAȚII

Suntem în februarie 1997. Am venit împreună cu asistenta mea la birou, ca să duc mai departe lucrul la cartea a patra, îmi trebuie o jumătate de oră ca să-mi revin și să mă deconectez de la toate.

— Am să vă distrag doar pentru un minut - îmi spune femeia care e pe post de secretară. 1-ați permis unei paciente să vă caute la telefon după o lună.

Ridic receptorul și o rog pe doamnă să-mi amintească problema cu care venise la mine.

— Dumneavoastră ați spus că soțul meu ar putea muri -spune pacienta. Aș vrea să știu care este situația lui acum.

Examinez de la distanță câmpul soțului ei și văd că tabloul a rămas aproape fără modificări.

— N-are rost să te ferești de destin, de el nu te poți feri -zic eu. Destinul reprezintă caracterul de profunzime și, dacă acesta nu se schimbă, nu poți scăpa din cursă. Viitorul soțului dumneavoastră este pe cale să se închidă. Aceasta înseamnă că el e atașat în foarte mare măsură de moralitate, onestitate, idealuri și noblețe, ceea ce înseamnă că el n-a știut și nici n-a vrut să se împace cu trădarea, nedreptatea, prăbușirea idealurilor și a speranțelor. Știți de ce, de multe ori, omul preferă să moară, decât să se împace cu prăbușirea moralității și idealurilor? Fiindcă, prin intermediul moralei, a moralității umane, noi intrăm în contact cu *eu-* l colectiv, care trăiește, după ce *eu-* nostru personal se dezintegrează. Conectarea la *ego*-ul colectiv înseamnă conectarea la

banca de date a întregii omeniri. Cu cât mai moral este omul, cu atât mai amplă este conectarea, care îi poate reuni nu numai pe toți oamenii la nivelul omenirii, ci și civilizațiile din Galaxia noastră, totalitatea Galaxiilor din alte lumi etc. Totuși, oricât de important ar fi *eu*-l colectiv, el nu trebuie să fie mai important decât iubirea de Dumnezeu.

— Soțul dumneavoastră - mă adresez eu doamnei - a pus preț în viață, în primul rând, pe moralitate, idealuri și, abia în al doilea rând, pe iubire. Dacă e să alegi ce-i mai important, moralitatea sau iubirea, trebuie să alegi întotdeauna iubirea. Pentru soțul dumneavoastră însă mai importante au fost spiritualitatea și moralitatea, dar, întrucât, prin intermediul lor, noi intrăm în contact cu viitorul, îndată ce începem a le socoti mai presus de iubire, pentru a ne purifica sufletul, trebuie să le pierdem. Pierderea viitorului înseamnă, totodată, și pierderea valorilor spirituale. Rezultatul este fie moartea, fie o boală incurabilă, fie sterilitatea, fie diminuarea bruscă a potențialului spiritual. Pot apărea schizofrenia, epilepsia, slăbirea memoriei, iar la copii — întârzierea dezvoltării mintale sau degradarea morală. Deseori copilul, a cărui mamă pune cel mai mare preț, la început, pe moralitate și idealuri, și abia mai târziu — pe iubire, devine un ticălos și un netrebnic, pentru a putea supraviețui. Adică, el poate supraviețui numai în condițiile unei renunțări permanente la spiritualitate.

— Dacă doriți să vă salvați soțul - îi explic eu doamnei -trebuie să lucrați la propria perfecționare, în primul rând, dumneavoastră, nu el. Femeia are parte mult mai adesea decât bărbatul de înjosirea valorilor umane, atât materiale, cât și spirituale. De aceea, aspirația ei la iubire ca principal punct de sprijin este mai puternică decât a bărbatului. După manifestările sale exterioare, bărbatul tinde mai mult decât femeia spre spiritualitate, prin urmare, bărbatul aspiră mai mult decât femeia la moralitate, onestitate și idealuri. De aici rezultă teza despre păcătoșia și lipsa de perfecțiune a femeii. De aceea bărbatul, ca manifestare exterioară, este mai adesea lider, iar posibilitățile lui de control asupra situației sunt mai mari. Dar, întrucât femeia este nevoită mai des să se umilească și să suporte prăbușirea *eu*-lui său și, pentru a-i naște și salva pe copii, asigurându-le supraviețuirea, este constrânsă să încalce legile *ego*-ului colectiv, adică ale moralei umane, aspirația femeii la Dumnezeu și la iubire este, în medie, mai puternică decât a bărbatului. Dacă e să folosim limbajul bisericii, întrucât femeia este la origine mai păcătoasă decât bărbatul, ea trebuie să-l iubească pe Dumnezeu mai mult. De aceea bărbatul, deși, în aparență, o conduce pe femeie, interior i se supune ei. Cu alte cuvinte, caracterul soțului corespunde concepției interioare despre lume a soției.

Nu demult mi-a cerut ajutorul o femeie, căreia îi fusese diagnosticată sterilitatea. După un control medical, soțului ei i-a fost stabilit același diagnostic. El însă are un copil de la o altă femeie, prin urmare, sterilitatea soțului ține de o dată destul de recentă.

— Orientarea incorectă - îi spun eu interlocutoarei mele -traumatizează sufletele viitorilor dumneavoastră copii. Și dumneavoastră, și soțului dumneavoastră v-a fost blocată posibilitatea de a avea copii, întrucât, la viitorii dumneavoastră copii, atât calitățile, cât și defectele se amplifică înzecit, orientarea incorectă pe care i-ați transmis-o soțului distruge sufletele copiilor dumneavoastră, nu le permite să vină pe lume, de aici și sterilitatea.

Copii sănătoși naște acea femeie, la care sentimentul iubirii nu se contopește cu moralitatea, onestitatea, principiile, aptitudinile sau banii. Iubirea poate fi imorală și va trăi, dar moralitatea fără iubire nu va trăi. Mă adresez din nou doamnei cu care vorbesc la telefon:

— Când o să vă rugați, vă puteți ruga în felul următor: „Doamne, pentru iubirea față de Tine eu sunt gata să renunț la moralitate, onestitate, spiritualitate și idealuri”. Rugați-vă, când vă adresați lui Dumnezeu, ca iubirea dumneavoastră să nu depindă de valorile umane și ca nici un fel de necazuri și nenorociri să nu vă poată diminua iubirea de Dumnezeu. Dacă, o dată cu efortul dumneavoastră îndreptat asupra propriei persoane, și soțul va încerca să-și schimbe modul de a privi lumea, să înțeleagă și să simtă că, în viață, iubirea este mai importantă decât principiile, va supraviețui.

În ultimul timp, sunt plăcut surprins de modificările care intervin în caracterele pacienților. Cu câteva zile în urmă, o pacientă, dându-și silința să pară delicată, mi-a cerut să-i garantez că, după ședință, starea sănătății ei se va schimba. Ea dorea să-i răspund concret, cu câte procente se va ameliora situația și dacă ea va obține ce dorește.

— Cu cât mai neclintită va fi orientarea dumneavoastră spre obținerea unui rezultat - îi spun eu - cu atât mai puține șanse veți avea. În al doilea rând, dumneavoastră încercați să mă adaptați atât pe mine, cât și sistemul meu la felul dumneavoastră de a fi, adică nu doriți să vă schimbați, dar esența sistemului rezidă în faptul că, fără o schimbare a propriului *eu*, nu se vor produce schimbări nici în rest. La judecata oamenilor, mai întâi, ia cuvântul procurorul, apoi avocatul, la judecata lui Dumnezeu, mai întâi, vorbește avocatul. Iertarea pornește de la înțelegerea faptului că propriul *eu* este secundar. Acuzarea pornește de la premisa că acesta - *eu*-l omenesc - este primar. Vă rog să mergeți și să vă gândiți o vreme la cele ce v-am spus.

Ea se întoarce peste vreo 40-50 de minute. După felul cum se mișcă, se vede deja că a devenit mai blândă și mai armonioasă. Privirea ei este mai puțin aspră și denotă mult mai puțină exigență, încep diagnosticarea, apoi chibzuiesc concentrat preț de câteva secunde, în sfârșit, ridic încet privirea spre ea.

— În decursul acestei ore, n-ați dobândit nimic altceva decât moartea - îi zic eu - câmpul dumneavoastră s-a transformat în „zdrențe”, doar v-am avertizat că, în timpul ședinței, nu trebuie să aveți pretenții față de mine. Lucrul cel mai trist este că, acum, eu nu vă pot ajuta, deoarece agresivitatea dumneavoastră interioară îndreptată împotriva mea blochează ajutorul din partea subconștientului meu. În această situație, eu sunt neputincios. Tot ce vă pot propune este să așteptați vreo 40 de minute, apoi să intrați iar la mine.

Peste o oră, în cabinetul meu intră cu totul alt om. Privirea este calmă, blândă, mișcările sunt line.

— Știți - spune ea, poticnindu-se - la început a fost un zid, apoi, nu știu cum, dintr-o dată am înțeles ce mi-ați vorbit. Mi se pare că am început să mă schimb.

Mă uit la câmpul ei, îl mai examinez o dată, mai detaliat. Este curat. Câmpul unui om cu sănătate normală. Femeia care venise la mine la consultație cu două ore în urmă a dispărut, în fața mea se află un om la fel de sigur de sine ca înainte, dar deja complet diferit. Eu îi zâmbesc, ea îmi întoarce zâmbetul. După aceasta ne luăm rămas bun.

Îmi amintesc cum, cu câteva luni în urmă, asistentul meu mi-a povestit o întâmplare.

— Sunt uimit cât de profund se schimbă oamenii. Dimineața a venit la consultație o doamnă. Fiară, nu femeie. Când a trecut pe lângă mine, mi s-a părut că a trecut un tanc.

— Am programare pentru ora 10 dimineața și am să intru în cabinetul lui la 10 fix - a rostit ea cu voce metalică. Asistentul își desface brațele cu mirare.

— Mi se pare că femeia aceasta, chiar dacă a zâmbit vreodată, a făcut-o numai în viețile anterioare. Peste trei ore însă în vocabularul ei a apărut expresia „scuzați-mă”, zâmbește, gândirea e la fel de limpede, dar ochii i-au devenit blâ-â-â-â-ânzi -intonează el - nu mai e tanc, e precum o limuzină, și încă una împodobită pentru nuntă, acoperită de flori - își descrie el senzațiile.

În toamna anului 1996 am avut la New York o discuție cu o pacientă.

— Am să vă povestesc o istorie neobișnuită - a spus ea. Toate astea s-au întâmplat cu mine. Exact un an în urmă, am luat cunoștință de cărțile dumneavoastră și am procurat o casetă video. Am început să vizionez înregistrarea, de fiecare dată însă se întâmpla unul și același lucru: nu eram în stare să privesc, în cel mai bun caz adormeam pe loc. Am încercat să citesc o carte, însă am avut senzația că mestec nisip. Am înțeles că această carte nu-i de mine. Am lăsat-o la o parte și am uitat de ea. Câteva luni în urmă au început necazurile și nenorocirile, iar eu simțeam că „lațul” se strânge tot mai mult. Dar iată că, nu demult, m-am apropiat de un teanc de cărți uitate și am luat una la întâmplare, care s-a dovedit a fi tocmai cartea dumneavoastră. Am citit-o repede, fără să mă opresc vreodată, ușor și dintr-o răsuflare. Am înțeles și am acceptat totul dintr-o dată. Apoi am luat caseta și am privit-o de la cap la coadă cu o plăcere nemaipomenită. Acum îmi dau seama că, pentru a citi cărțile dumneavoastră, trebuie să fii cu sufletul pregătit.

— Aveți dreptate - dau eu din cap afirmativ. Pregătirea sufletului are loc prin durere, prin distrugerea stabilității valorilor umane. Ne îndreptăm cu mai multă ușurință spre iubire și spre Dumnezeu, atunci când trecem prin chinuri spirituale și fizice, care ne ajută să înțelegem caracterul iluzoriu al valorilor umane și caracterul real al iubirii de Dumnezeu. Pe de altă parte, cărțile mele sunt greu de citit pentru mulți și din cauza autenticității și a înaltei concentrații a informației expuse, în toată lumea există o cantitate enormă de literatură consacrată karmei, reîncarnării, moralității, dar ea conține, în general, plâsmuiri, și nu fapte concrete.

Imaginați-vă o scară cu o mie de trepte care urcă, căreia însă îi lipsesc câteva trepte chiar de la început și, oricât de înaltă și frumoasă ar fi această scară, dacă veți porni pe ea, veți pieri. Eu sunt de părere că pe scara mea se poate merge, iar influența cărților s-a dovedit a fi foarte puternică, lucru neașteptat chiar și pentru mine. Fiecare organism dispune de o anumită capacitate informațională. Schimbările se produc într-un mod destul de chinuitor, iar schimbările prea bruște pot duce la pieire, de aceea eu le spun tuturor că informația despre investigațiile mele poate fi propusă, dar nu trebuie impusă în nici un caz. Așa cum s-a exprimat o pacientă de a mea: „Boala intră cu durere și iese cu durere”. Mulți oameni observă că, după botez sau după orientarea conștientă către Dumnezeu, se produce adesea un haos în destin și se ivesc o mulțime de necazuri. Asta înseamnă că persoana în cauză dispune de posibilități reduse de schimbare a sufletului și că ea este ajutată, în timpul acesta, prin necazuri, adică printr-o îndepărtare de scurtă durată de valorile umane. Cu cât mai puțin se înrăiește omul în acest caz, cu atât mai repede parcurge el calea purificării.

Nu demult, am dat o consultație unui tânăr, a cărui mamă era pe patul de moarte - avea cancer.

— Cel care trebuie să moară sunteți dumneavoastră - îi zic - iar mama dumneavoastră, în subconștient, vă protejează. Rugați-vă, purificați-vă sufletul, astfel vă veți ajuta mama.

Peste câteva zile, tânărul mi-a telefonat.

— Aseară eu împreună cu logodnica mea am fost implicați într-un accident rutier - mi-a spus el. Din mașină n-a rămas nimic, noi însă n-avem nici o zgârietură, mi-am dat deja seama că e o avertizare.

— Nu e o avertizare - i-am spus. E moartea dumneavoastră reală, care trebuia să se întâmple ceva mai târziu. Când ați început să vă rugați, pe de o parte, s-a produs, în ceea ce vă privește, o accelerare bruscă a tuturor proceselor, adică „murdăria” din suflet a început să se ridice mai repede, pe de altă parte, întrucât rugăciunea dumneavoastră conținea mai multă iubire decât sete de câștig, îngerului dumneavoastră păzitor i-a fost permis să vă ajute. Tabloul nenorocirilor a rămas același, dar a devenit mai transparent.

Aceste fapte m-au ajutat să înțeleg de ce cartea mea n-a avut nici un ecou în Occident. Nici o editură n-a consimțit să-mi publice cărțile, atunci când adepții investigațiilor mele au dus tratative în acest sens. În Anglia, Germania, rezultatul a fost, pur și simplu, o totală indiferență, în ceea ce privește America, situația era mult mai interesantă, în 1995 am tradus o carte în limba engleză, întrucât traducerea a fost considerată nereușită, a fost efectuată, de fapt, o nouă traducere, adică un vorbitor nativ al limbii a redactat totul cu multă grijă. Persoana care a realizat această traducere era profesor la o universitate din America. La începutul anului 1996, eu am vrut să tipăresc un tiraj nu prea mare și să-l expediez la New York, pentru a testa reacția cititorilor de limbă engleză la această carte, îmi amintesc cum peroram, într-o discuție cu o cunoștință de a mea, despre atenția pe care ar trebui s-o manifeste America față de cartea mea, căci, în ceea ce privește energetica, aceasta este una dintre cele mai defavorizate țări din lume.

În momentul acesta mi-a parvenit o informație destul de categorică, al cărei autor era destinul meu. Textul era simplu și concis:

— Cartea ta nu trebuie să apară în America mai devreme de octombrie 1996.

Am icnit, m-am scărpinat la ceafă și am hotărât să nu-mi pun destinul la încercare. La începutul lui noiembrie 1996, prima carte în limba engleză a ajuns la New York. Peste o săptămână am sunat-o pe asistenta mea de acolo.

— Cartea a ajuns, dar, până acum, încă n-am reușit s-o iau din aeroport.

— Care e povestea? Ce s-a întâmplat?

— Toate computerele de acolo s-au defectat, de aceea nu pot primi bagajul.

— Și așa ceva se întâmplă adesea la New York?

— După câte știu, lucrul acesta s-a întâmplat pentru prima oară în istoria aeroportului.

Mi-am dat seama că America nu este pregătită interior pentru cărțile mele. De aceea, atunci când mi s-a spus că, pentru apariția cărții în S.U.A., trebuie să irosesc mult timp și puteri pentru reclamă, eu am răspuns că nu am de gând să mă ocup de așa ceva. Din punctul meu de vedere, n-avea nici un rost să irosesc câțiva ani pentru a-i ajuta pe cei care nu doresc sau nu sunt pregătiți pentru aceasta, în timpul acesta, îmi puteam îndrepta eforturile spre a avansa mai departe și spre a-i ajuta pe cei ce erau deja pregătiți și aveau o nevoie disperată de ajutor.

Lucrul cel mai interesant e că emigranții rusofoni care locuiseră peste hotare chiar zece sau douăzeci de ani manifestau față de cărțile mele același interes ca și oamenii care locuiau în Rusia.

M-am ciocnit destul de des cu situații când pacientul îmi comunică:

— Dumneavoastră îmi spuneți să mă rog, să simt că iubirea de Dumnezeu

reprezintă fericirea supremă, eu însă nu simt și nu înțeleg acest lucru.

— A-ți convinge sufletul că iubirea este mai importantă decât orice este o muncă foarte dificilă, de aceea nu trebuie să disperați.

Imaginați-vă că bântuie viforul și dumneavoastră fie vă culcați la pământ și înghețați, fie vă ridicați și mergeți înainte, fără a avea câtuși de puțin siguranța că veți supraviețui. Cel care spune: „Eu nu simt iubire față de Dumnezeu, n-o înțeleg, de aceea n-am de gând să mă schimb”, se aseamănă celui care declară: „Bântuie viforul, nu văd nimic, de aceea nu voi merge, mai bine mă culc și îngheț”. E dreptul și alegerea lui.

Acum însă pe întreg Pământul se dezlănțuie „viforul” și astfel de oameni, după toate probabilitățile, vor fi din ce în ce mai puțini.

Cu două zile în urmă, o pacientă, care venise la mine pentru consultație, mi-a spus:

— Dumneavoastră îmi ziceți să mă rog, să mă rog astfel: „Doamne, pentru iubirea mea față de Tine sunt gata să accept pierderea vieții, a dorințelor și a voinței, a propriului meu *eu* omenesc, a moralității și a idealurilor, a spiritualității și a nobleței și a oricăror valori umane”. Dar dacă nu e așa, dacă eu nu vreau să accept pierderea lor? Eu ridic din umeri:

— Atunci nu trebuie să vă rugați. Mai așteptați puțin. Degrabă toate astea vi se vor lua. Iar când veți fi bolnavă și pe moarte, vă va fi mult mai ușor să vă rugați!

— Bine - zice femeia - dar dacă eu nu simt lucrul acesta, în schimb voi încerca să-mi conving sufletul să simtă, e mai bine așa?

— Desigur - răspund eu - *eu*-l dumneavoastră superior este imuabil și veșnic, este Dumnezeu și iubire. Dar *eu*-l dumneavoastră uman, secundar, „murdărit” prin sporirea propriei importanțe, poate fi schimbat. E un lucru destul de greu, care însă vă va face fericită, nemaivorbind de schimbările survenite în caracter și în starea sănătății. Sentimentul fericirii înseamnă sporirea cantității de iubire din suflet. Atunci când *eu*-l dumneavoastră uman, secundar simte că el este mai real și mai important decât iubirea, iubirea din suflet începe să se stingă. Aceasta și este adevărata nefericire, indiferent de numărul și calitatea valorilor exterioare de care dispune omul.

— Pot să vă mai pun o întrebare? - pacienta mă privește întrebător.

— Vă rog.

— De ce nu-mi pot face cruce la biserică?

— Deoarece crucea reprezintă simbolul renunțării la toate valorile umane în numele iubirii de Dumnezeu. Până acum însă dumneavoastră n-ați putut face și nici n-ați dorit lucrul acesta. Dumneavoastră - îi explic eu doamnei - sunteți atașată de propriul *ego*, de voință și dorințe - una la mână; de principii, scopuri, idealuri - două la mână; în al treilea rând - de aptitudini, voință și intelect. De aici rezultă cea mai mare trufie, adică neacceptarea pierderii valorilor umane, în Biblie, lucrul acesta este numit diavolism. Încercați mai întâi să reduceți importanța propriului *eu* prin post, foame, exerciții respiratorii, muncă fizică și oboseală, prin limitarea dorințelor, încercați, de asemenea, să vă rugați acasă, în genunchi, acesta este un simbol al umilirii *ego*-ului.

Când vă împreunați mâinile, cu palmele lipite, lucrul acesta înseamnă umilirea aptitudinilor dumneavoastră.

Când atingeți podeaua cu fruntea în timpul rugăciunii, aceasta reprezintă umilirea conștiinței dumneavoastră. Dar, vă rog, țineți minte un lucru simplu: rugându-vă, dumneavoastră vă umiliți propriul *eu* și vă îndepărtați de valorile umane,

îngenuncheați și vă închinați în fața iubirii, care nu depinde și nu va depinde nicicând de oricare valori umane, oricât de mari ar fi acestea.

PERSONALITATEA ȘI SOCIETATEA

Mulți știu că un om foarte puternic trebuie să fie blând, în caz contrar „arde” văzând cu ochii. Lucrul acesta însă se referă la puterea fizică, iar, în ceea ce privește puterea spirituală, există un stereotip opus. Aici însă nu trebuie confundat egoismul cu înrăirea, în jocul numit viață, personajul negativ poate fi, în adâncul sufletului, blând, iar cel pozitiv poate fi înrăit. Am încercat să ajut o fetiță, acționând prin intermediul părinților ei. Ea avea mari probleme legate de psihic și de vorbire. S-ar zice că totul e simplu: o dată ce conștiința este blocată, există, prin urmare, atașarea de aptitudini, intelect și de tot ce stă la baza acestora - spiritualitate, noblețe, visuri, speranțe, idealuri. Dar părinții depuneau eforturi, iar situația rămânea neschimbată. Simțeam că nu am destul cunoștințe. Boala ei nu se „încadra” în sistem.

Mai târziu, când am reușit să ajung la niveluri mai subtile, am văzut capul fetei închis într-un cocon, iar acest cocon era legat de destinul omenirii, în trei vieți anterioare, ea avusese pretenții față de întreaga omenire și proporțiile lor erau uriașe. Pretențiile se situau la nivelul contactului cu viitorul, adică țineau de momentele esențiale ale moralei umane. După toate probabilitățile, în viețile anterioare, nivelul conștiinței ei și, în mod corespunzător, al moralei, eticii, moralității ei, a fost extrem de înalt, întreaga omenire i se părea josnică, cufundată în păcate și nedemnă de iubire. Disprețul plin de dezgust față de un vecin nevrednic se transformă treptat în disprețul față de întreaga omenire. Dar, întrucât a purta pică, a disprețui, a condamna pe cineva înseamnă a-i dori în taină moartea, urmașii celui care disprețuiește și condamnă doresc deja moartea întregii omeniri și caută mijloace tehnice de realizare a acestui deziderat. Când procentul unor astfel de oameni va atinge un anumit nivel, omenirea nu va mai fi viabilă. Cu cât este mai mare anvergura unei personalități, cu atât mai rapid este străbătută această cale funestă.

Anvergura unei personalități este determinată de amploarea contactului cu obiectele Universului. Dacă un om a trăit pe alte planete, în alte Galaxii sau în alte lumi, el păstrează contactul cu acestea pe plan subtil. Capacitățile lui de creare a conștiinței colective și de dezvoltare rapidă a aptitudinilor sunt foarte mari. Dar responsabilitatea pentru acest contact este enormă. Un om primitiv își urăște cu înverșunare vecinul care l-a furat. Un om mai spiritualizat condamnă deja întreaga societate în care-și au locul asemenea moravuri. Un om de o extraordinară spiritualitate poate disprețui în persoana vecinului său întreaga omenire, care se îndreaptă „într-o direcție greșită”. Mai înainte nu eram în stare să înțeleg un fapt straniu. Mi s-a povestit, de pildă, despre un mag negru - un caz tipic. Aptitudinile lui sunt extrem de dezvoltate, egoismul e și mai mare. Omul nostru este absolut lipsit de moralitate și etică. Activitatea îi este orientată doar spre beneficiul personal, spre propriul *ego*. Întrebare: de ce nu este pedepsit un om lipsit de moralitate, care disprețuiește morala generală?

De ce îi permite Dumnezeu să făptuiască lucruri imorale? Și iată-mă cercetându-l de la distanță. De unde-i vin aptitudini atât de mari și înaltul potențial spiritual? În cea de-a treia viață, el a trăit pe o altă planetă, în partea opusă a Galaxiei. Acea civilizație este înrudită cu a noastră. Și a doua lui viață s-a desfășurat pe o altă planetă, care se află undeva în partea dreaptă a Galaxiei. Viața anterioară existenței actuale l-a adus în America de Sud, în regiunea Braziliei. Deoarece acolo există o

puternică orientare spre trecut, spre lucrurile materiale, prin urmare, este vizat direct și propriul *ego*, întrucât acesta este legat de învelișul material, adică de corpul nostru, în această viață, în subconștientul lui sunt deja întipărite, pe de o parte, uriașe posibilități spirituale, pe de altă parte - un egoism uriaș. M-am uitat să văd unde și-a trăit acest om viața a patra. Din nou, Brazilia. Stăteam și mă gândeam, comparam și analizam: era ceva ciudat la mijloc. Se pare că omul nostru s-a atins de uriașe valori spirituale, calea evoluției viitoare pare să se deschidă în fața lui.

Pentru ce l-a trebuit lui Dumnezeu să-l „bage cu nasul” în *ego*-ul uman, făcându-l să uite de culmile spirituale pe care se înălțase? În India există așa o noțiune - „avatar”, care îl desemnează pe omul ce apare pe Pământ pentru a-i ajuta și salva pe alții, în filozofia și mitologia indiană, scopul esențial al vieții constă în a te elibera cât mai curând de *ego*-ul tău și de învelișul uman și a pleca spre sferele înalte pentru a nu te mai reîncarna pe Pământ, în cazul dat însă reiese că, după ce a atins sfere înalte, un om vine pe Pământ nu pentru a-i lumina și călăuzi pe alți oameni, ci pentru a distruge tot ce este moral și sfânt. La drept vorbind, Dumnezeu are o logică foarte bizară.

Atunci când întâlnesc nu un singur caz, ci zeci de cazuri de închidere a contactului cu sferele superioare, și văd cu câtă insistență este „cufundat” omul în propriul *ego*, fiind forțat să uite de toate, eu înțeleg că aceasta este o tendință și, prin urmare, poate fi înțeleasă. După sute și mii de încercări, succesul, oricum, va veni.

Important este ca fiecare încercare să difere de cea anterioară. M-am obișnuit deja să fac acest lucru și știu că, mai devreme sau mai târziu, soluția va fi găsită, în cele din urmă, aceasta se ivește. Universul pulsează și fiecare obiect din Univers pulsează, la rândul său. Fiecare direcție este schimbată periodic de opusul ei. Cauza primară nu poate fi înțeleasă numai prin partea stângă sau numai prin partea dreaptă. Dumnezeu înseamnă și stânga, și dreapta concomitent. Cu cât mai înalte sunt nivelurile de conștiință la care se ridică omul, cu atât mai mari sunt dimensiunile personalității, eticii și moralității lui. Dacă însă aceste niveluri devin pentru el mai importante decât iubirea de Dumnezeu, atașarea de nivelurile superioare ale conștiinței va duce la o catastrofă, iar dorința de a-și nimici semenii va fi imensă.

Pentru a-i salva sufletul, omul trebuie lipsit de contactul cu sferele superioare, iar amintirea lui despre acest contact trebuie blocată. De aceea el nu trebuie să știe cum, înainte de conceperea și nașterea sa, când încă nu avea învelișul fizic, s-a mișcat la nivelurile superioare ale întregii Ființe. Apoi omul se cufundă în necesitățile corpului său minuscul, nu trăiește decât pentru propriul *ego*, se gândește doar la sine și aceasta îi vindecă sufletul.

Cu o săptămână în urmă, eu am examinat-o de la distanță pe una dintre fiicele unui pacient de-al meu. În câmpul ei am detectat o orientare foarte periculoasă, rigidă, în direcția nivelurilor superioare ale moralității, spiritualității, nobleței și idealurilor.

— N-o împiedicați pe fiica dumneavoastră să fie egoistă - i-am spus acestui pacient. Femeia se orientează mai mult spre cele materiale, iar bărbatul spre cele spirituale. Dacă fiica dumneavoastră s-ar fi născut băiat, ar fi murit, deoarece orientarea ei spre valorile spirituale elevate este mult mai puternică decât spre sentimentul iubirii. Fetița are un comportament egoist? - întreb eu.

— Sunt uluit - răspunde bărbatul - dar tocmai aceasta e situația. Ea nu permite nimănui să-i ia jucăriile, să intre pe teritoriul ei, nu împarte nimic cu alții. Dar, nu vă supărați, eu totuși n-am înțeles ce ați spus. Reiese că trebuie să-i încurajez egoismul?

— Nu; numai că dumneavoastră ați fi încercat să-i frângeți egoismul cu forța, sau să-i schimbați convingerile, pe care le-ați fi înlocuit, firește, cu opusul lor,

altruismul sau colectivismul. De aceea, rezultatul ar fi fost tragic, atât pentru ea, cât și pentru cei din jur. Egoismul poate fi învins nu prin colectivism, ci prin iubirea de Dumnezeu. Conștiința individualistă, egoistă, lipsită de iubire, aduce lumii prejudicii tot mai mari. Aceasta este tendința capitalismului. Dar conștiința colectivistă este și mai periculoasă, dacă e lipsită de iubire și, în concepția multor oameni, socialism și catastrofă sunt noțiuni identice. Mai înainte, conștiința individualistă, care își are originea în Occident, dădea un impuls dezvoltării civilizației, apoi era înlocuită de conștiința colectivistă a Orientului, dând naștere filozofiei și culturii. Acum însă omenirea a ajuns în situația când conștiința egoistă și cea colectivistă sunt la fel de mortale, dacă sunt lipsite de iubire. Așadar, trebuie să se producă o anumită restructurare a conștiinței, încât înțaietatea să aparțină nu valorilor materiale sau spirituale, ci sentimentului iubirii, în primul rând, al iubirii față de Creator, față de cauza primară. Dar simpla apariție a unei noi religii nu va duce la nimic. Este vorba de unirea religiei cu știința. Religia trebuie să tindă tot mai mult spre știință, logică și analiză, iar știința trebuie să fie tot mai aproape de Dumnezeu, iubire și moralitate. O moralitate care să se sprijine, în primul rând, nu pe conștiința individuală sau colectivă, ci pe iubirea de Dumnezeu și pe sentimentul iubirii în general. Astfel de tendințe există în lume, omenirea deci are șanse de supraviețuire.

Devine un avatar omul care a atins culmile spiritualității, dar le-a considerat totuși inferioare iubirii. Ceilalți sunt nevoiți să se „prăbușească”, devenind trădători, nemernici, oameni pentru care doar banii reprezintă valoarea supremă. Oricât ar părea de ciudat, la început, lucrul acesta le purifică sufletul, apoi orientarea hipertrofiată spre propriul *ego* începe să-i mistuie și ei se avântă, mai întâi, spre spiritualitate, apoi spre iubire. Cu cât mai repede vor dobândi oamenii iubirea, cu atât mai repede se vor salva.

Stau și mă uit la un nou film de acțiune, excelent realizat, înregistrat pe casetă video. Un terorist aruncă în aer autobuze cu oameni, chipul lui exprimă o cruzime care te îngheață, el este gata să ucidă pe oricine pentru bani. Teroristul are nevoie de bani, de bani grei. Pentru a-i câștiga, el își ucide semenii. „Și lucrul acesta încă nu e cel mai rău - mă gândesc, privind spre ecranul televizorului. Atunci când teroriștii cer bani sau altceva, mai poți ajunge la o înțelegere cu ei. Dar când vor apărea teroriști, al căror singur scop va fi nimicirea unui oraș sau a omenirii, pentru simplul motiv că acestea nu trebuie să existe, și care nu vor cere nimic și nu vor pune nici o condiție, iată aceasta va fi deja o adevărată catastrofă. Nici poliția, nici serviciile speciale nu vor salva situația. Viitorul ucigaș ar putea ieși chiar din rândurile lor. Zece vor fi opriți, al unsprezecelea va trece. Așadar, lupta trebuie dusă nu împotriva unor persoane izolate, ci împotriva concepției incorecte despre lume care le formează. Prea puțini știu însă cum poate fi modificată concepția despre lume a unui om. Deocamdată, chiar și cele mai noi realizări ale psihologiei nu sunt adesea nimic altceva decât magie primitivă.

În 1995, eu am ajuns pentru prima oară la New York.

— Care este restaurantul cel mai exotic de pe aici? - am întrebat eu.

— Ei, toate restaurantele din Brighton, să zicem, le-am cutreierat deja împreună cu tine - mi-au răspuns prietenii. La restaurantul turnant de la etajul patruzeci al hotelului „Marriott” ai fost deja. Dar la restaurantul de la parterul aceluia zgârie-nori, în care se află World Trade Center, nu vom putea ajunge. Reparația edificiului va dura până la sfârșitul lunii mai.

Peste câteva zile, noi am trecut cu mașina pe lângă acești zgârie-nori, și baza unuia dintre ei era acoperită cu panouri uriașe din pânză de culoare gri. Acolo se făceau reparații. Mi s-a povestit ce s-a întâmplat. Niște teroriști arabi au lansat spre baza acestui zgârie-nori un microbuz încărcat cu explozibil. Clădirea a rezistat -japonezii o

construiseră cu nădejde. Evacuarea edificiului a durat o zi. Din cât îmi amintesc, în timpul zilei de lucru, în clădire se aflau circa două sute de mii de oameni - un oraș întreg. Socoteala era simplă: o clădire cade, antrenând-o pe alta — principiul dominoului. Puteau muri sute de mii de persoane, și lucrul acesta ar fi fost săvârșit de o mână de oameni. Mai înainte cu câțiva ani, în ziarele americane a fost publicat un articol. Unui om i-a venit în gând o întrebare de necrezut: dacă el ar fi fost terorist, ar fi putut oare confecționa, în mod independent, o bombă atomică și cât l-ar fi costat? Cele mai multe informații el le-a obținut din biblioteci. Uneori telefona direct la instituțiile care aveau acces la asemenea informații și răspunsul îi era oferit cu amabilitate prin telefon. Peste câteva luni, omul ăsta avea informații absolut complete despre materialele necesare pentru confecționarea unei bombe atomice la domiciliu. Prețul de cost al bombei era de 40-50 de mii de dolari. Un automobil bun costă de două ori mai scump.

Nu prea demult, câteva mii de japonezi au fost otrăviți cu un gaz toxic. Se vede că organizatorii n-au avut timp să se ocupe de fabricarea unei bombe atomice. Tendința de nimicire reciprocă nu se diminuează, ci se intensifică.

Un an în urmă, tot la New York, un pacient m-a întrebat:

— Ați văzut cumva filmul despre Nostradamus? A fost difuzat de curând de un canal de televiziune.

— Nu. Era ceva interesant?

— Nostradamus a prezis cu precizie moartea președintelui John Kennedy. A fost indicat termenul când va fi ucis fratele acestuia, Robert (Kennedy, Robert (1925 - 1968) - om politic american, fratele lui J.F. Kennedy, senator democrat, artizan al politicii de integrare rasială. A fost asasinat.) Potrivit informației furnizate de Nostradamus, adevăratul ucigaș al președintelui nu va fi arestat. Omul acela va sta în ambuscadă în niște tufișuri. Poliția a hotărât să verifice această informație. Analizând arhivele, ei au văzut în una dintre fotografiile făcute în momentul asasinării președintelui silueta unui om cu o armă cu lunetă ascuns într-un tufiș. Precizia predicției s-a dovedit neașteptat de înaltă. Ei bine, după Nostradamus, în anul 1998 orașul New York va dispărea de pe fața pământului. Ce credeți despre aceasta?

Eu ridic din umeri.

— Chiar dacă îmi va fi îngăduit să văd viitorul unui grup mare de oameni, nu-mi va fi permis să fac cunoscut lucrul acesta. Pacienții mei confirmă adesea faptul că tot ce am prezis eu s-a împlinit. Dar, când văd viitorul unui om și i-l aduc la cunoștință, eu, în primul rând, nu-i spun totul, iar, în al doilea rând, mă străduiesc să-i formez o atitudine corectă față de evenimente și să-i ofer o cale corectă spre Dumnezeu și spre iubire. Astfel, atunci când totul se confirmă, omul depune mai multe eforturi ca să se schimbe. Deoarece conștiința unui grup mare de oameni este mai greu de schimbat, în acest caz, prezicerea cu exactitate a evenimentelor este periculoasă. De fapt, se poate întâmpla, pur și simplu, ca vizualizarea lor în detaliu să nu fie permisă. De aceea, eu mă orientez exact spre prezent, dar, dacă este vizat nivelul subtil al câmpului, se pot face pronosticuri după modificările acestuia. Iar pronosticul cu privire la New York nu este prea bun.

În ianuarie 1997 ofer din nou consultații la New York. Asistenta mi-a spus că voise să mă vadă o femeie, care, de un an întreg, are același coșmar în fiecare noapte. Totul arde și explodează, se prăbușesc casele. Ea își caută fiul și nu-l poate găsi. Locul acțiunii - New York, timpul acțiunii - vara anului 1997. „Singura mea speranță - a spus femeia la telefon - era să aflu că am dereglări psihice, însă psihiatrii și bioenergote-

rapeuții la care am fost mi-au spus că sunt absolut sănătoasă".

Femeia aceasta n-a mai venit la consultație. Apropo, a mai fost o informație, potrivit căreia, mai mult ca sigur, urma să aibă loc un atentat terorist. Cam astea sunt lucrurile. Ce-i drept, peste două sau trei zile, a venit la mine un pacient, care vorbea repede și înfocat.

— În jur e numai diabolism - se enerva el - poate ar trebui să arunc New York-ul ăsta în aer, la mama dracului.

Văzându-mi privirea ironică, a adăugat repede: „Să știți că posibilități tehnice există".

Este puțin probabil ca individul să fi vorbit serios. Iar cel mai mare pericol nici nu constă în posibilitățile tehnice, ci în faptul că, o dată ce așa gândește un om, lucrul acesta există deci și în subconștientul altora. Mai întâi se ivește scopul, apoi apar posibilitățile tehnice.

A doua zi am iar ore de consultații în program.

— Spuneți-mi - mă întreabă cu prudență doamna din fața mea - este adevărat că New York-ul trebuie să dispară?

— De ce credeți așa?

— Nu demult, patru clarvăzători au vorbit la o emisiune televizată despre faptul că, până în 1999, New York-ul va dispărea de pe fața pământului.

— Să examinăm energetica New York-ului la nivel subtil -am propus eu - și atunci va fi mai ușor să tragem concluzii.

Să începem cu anul 1985. Energetica New York-ului este mult sporită și urmează o linie dreaptă, iar nivelul ei este de 3 ori mai înalt decât de obicei.

Anul 1990 - totul este bine.

1991, 1992, 1993-e bine.

La sfârșitul anului 1993 apar niște fluctuații, iar la începutul lui 1994 survine o cădere bruscă. Acum nivelul este mai jos decât media pentru orașele obișnuite. O „depresiune" nu prea mare pe la sfârșitul lui martie, care se nivelează destul de repede, și o nouă cădere în iulie 1997. Așadar, nu sunt excluse unele probleme.

Pacienta a plecat demult, iar eu mă uit pe geam la peisajul din Brooklyn.

De ce tocmai New York-ului îi sunt prevestite asemenea cataclisme? De ce înrăutățirea bruscă a energeticii a început în 1994? Ce anume a putut-o provoca?

Cât de reale sunt coșmarurile femeii care m-a căutat la telefon?

La viitorul New York-ului nu vreau să mă uit. La ce bun să mai gândești, dacă viitorul este pe de-a întregul cunoscut? Și-apoi e îndoielnic că-mi va fi permis să-l văd.

Să judecăm logic. Ceea ce vedem în visuri, reprezintă planul subtil. Evenimentele care se produc în planul subtil își pot găsi o realizare în planul fizic, dar pot și să nu se realizeze. După toate probabilitățile, femeia a văzut cu exactitate căderea bruscă a energeticii New York-ului în vara anului 1997, precum și evenimentele fizice pe deplin reale care vor urma după prăbușirea energetică.

Dar ce a văzut ea? Energetica sau evenimentele reale? M-am gândit că problema poate fi soluționată în felul următor. Dacă informația primită de ea constă, în proporție de peste 50%, din energetică, atunci visurile ei sunt doar o reprezentare plastică a căderii energetice din New York. Dacă însă peste 50 % sunt evenimente reale, problemele, fie și la o scară mai redusă decât a văzut ea, nu sunt excluse.

A mai rămas un mic detaliu: să măsoar acest raport pe plan subtil. Atunci când am încercat să obțin informația, aceasta s-a închis. Mi-am dat seama că m-am apropiat de un strat de frontieră și că avansarea mai departe este periculoasă. Ei bine, dacă intuiția nu este de ajutor, trebuie să recurg la logică.

Suntem în ziua de 15 februarie 1997. Ieri a fost sărbătoare — ziua îndrăgostiților. La ora 10 p.m. mergeam în mașină cu prietenii, pe bulevardul Nevei, muzica transmisă la radio era excelentă. Până la vara Iui 1997 au mai rămas câteva luni. De ce totuși căderea bruscă a energiei New York-ului s-a produs anume în 1994? îmi amintesc, iar și iar, toate evenimentele importante din anii 1992-1994. Răspunsul vine ușor și pe neașteptate: destrămarea socialismului.

Fiindcă veni vorba de Nostradamus, în primăvara anului 1993, câteva persoane mi-au povestit că, potrivit lui Nostradamus, la 12 iunie 1993 trebuie să se prăbușească un imperiu la Răsărit. După toate semnele, era vorba de sistemul socialist. Dar, în aprilie și în mai, socialismul ca sistem ideologic continua să existe, la fel și economia care se bazează pe o idee abstractă. Este imposibil să distrugi dintr-o dată un mecanism atât de uriaș. Mi-am dat seama că Nostradamus a greșit, în timpul acesta, se dădea o luptă între doi lideri politici. Fotoliul unuia dintre ei (Gorbaciov, Mihail Sergheievici (n. 1931) - om politic sovietic. Secretar general al PCUS (1985 - 1991), președinte executiv al URSS (1990 - 1991). Inițiatorul unor reforme economice și politice (glasnost, perestroika). Premiul Nobel pentru pace (1990)) depindea de existența și dezvoltarea ulterioară a Uniunii Sovietice, fotoliul celuilalt (Elțin, Boris Nikolaievici (n. 1931) - om politic rus. Primul președinte ales al Federației Ruse (1991- 1999)) era legat de existența Rusiei. Pentru ca unul să-l învingă pe celălalt, trebuiau destabilizate temeiurile Uniunii Sovietice. La 12 iunie 1993 a fost publicat decretul privind interzicerea activității PCUS.

Peste vreo două luni, văzând că și socialismul, și economia planificată continuă foarte bine să existe, eu am zâmbit, amintindu-mi de profețiile lui Nostradamus. Mai întâi se distruge spiritul, apoi trupul. Unul consideră drept o catastrofa descompunerea trupului, altul — descompunerea spiritului, în urma căreia trupul rămâne neviabil, în ceea ce privește soarta fiecărui om, popor sau stat în parte, logica dezvoltării și pieirii lor poate fi înțeleasă cu greu, dacă încerci să le înghesui în stereotipurile limitate ale gândirii tale.

Un pacient m-a întrebat:

— În prima carte, dumneavoastră ați scris că America este atașată de bani, bunuri materiale, de aceea agresivitatea ce ține de subconștient are la ea un nivel înalt. Rusiei nu i s-a permis să facă acest lucru, de aceea sufletul ei este mai pur. Am citit a doua dumneavoastră carte, în care s-a dovedit că atașarea de spiritualitate este mai periculoasă decât atașarea de lucrurile materiale. Reiese că dumneavoastră nu aveți întru totul dreptate. Am admis acest lucru.

— Da, așa reiese. Dar nu voi modifica textul primei cărți. Pe atunci eu gândeam așa, așa să și rămână.

Mai apoi m-am întors cu gândul la această temă în repetate rânduri. Treptat, totul a prins să se limpezească.

În America, o țară destul de primitivă pe plan spiritual, locuiesc în general cei care și-au trăit viața anterioară în Rusia, India sau Tibet. Fără a citi cărți, ocupându-se, mai cu seamă, de problemele materiale, oamenii se odihnesc toată viața, destinzându-se după orientarea rigidă spre valorile spirituale. Această rezervă este de ajuns pentru o viață - două, apoi un asemenea mod de existență ucide și este din nou nevoie să te naști în Orient. America este atașată de bani în exterior și de spiritualitate în interior. Dar situația mondială s-a modificat deja din punct de vedere calitativ. Pacienților eu le explic acest lucru în felul următor:

— Omul la care precumpănește gândirea colectivistă devine gelos, adică pentru el înseamnă foarte mult comunicarea cu alții, armonia relațiilor. Acum imaginați-vă: în

această viață, omul este gelos, suspicios, susceptibil. În viața următoare, un asemenea mod de gândire este mortal pentru el. Atunci el se îndreaptă spre gândirea individualistă. Principalul nu mai este familia, ci serviciul, cariera, aptitudinile, intelectul. Omul se atașează tot mai mult de acestea, se enervează, este absolut incapabil să accepte insuccesul, umilirea sa în calitate de lider, dar este sănătos, deoarece în interior nu este atașat de toate acestea. Iar sufletul lui se reface, în această viață, după gelozie, atașare de relații. În viața următoare, principalul pentru el îl reprezintă, din nou, relațiile, și omul e, din nou, gelos. Dacă el nu s-a atașat mai adânc de relații în urma unor fapte agravante, este din nou sănătos. Dar acum toate procesele se desfășoară mult mai repede. Omul se avântă spre relații și simte că acolo îl așteaptă boala și moartea. El se avântă spre aptitudini și intelect și vede același lucru. Combinația geloziei cu trufia, de obicei, nu-i lasă omului șanse de a fi sănătos. În astfel de cazuri, supraviețuiește cel mai blând, adică cel care are în suflet mai multă iubire. Cu cât mai repede se îndreaptă omul spre sentimentul iubirii, cu atât mai repede depășește situația funestă.

Dacă năzuința spre iubire nu este suficient de puternică, *ego*-ul colectivist începe să învingă în interiorul omului *ego*-ul individualist. Lucrul acesta se întâmplă atât în interiorul fiecărui om luat în parte, cât și în cadrul societății. Socialismul a apărut ca rezultat al perceperii caracterului dezastruos al filozofiei individualismului. Egoismului i-a fost contrapus colectivismul, întrucât aceasta era o luptă fără arbitru, fără iubire de Dumnezeu și fără moralitatea și legile care provin din aceasta, conștiința colectivistă a început, pur și simplu, să omoare conștiința individualistă. Rezultatul acestei lupte este cunoscut întregii lumi. Situația însă nu și-a găsit o rezolvare definitivă. Prin urmare, ea trebuie să se desființeze și să se refacă apoi la o scară mai mare. Situația a fost blocată în 1993, însă în același an s-a creat alta, și mai periculoasă. Dacă mai înainte existau două sisteme, care concureau și se nimiceau unul pe celălalt, dar exista un echilibru, după destrămarea Uniunii Sovietice, America a devenit liderul politic și energetic al întregii lumi. Analizând faptele, eu am înțeles că agresivitatea din subconștientul Americii are un nivel înalt, deoarece ea este atașată de valorile umane în general, în condițiile decurgerii lente a proceselor karmice, atașarea interioară de spiritualitate și cea exterioară de bunurile materiale dădeau un rezultat excelent.

Rusia însă era atașată atât de cele spirituale, cât și de cele materiale, din exterior. De aceea, Rusia cădea treptat din democrație în despotism și, întrucât Rusia este mai aproape de Orient, în cele din urmă, învingea despotismul, adică prioritatea absolută a valorilor spirituale. Consecințe ale acestei situații sunt zdrobirea Novgorodului (Novgorod - oraș în Federația Rusă, la nord de lacul Ilmen. Unul dintre cele mai strălucite centre ale civilizației rusești din secolul XIII. Capitala republicii feudale Novgorod (1136 - 1478), intrat în componența statului centralizat rus în 1478. Devastat în 1570 de Ivan cel Groaznic.) și asasinarea țarului (Alexandru II (1818-1881) - împărat al Rusiei (1855- 1881). A realizat câteva mari reforme (agrară, în administrație și armată). Promotor al unei politici externe de expansiune și intervenție. A fost asasinat.) după desființarea iobăgiei, precum și asasinarea lui Stolîpin (Stolîpin, Piotr Arkadievici (1862 - 1911) - om politic rus. A dirijat, ca prim-ministru și ministru de Interne, reprimarea revoluției ruse din 1905 - 1907. A propus o reformă agrară, care prevedea împroprietărirea țăranilor, precum și dreptul de vânzare și cumpărare a pământului (1906). A fost asasinat de eseri.), care începuse să introducă în agricultură sistemul fermelor și împingea Rusia spre democrație. Fiecare tentativă de reformă democratică din Rusia sfârșea în „lațul” despotismului. De pildă, NEP-ul („Noua Politică Economică”) (NEP (*Novaja Ekononuceskaja Politika*) - politica economică adoptată, la inițiativa lui V.I.Lenin, de Congresul X al PC(b) din Rusia

în martie 1921, care permitea existența întreprinderilor particulare mici și mijlocii în industrie, comerț și agricultură, precum și concesionarea anumitor întreprinderi de stat unor firme străine.) a fost urmat de colectivizare, iar încercarea lui Hrușciiov de a organiza „sovnarhoz”-uri („consilii ale economiei populare”) (**Sovnarhoz-uri** (*Sovety Narodnogo Hoziajstva*) - organe de autoadministrare economică locală la nivelul republicilor unionale, cărora N.S.Hrușciiov le-a transferat în 1957 dreptul de decizie economică, anterior o prerogativă a ministerelor centrale de la Moscova.) a fost urmată de stagnarea din perioada lui Brejnev. Reformele democratice inițiate în timpul lui Gorbaciov au sfârșit cu un puci (Puciul comunist anticonstituțional din 19-21 august 1991, al cărui eșec a grăbit procesul de destrămare a Uniunii Sovietice.) iar încercările ulterioare ale lui Elțin de a crea un stat democratic, precum și amplificarea bruscă a egoismului în politică, economie și cultură, au început să provoace o accentuare tot mai puternică a tendinței spre o guvernare crudă de tip totalitar. Rusia nu va putea fi niciodată un stat absolut occidental cu o conștiință individualistă, așa cum nu va fi nici un stat oriental despot. Mai devreme sau mai târziu, Rusia se va învăța să îmbine ambele stiluri de gândire și filozofie, ceea ce îi va permite să se salveze întregii omeniri, cu atât mai mult cu cât în istoria Rusiei există un precedent sub raportul împăcării celor două principii contrare. Este vorba de epoca lui Petru 1 (Petru I (cel Mare) (1672-1725) - țar (1682-1721) și împărat al Rusiei (1721-1725), remarcabil militar și om politic, ctitorul Rusiei moderne. A reformat cu autoritate despotică administrația, economia, armata. A întemeiat orașul St. Peterburg (1703), capitala Rusiei din 1712.) , când metodele aspre de guvernare despotică se îmbinau cu tendințele occidentale democratice, cu cultura și învățământul aduse din Europa. Sub acest aspect, experiența cea mai bogată din lume o are Sankt-Peterburgul. Poziția geografică a acestui oraș, energetica lui, istoria lui îi oferă cele mai multe șanse de formare a unei gândiri de tip nou. Drumul parcurs de Rusia abia se deschide în fața Americii. Rapiditatea cu care va înainta America pe drumul străbătut cu atâtea suferințe de Rusia depinde de gradul de corectitudine cu care va fi construită ideologia S.U.A și de modul în care se vor dezvolta acolo cultura și arta.

Îmi amintesc cum am discutat, câțiva ani în urmă, cu un vindecător din America.

— Câmpul dumneavoastră este curat - i-am spus. Sunteți sănătos, nu am de făcut nici o observație.

— Nu sănătatea mea mă interesează - a răspuns el. Aș vrea să aflu ceva despre sufletul și soarta mea.

— Bine - am spus eu. În decursul a trei vieți ați locuit în India și ați fost atât de preocupat de spirit, încât conștiința și moralitatea dumneavoastră au început să se degradeze. Următoarele trei vieți le-ați trăit în Africa și erați gata să-I ucideți pe oricine pentru bani și bunuri materiale; în câmpul dumneavoastră văd, în plan subtil, cinci decese. Moartea acestor cinci oameni are legătură cu dumneavoastră, în această viață nu vi se va permite să aveți mulți bani. Dacă îi veți dobândi, veți dori să-i ucideți pe alții sau vă veți sinucide, încercând să vă salvați sufletul. De asemenea, în această viață trebuie să vi se năruie periodic valorile spirituale: trebuie să fiți trădat, să fiți tratat în chip josnic și nedrept. Dacă lucrul acesta nu se va întâmpla, vă puteți alege cu tulburări psihice grave, cu o boală, sau, pur și simplu, veți muri. Îi cercetez câmpul încă o dată.

— Dumneavoastră ați avut deja parte de aceste probe de gelozie și de trufie și vreau să vă felicit: le-ați făcut față cu succes și v-ați păstrat iubirea.

— Am să vă povestesc o asemenea întâmplare - începe domol vindecătorul. Cu zece ani în urmă m-am îndrăgostit nebunește de o fată și am cerut-o în căsătorie. Ea a acceptat, îmi amintesc ziua nunții. Ea era minunată în rochia ei albă ca neaua, în acea zi, mireasa mea m-a înșelat cu altul și a fugit cu el. Peste câțiva ani, ea și-a făcut din nou apariția. Mi-a cerut îndelung iertare și ne-am împăcat. Ea mi-a prezentat un proiect foarte ademenitor

și mi-a propus să-mi aduc și eu contribuția, mai bine zis, contribuția era numai din partea mea, din partea ei venea doar propunerea. Am adunat toți banii pe care îi aveam, am împrumutat și de la prieteni. Mai pe scurt, am strâns cei 100.000 de dolari de care era nevoie. Ea a dispărut cu bani cu tot, pentru a doua oară, și nu s-a mai întors.

Amândoi zâmbim.

— Vedeți ce noroc ați avut - îi spun. Cine ar putea salva sufletul unui bărbat, dacă nu o femeie?

— Fiindcă veni vorba, să vă spun ceva despre bani - a adăugat vindecătorul îngândurat. Metoda mea de tratament bioenergetic constă în acțiunea asupra coloanei vertebrale. Prin apăsare, netezire și prin influența binefăcătoare a pranei, eu corectez energetica măduvei spinării și a creierului. Mi s-a propus să fac din această îndeletnicire o practică permanentă, urmând să primesc pentru fiecare ședință câte 500 de dolari. Activitatea mea de vindecător însă nu reprezintă pentru mine o ocupație permanentă, ceea ce mă captivează este jocul de scenă. Pentru o ședință iau 50 de dolari.

— Știți de ce vă simțiți atras de meseria de actor? - l-am întrebat. Pentru a modela *eu-l* uman, trebuie să-i transcenzi limitele. Prin urmare, trebuie să treci dincolo de limitele dorințelor, voinței, vieții, conștiinței, iar acest lucru este posibil numai prin sentimentul iubirii, în acest scop, trebuie să accepți înjosirea tuturor valorilor umane. De aceea, actorului adesea nu-i pasă nici de morală, nici de bani și, adesea, el este și imoral, și sărac. El are doar iubirea și nu trăiește decât prin și pentru ea, ceea ce face din el un artist adevărat. Din această cauză, destul de des, devin actori oamenii geloși și trufași în adâncul sufletului. Singura cale care le rămâne deschisă este calea spre iubire, și aceasta le salvează sufletul și viața.

Îmi aminteam discuția pe care am avut-o cu acest om și mă gândeam că toată America seamănă cu el. Cu cât mai importanți vor fi pentru America banii și morala și cu cât mai iluzoriu va fi sentimentul iubirii, cu atât mai mari vor fi problemele care pot apărea.

De ce totuși tocmai New York-ul se află în situația cea mai nefavorabilă?

Analizez fapte care, aparent, nu au absolut nici o legătură între ele. Treptat, totul se aranjează într-un sistem armonios.

— Ați putea să-mi explicați un lucru ciudat? - m-a întrebat o doamnă la consultație. Emigranții ajung în America. Zbucium, necazuri. Totul decurge totuși, mai mult sau mai puțin, normal, lată însă că s-au adaptat nițel, treburile sunt pe cale să se aranjeze și, tocmai atunci, încep să moară părinții lor, iar ei se îmbolnăvesc.

— Iată despre ce este vorba - răspund eu. Valorile umane încep de la dorințele, viața noastră, de la ceea ce numim un „destin fericit”. Cât timp omul are necazuri, el este mai puțin atașat de valorile umane. Prin urmare, agresivitatea din subconștientul lui este mai scăzută, iar orientarea lui spre iubire este mai puternică, în mod corespunzător, el este sănătos, îndată ce se împlinesc toate dorințele, atașarea de valorile umane ia brusc proporții, iar în subconștient se declanșează agresivitatea. Blocajul se produce mai întâi la nivelul părinților, dacă orientarea lor incorectă i-a ancorat de valorile umane. Nu numai copiii depind, sub raport karmic, de părinți. Dacă sufletul copilului este curat, pentru „murdăria” transmisă de părinți va plăti nu el, ci ei. De aceea, bunăstarea dobândită fără probleme este foarte periculoasă.

Psihologii nu sunt în stare nici acum să explice un fapt: omul capătă o funcție de prestigiu, mulți bani și, pe neașteptate, se sinucide. Un alt fapt: Elveția, cea mai stabilă și mai prosperă țară din lume, deține cel mai înalt procentaj al sinuciderilor. Mecanismul care funcționează în ambele cazuri este unul și același. Ei bine, America reprezintă simbolul împlinirii tuturor dorințelor. Este țara cu cea mai rigidă orientare spre valorile umane, de aceea doar emigrația karmică directă era cea care o echilibra mai mult sau mai puțin.

De curând, o pacientă mi-a povestit cum tot apartamentul ei a fost complet jefuit, în momentul când ea avea deja biletul pentru New York. O altă femeie și-a pierdut viața sub roțile unui autobuz cu câteva zile înainte de plecare, o întâmplare absolut enigmatică, inexplicabilă. Destinul unora se năruie complet înainte de plecarea în America. Motivul e simplu: scopurile, dorințele, speranțele lor de fericire intră în rezonanță cu programele analoage ale Statelor Unite. Se produce amplificarea lor bruscă, urmată de prăbușire. Ei bine, din 1994 încoace, America a început să „tragă” cu putere întreaga lume spre valorile umane, adică spre o viață fericită, împlinirea dorințelor, realizarea scopurilor și obiectivelor. Prin urmare, pentru ca omenirea să nu piară, în America trebuie să înceapă o năruire a vieții prospere, o prăbușire a dorințelor și a speranțelor. Lucrul acesta se poate manifesta prin înrăutățirea situației economice, agravarea stării sănătății, atât fizice, cât și psihice, mai cu seamă la noii-născuți, prin sterilitate, atentate teroriste, calamități naturale etc. Dar, întrucât America este țara emigranților, iar liderul ei energetic este New York-ul, unde sosesc inițial toți emigranții, cele mai multe probleme vor fi, probabil, pe teritoriul New York-ului. Cu cât va fi America mai pregătită să adopte acea nouă concepție despre lume care ia naștere în Rusia, cu atât mai ușor îi va fi să învingă dificultățile care o așteaptă.

IUBIRE ȘI MORALĂ

Când mi se adresează un pacient, îl întreb ce probleme are. El și le expune. Confrunt cele auzite cu ceea ce văd și, astfel, dialogul demarează. Iată-mă examinând câmpul bărbatului care stă în fața mea. După toate semnele, acesta, în existența sa anterioară, și-a ucis din gelozie soția. Prin urmare, în actuala sa viață este periculos să aibă familie și, în genere, să întrețină relații de durată cu femeile. Deasupra capului acestuia însă observ sufletul unui copil. Acesta are puține șanse să vadă lumina zilei: ori nu va fi conceput, ori va muri. În actuala existență, moralitatea și idealurile reprezintă, pentru pacientul meu, valori absolute. Noțiunea de „gelozie” ascunde nu atât un instinct posesiv, care s-ar traduce prin teama de a rupe legăturile, cât o frică de a pierde idealurile, moralitatea, visurile și speranțele. Astfel, bărbatul și-a ucis soția nu atât pentru faptul de a fi rupt relațiile cu el, cât pentru că ea jignise, în ochii lui, moralitatea și concepția pe care o avea el despre onestitate.

Judecând după configurația karmică, acestui om nu i se va permite, în actuala existență, să întemeieze o familie, cu toate acestea, el trebuie să aibă copii. Însă, dacă moralitatea și idealurile vor fi puse mai presus decât iubirea, el se va alege, cel mai probabil, cu un cancer la prostată. Iar procesul a și început. Ceea ce înseamnă că, încă de pe acum, el nu reușește să treacă de această probă.

Bărbatul masiv din fața mea mă privește, în spatele ochelarilor i se citește așteptarea.

— În următorii doi ani e posibil să aveți mari probleme de sănătate - îi spun. Ar trebui să aveți un copil, dumneavoastră însă vă opuneți.

— Nu pot avea un copil - răspunde el. Sunt preot catolic, ne este interzis să avem familie.

— Într-adevăr, nu se poate să aveți o familie, cu toate acestea, trebuie să aveți copii.

— Dar este imoral.

— Desigur - am căzut de acord. Aceasta se opune moralei, dar nu se opune iubirii și

legilor supreme ale Universului.

— Bine, și dacă mă voi strădui să fiu corect și moral, ce se va întâmpla atunci?

— O să fiți moral, însă nu și corect, asta în primul rând. În al doilea rând, o să vă alegeți cu un cancer și va fi un mare noroc dacă nu se va declanșa de la bun început un amplu proces de metastazare.

— Reiese că vă opuneți moralității?

— Nici vorbă. Am fost mereu de partea moralității și, în felul acesta, mă îndreptam spre moarte, fără a fi conștient de acest fapt. Simțeam, deseori, cum se ridică în sufletul meu valuri de cruzime, dar nu înțelegeam de unde vin. Mă consideram vicios dintru început și, de multe ori, am vrut să-mi pun capăt zilelor, fiindcă nu vedeam schimbări în bine. De fapt, nu eu, ci sistemul meu de valori era viciat, însă lucrul acesta l-am înțeles mult mai târziu.

Bărbatul cade pe gânduri și privește tăcut prin geam.

— Spuneți-mi, există vreo încălcare a legilor divine în activitatea mea de preot?

— Da, dumneavoastră schilodiți sufletele oamenilor.

— De ce?

— Pentru că-i învățați să fie, în primul rând, morali.

— Dar ce-ar trebui să-i învâț?

— Oamenii trebuie învățați să iubească. Când moralitatea merge înaintea iubirii, avem deja de-a face cu inchiziția. Moralitatea și spiritualitatea se cer predicate, subliniindu-se însă că ele vor fi mereu pe locul doi, iar atunci când se vor ciocni cu iubirea, vor trebui de fiecare dată să cedeze.

Cu cât mai riguros își orientează preotul enoriașii către idealuri, moralitate și cinste, cu atât mai mult li se aseamănă el celor pe care Hristos i-a numit învățători de lege, cărturari și farisei. Aceasta pervertește sufletele enoriașilor și, fără a băga de seamă, ei devin tot mai neîndurători.

— Îmi puteți explica - îl întreb - o frază rostită de Hristos: „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția Cerurilor”?

— Biserica o explică în felul următor: când omul are mai puține necesități pământești și spirituale, el este mai aproape de Dumnezeu - răspunde preotul.

— Haideți să nu umblăm cu cioara vopsită - zic eu. Cel sărac cu duhul, adică cel lipsit de spiritualitate, este, de fapt, ticălosul, nemernicul și trădătorul, este obtuzul, stupidul și cel de judecă strâmb. Tuturor acestora le lipsesc valorile spirituale, cu toate acestea, sentimentul iubirii le este mai apropiat și mai pe înțeles decât celor inteligenți, morali și cinstiți, dar care au făcut din inteligență, etică și moralitate un scop în sine, iar valorile spirituale le-au pus mai presus decât iubirea. Știți care este unul dintre cele mai minunate cântece de dragoste din lume? - l-am întrebat pe preot. Acesta ridică din umeri.

— Păi, sunt multe din astea.

— Este un cântec de-al lui Vladimir Vîsoțki(Vîsoțki, Vladimir Semionovici (1938-1980) - actor, poet și cântăreț rus. Cântece care se înscriu în tradiția românei ruse orășenești. Versuri lirice, în care comicul burlesc și verva satirică se împletesc cu ironia amară și cu un tragism sfâșietor.) îi zic.

— Acum îmi amintesc - îmi ia el vorba din gură și recită: „Voi așterne iubitelor lunci, să răsunе aievea și-n vis: eu respir, prin urmare iubesc, iar iubind, înțeleg că exist.”

— Frumos cântec - am căzut de acord - dar există unul și mai bun.

Preotul îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Stai, fraiere, nu vezi că e o zoaie,

C-un ochi umflat și strâmbă la țurloaie?

Stai, fraiere, nu știi că-i turnătoare?

— Mă doare-n cot, o vreau mai tare!"

Când sentimentele nu depind nici de parametrii fizici, nici de cei spirituali, atunci avem de-a face cu iubirea.

Din nou s-a așternut tăcerea, în timp ce schițez ceva pe foaia de hârtie din fața mea, bărbatul încearcă să digere ceea ce a fost spus. Apoi întreabă:

— Așadar, afirmați că-mi este scris să am un copil? - El șovăie. Există, de fapt, o femeie, pentru care simt o afecțiune puternică. Am socotit că nu am dreptul să cedez în fața acestui sentiment.

— În viața anterioară, dumneavoastră nu ați reușit să treceți de această încercare, de aceea v-a fost dată din nou. Dar, întrucât moralitatea este pentru dumneavoastră mai importantă decât iubirea, nu ați avut cum să treceți de această probă.

— Atunci ce ziceți de Apostolii care și-au părăsit soțiile pentru a-l urma pe Hristos? - întreabă preotul.

— Aceștia și-au părăsit nu numai soțiile, ci și copiii, căci, vedeți dumneavoastră, copii ei au apucat să facă. Și, dacă tot veni vorba, ei s-au lăsat călăuziți de iubire, și nu de moralitate. Iar venirea lui Hristos a avut ca scop să arate lumii că spiritualitatea nu poate fi mai presus de iubire.

— Am să vă pun o ultimă întrebare - zice el. Oferiți-mi măcar o dovadă palpabilă că reîncarnarea există.

— Există o mulțime de dovezi indirecte - îi răspund. Bine, atunci dați-mi măcar o mărturie sigură că Dumnezeu există. Se așterne tăcerea.

— Să știți că știința și religia nu se mai războiesc între ele -reiau eu discuția - dimpotrivă, în căutarea adevărului, ele încep să se susțină reciproc. Sunt de părere că, pentru știința oficială, noțiunea de „Dumnezeu” și cea de „reîncarnare” vor deveni o realitate, și asta în foarte scurt timp.

— Nu mă pot abține să vă mai pun o întrebare - zice bărbatul. Spuneți-mi dar, sufletul este nemuritor?

— Păi, dacă e să ne gândim logic - îi răspund - afirmația că sufletul ar fi nemuritor este o blasfemie.

Observ nedumerirea din ochii preotului și-mi duc mai departe gândul.

— Din punctul meu de vedere, este o mare eroare să credem că mai există și altceva veșnic în afară de Dumnezeu. Dumnezeu există în fiecare dintre noi. Veșnicia este imuabilă, în sufletul fiecăruia dintre noi există ceva ce rămâne neschimbat, ceva ce este veșnic: Dumnezeu și Iubirea. Acolo, ceea ce numim noi „spațiu”, „timp” și „materie” nu se diferențiază. Însă tot ceea ce este supus schimbării nu poate fi veșnic. Sufletul omului se schimbă nu numai în decursul vieții. Deseori văd în plan subtil cum are loc formarea sufletului viitorului copil, atunci când un bărbat și o femeie se iubesc. Cu cât mai puține contacte sexuale au loc, cu atât mai activă este dezvoltarea acestui suflet. Acest proces de formare poate dura 1,2,3 vieți, poate chiar mai mult. Se întâmplă uneori ca bărbatul și femeia să se întâlnească și, fără să-și dea seama, să se rănească reciproc în toate valorile umane, astfel încât o relație sexuală între ei este de neconceput, între timp însă iubirea și chinul lor modelează sufletul copilului, care li se va naște peste două sau trei vieți. Iar ei nici măcar nu bănuiesc că idila lor trecătoare sau lunga poveste de dragoste reprezintă, de fapt, căsătoria lor spirituală, care va mai dura câteva vieți, până ce o ființă armonioasă va putea veni pe lume. Sufletul omului trăiește 1000-1100 de vieți. Apoi el se distruge și se creează din nou. În final, toate sufletele își pierd caracteristicile proprii, individuale și se întorc la Dumnezeu și

devin una cu Dumnezeu, care este, deopotrivă, suprema personalitate și supremul impersonal.

SITUAȚIILE CRITICE

Îmi amintesc cum, în situații critice, adoptam intuitiv un comportament corect. Țin minte o întâmplare, care s-a petrecut pe la mijlocul anilor 70. Eram în munții Caucaz, în regiunea lacului Rița. Ne-am oprit pentru un scurt popas lângă Mzi, un lac nu prea mare, cu apa rece ca gheața, care face parte din suita de lacuri montane Ațetuki, situate mai aproape de lanțul muntos. Am hotărât să fac grupului nostru o poză de la distanță și iată-mă cu aparatul de fotografiat în mână, căutând un punct mai avantajos.

Mai întâi m-am îndepărtat, apoi am început să urc pe pantă.

M-am lăsat antrenat de urcuș și m-am ridicat rapid tot mai sus și mai sus. Am remarcat o platformă la câteva sute de metri deasupra mea. De acolo m-am gândit să fac poza.

Spre sfârșit, peretele venea aproape vertical și urcușul era periculos, dar mi-am zis că voi coborî pe partea opusă. Băieții au hotărât să continue drumul și au început să strige după mine. Le-am răspuns, deși nu mă puteau vedea. Din locul în care mă aflam, ei îmi apăreau ca niște puncte pe marginea lacului, și eu lor la fel. Le-am strigat că mă întorc repede. Am urcat pe platformă și am aruncat o privire asupra versantului opus. Ochilor mei li s-a înfățișat prveliștea unui perete abrupt de aproape o sută de metri înălțime. Abia mai jos începea panta dulce.

Și așa era peste tot. Aveam două ieșiri din situație: să continui să urc panta mai departe, până găsesc un loc potrivit pentru coborâș, ceea ce mi-ar fi luat, în cel mai bun caz, opt ore, ori să cobor pe acolo pe unde am urcat. M-am apropiat de margine și am privit drumul parcurs: povârnișul era aproape abrupt. Iar în Caucazul de Est rocile sunt sfârâncioase, sedimentare, se surpă ușor. Am decis să cobor.

Înainte de a începe coborârea, mi s-a întâmplat ceva ciudat. Aveam o senzație de vid țiutor în cap, mă golisem de gânduri: nici un regret pentru trecut, nici un plan de viitor. Mișcările au încetat a mai fi febrile, devenind line și precise. După ce am coborât vreo cincizeci de metri, am înțeles că mersesem greșit și am luat-o mai spre stânga. Drumul pe care am urcat se afla la dreapta, în diagonală. Am privit în sus. Nu mai aveam nici o șansă să urc. Am cercetat cu atenție povârnișul ce mergea în jos. Nici să cobor nu aveam șanse. Povârnișul era abrupt. N-aș fi rezistat prea mult timp să rămân suspendat în felul acesta. Am început să cercetez cu atenție terenul. Am zărit, treizeci de metri mai jos, spre dreapta, niște tufe de rododendron. Arbuștii erau nu prea mari și aveau crengile de aproape un metru lungime. Am înțeles că e unica mea șansă. Am început să mă deplasez încetișor spre dreapta, evitând să fac mișcări bruște. Atunci când încerci să te agăți de vreo proeminență, trebuie, pentru început, s-o verifici, apăsând pe ea de trei ori. Prima dată încetișor, pentru a nu pierde echilibrul, asigurându-te că piatra nu se va desprinde de la bun început. A doua oară - mai ferm și scurt, pentru a nu cădea o dată cu ea, în cazul în care se desprinde.

A treia oară - foarte lin și cu blândețe, mutându-ți treptat punctul de sprijin pe piatră.

Nu trebuie să te încrezi sută la sută în nici un sprijin, nici măcar pur psihologic. Atunci îți va fi mai lesne să te agăți de altele, în cazul în care acela te va fi tras pe sfoară. Am reușit să parcurg câteva zeci de metri.

Sub rododendron, de asemenea, se întindea un povârniș abrupt. Aici însă

puteam coborî mai ușor, fără a mă agăța cu vârful degetelor și al tenișilor, ca înainte.

Am ajuns târâș până la tufe de rododendron, aici mi-am tras sufletul, apoi am apucat câteva crengi mai groase pentru a-mi continua coborârea ajutându-mă doar de mâini. Pentru orice eventualitate, am smucit de ele. Le-am smuls cu ușurință. Am privit la crengile din mâna mea și am înțeles că, în acea clipă, nu mai aveam nici o șansă să scot la capăt.

Trebuia totuși să mai fac o încercare. Am apucat cu mâna cât mai multe crengi, am tras de ele și am constatat că, de bine de rău, rezistă. Am început să cobor lin, cu grijă, agățându-mă de mânunchiurile de crengi. Aproximativ cincizeci de metri i-am parcurs doar cu ajutorul mâinilor.

Apoi panta a devenit ceva mai dulce și am început să simt o oarecare stabilitate sub picioare. Coborârea a durat patru ceasuri. Trei ore și jumătate n-am scos nici un cuvânt. Simțeam că, dacă le voi răspunde prietenilor mei, conștiința mea se va conecta și, atunci, voi pieri. Când m-am apropiat de grupul meu, am fost luat la rost, căci le dădusem peste cap tot programul de traversare. Le-am arătat locul de unde a trebuit să cobor. Nedumeriți, m-au întrebat încă o dată. De departe, traseul părea și mai impresionant. După aceasta nu s-au mai iscat întrebări. E drept că cineva din grupul nostru a zis:

— Teoretic, pe acolo este imposibil să cobori. Odată un armean mi-a povestit o istorioară ciudată.

— Trăia în micul nostru orașel armenesc o fetiță. Noi, băieții, deprinși să hoinărim prin munți, rămâneam de fiecare dată cu gura căscată la felul cum înțelegea fata să se distreze. Ea se apropia de marginea stâncii, închidea ochii și pășea înainte. Și, dintr-o dată, căderea ei se încetinea și ea începea să planeze de pe o piatră pe alta, ca un fluture, și o ținea tot așa câteva sute de metri, până ce cobora pe pământ, în cele din urmă, ea s-a zdrobit de stânci. După noaptea nunții, ea hotărâse să încerce din nou senzația cunoscută de zbor, așa că a venit pe marginea prăpastie! și a pășit în gol. Dar subconștientul ei, probabil, se și atașase puternic de valorile umane, astfel încât nu s-a putut desprinde de ele și a devenit dependent. Se prea poate că i-a licărit un sentiment de frică, atunci când a pășit în prăpastie. Se vede că a pășit același lucru ca și Apostolul Petru, care mersese pe ape, până a-l cuprinde spaima. Atunci când frica, regretul, necazurile ne fac să depindem de lumea înconjurătoare, senzația de zbor ne părăsește nu numai sufletul, ci și trupul.

Nu pot rezista tentației de a le povesti cititorilor o altă întâmplare despre rezervele umane ascunse, care ies la suprafață în situații limită, atunci când omul dă dovadă de optimism și nu disperă.

Câțiva prieteni s-au dus să pescuiască. Au oprit mașina lângă lac, și-au luat echipamentul de pescuit și au pășit pe suprafața înghețată. S-au îndepărtat cam la o sută de metri de mal, când s-a stârnit vântul, apoi a început să viscolească, așa că ei au luat-o înapoi spre mal, dar pe un alt drum. Au ajuns într-un loc cu gheață subțire, care, dintr-o dată, s-a spart. Trei dintre ei au căzut în apă. Doi au putut fi scoși, pe al treilea însă nu l-au putut găsi, a fost atras sub gheață. «L-am căutat un sfert de oră - îmi povestea cunoscutul meu - dar în zadar. Ne-am întors pe mal, am urcat în mașină și am plecat. Am parcurs vreo două sute de metri. Viscolea. Le-am zis: „Băieți, îi aud vocea, haideți să ne întoarcem”. „Potolește-te - mi s-a răspuns - e vântul care şuieră, ești prea tulburat”. Eu însă o țineam una și bună: „îi aud foarte clar vocea, să mergem înapoi”. Au crezut cu toții că mi s-au întunecat mințile, dar, resemnați, au luat-o înapoi».

S-au întors pe malul lacului.

— Gata, te-ai convins? Acum putem pleca?

— Nu, luați toporul și mergeți cu mine. El strigă de sub gheață, vom sparge gheața.

Au hotărât să nu se pună cu el și l-au urmat.

Au parcurs câteva sute de metri pe suprafața înghețată a lacului, când, deodată, li s-a făcut tuturor părul măciucă. Au auzit cu toții vocea tovarășului căzut sub gheață cu o jumătate de oră în urmă. Deși schimbată, era, evident, vocea lui. S-au apropiat de locul de unde răzbăteau sunetele. Au spart gheața cu toporul și, într-un minut, l-au scos la suprafață.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor. După ce a fost atras sub gheață, tânărul a tot încercat să iasă la suprafață, dar se izbea peste tot de plafonul de gheață, întâmplător, s-a agățat cu brațul de un obiect, care s-a dovedit a fi o bucată dintr-un pat pliant, înțepenită în gheața lacului. Prin acest tub, tânărul și-a strigat prietenii, apoi l-a folosit ca să respire. M-am gândit că tubul ar fi trebuit, de fapt, să fie plin cu apă înghețată. Nu pot să-mi dau seama dacă el a reușit să propulseze gheața din interior sau dacă exista totuși un mic spațiu liber. Dar aveam în față persoana care-i auzise vocea și care l-a ajutat să iasă din apă. Vedeam că ceea ce spune este adevărat.

— După această întâmplare am fost purtat pe brațe o săptămână întreagă - povestește interlocutorul meu. Au dat în cinstea mea un bairam, care a rămas de pomină printre vecinii mei.

— Rezistă încercării doar cel ce ia o atitudine corectă în fața vieții - m-am gândit.

Viața poate fi privită ca un lanț nesfârșit de pierderi, în ultimă instanță, suntem obligați să pierdem toate valorile umane de care dispunem.

Dar așa stau lucrurile la o privire superficială, în orice situație și în fiecare dintre vieți avem în noi ceea ce nu se diminuează niciodată, ci, dimpotrivă, se adaugă. Este iubirea pentru Dumnezeu și contopirea cu El. Dintr-o perspectivă supremă, noi nu pierdem niciodată, noi mereu acumulăm.

Dacă a fost cu adevărat iubire, atunci în suflet trebuie să rămână bucuria întâlnirilor, și nu amarul despărțirilor.

— Ce să fac ca să fiu fericită? - m-a întrebat o americană.

— Ați fost întotdeauna fericită, numai că nu vă dădeați seama - i-am zis. Când tot ce ne înconjoară devine un pretext pentru acumularea iubirii în suflet și pentru împărtășirea ei, atunci percepem cu adevărat caracterul iluzoriu al existenței noastre și realitatea Divinului în sufletele noastre.

Mai înainte nu înțelegeam de unde provine dorința mea nestăvilită de a-mi risca viața.

Când, pe la începutul anilor 70, lucram ca ghid în Caucaz, aveam obiceiul de a-mi părăsi grupul lângă Rița și de a coborî drumul pe jos. Iar, peste aproximativ două ore, când grupul se aduna, mă alăturam lor pe drumul înapoi, îmi plăcea foarte mult să cutreier de unul singur prin defileuri. În felul acesta, sentimentul unității cu natura era mai mare. Distracția mea preferată era să merg pe balustrada podurilor. Dacă ar fi fost să cad, știam că nu infirmitatea este cea care mă amenință, în schimb senzația vecinătății morții îmi umplea sufletul de bucurie și colora cu totul altfel lumea exterioară. Oamenii care își pun deseori viața în pericol devin mai blânzi. Mai târziu am înțeles de ce. Valorile umane încep de la viață, în fața morții apropiate, „acele”

sufletului nostru se răsucesc automat în direcția iubirii, ceea ce umple viața însăși de un sens nou. O mulțime de oameni din lumea asta își riscă viața, pare-se, pentru lucruri insignifiante. Acest fenomen nu poate fi explicat printr-o logică simplă. El se dovedește a fi unul din mecanismele care înlătură atașarea de valorile umane. Iar izbucnirea avântului spre Dumnezeu și spre iubire, în stările limită, apropiate de moarte, pot transforma calitativ omul și-l pot conduce spre o percepție absolut nouă a lumii.

În situații critice, deseori mi se întâmpla câte ceva neobișnuit. De aceea, atunci când pacienții îmi spun că medicii le-au semnat verdictul, eu le explic că medicii nu fac decât să tragă concluzii reieșind din datele statistice. Iar când omul se întoarce cu fața spre Dumnezeu și iubire, statistica încetează deseori să mai funcționeze. Medicii au tot încercat de nenumărate ori să-l convingă pe Valentin Dikuli (Dikuli, Valentin Ivanovici - halterofil sovietic, artist de circ. După ce a suferit, în urma unui accident, o fractură a coloanei vertebrale și a rămas imobilizat, a elaborat o metodă proprie de restabilire a funcțiilor musculare, bazată pe exerciții fizice speciale și pe trainingul psihologic.) că, având fractură la coloana vertebrală, el nu trebuie și nici nu va putea vreodată să meargă, însă bunătatea și tenacitatea lui nu numai că l-au pus pe picioare, dar i-au permis să-i ajute și pe alții să învingă cu succes aceeași suferință, în situații critice, omul înrăit „se stinge” repede. Până la urmă, doar cel care are un aflax permanent de energie este în stare să-și modifice în mod esențial starea fizică și spiritul. Valorile umane au o anumită capacitate energetică, însă, pentru a da dovadă de eroism, nu într-o acțiune momentană, ci pe o perioadă îndelungată de timp, valorile umane sunt insuficiente. În acest caz, izvorul nesecat de energie îl constituie sentimentul iubirii. Dacă, în situații fără de ieșire, omul își deconectează orientarea spre valorile umane și se îndreaptă spre sentimentul unei iubiri infinite și radioase, atunci impulsul său volitiv se poate ridica la cote oricât de înalte. Astfel, el poate obține foarte multe și poate săvârși orice minune. Iar vindecarea fizică reprezintă doar o mică parte, un dram din acele posibilități care i se deschid în față.

Îmi amintesc de o întâmplare ieșită din comun, care s-a petrecut cu mine imediat după terminarea primei cărți.

Am plecat împreună cu prietenii într-un orașel din nord, pentru a sărbători în mijlocul naturii apariția primei cărți.

Ne-am oprit la spitalul din partea locului, care avea și câteva camere de oaspeți. Când serbarea era în toi, am fost chemat de medici.

— Vedeți care e treaba, avem aici o pacientă cu sarcină extrauterină și ne e teamă că nu va rezista până la operație.

Pe atunci, abia începeam să fac primii pași în înțelegerea a ceea ce se numește „karma”, cu toate acestea, ajutorul meu deseori se dovedea a fi eficient. Am stat de vorbă câteva minute cu femeia. Puțin câte puțin, fața ei albă ca varul a prins culoare. Medicii, hotărând că e de ajuns, m-au expediat înapoi. Peste vreo patruzeci de minute, medicul a trecut din nou pe la mine.

— Știți, în scurt timp începem intervenția chirurgicală, iar femeia se simte iarăși rău. N-ați putea, pur și simplu, s-o încărcăți energetic?

— Nici o problemă - am răspuns.

— Și mai e ceva, mă tem că nu avem suficient sânge. N-ați putea dona sânge de la dumneavoastră?

Sângele meu are grupa O, RH pozitiv, deci se potrivea oricui.

— Puteți lua din start jumătate de litru - am zis. Am o greutate mare. Dar mai e o problemă. Am băut deja o sticlă și jumătate de vodcă. Nu știu cum se va răsfrânge asta asupra pacientei.

— Nu-i nimic - m-au asigurat medicii. Va fi un sânge cu componentă antișoc.

Am urcat la primul etaj și am intrat într-o încăpăre sterilă, înainte de asta, mi s-a

dat să îmbrac o bonetă albă și niște ghetre albe. Mi-am suflecat mâneca până la umăr și mi-am așezat cotul pe pernița de pe masă. Pe podea, alături de scaunul pe care mă așezasem, a fost pus un borcan cu soluție citratată, ca sângele să nu se coaguleze. Din acest borcan urca până la masă un tub de cauciuc, pe care asistenta medicală îl ținea în mână. În afară de mine, în încăpere se mai aflau trei persoane: doctorița și două asistente. Doctorița mi-a legat mâna mai sus de cot cu un garou. Când vena s-a umflat, ea a introdus cu grijă un ac gros. Din celălalt capăt al acului a înce-put mai întâi să picure, apoi să curgă sânge. Femeia a atașat cu acuratețe tubul de cauciuc și sângele a început să se scurgă cu încetul în borcan. Borcanul se afla cu un metru mai jos de cotul meu așezat pe masă. În câteva minute, circa 200 de grame de sânge au trecut din vena mea în borcan.

— Cum vă simțiți? - m-a întrebat doctorița.

— Excelent - am răspuns.

— Poate că 200 de grame sunt de ajuns?

— De ce? Luați 500 - am zis. Dacă nu ajunge? Dar iată că organismul meu, nu știu de ce, a hotărât altfel. Fluxul de sânge a scăzut brusc, apoi a încetat cu totul.

— Strângeți din pumn, poate că sângele o să pornească -m-a sfătuit doctorița.

Câteva minute am strâns cu putere din pumn, dar din venă nu s-a mai scurs nici o picătură. Atunci mi-a venit o idee.

— Știți, s-ar putea ca garoul să-mi strângă prea tare vena. Eu zic să-l scoatem.

Cuminte, doctorița a dezlegat garoul. S-au scurs câteva secunde, când, deodată, i-am văzut privirea uluită. Ea se uita țintă la borcan. Asistentelor, de mirare, li se lungiseră fețele. Am privit în jos și am văzut că sângele este absorbit înapoi în venă. Șocul a durat cinci secunde, după care doctorița, fără nici un cuvânt, a apucat tubul de cauciuc și a încercat să-mi scoată acul din venă. Ea a smuls tubul, acul însă a rămas înfipt. Aerul a început să pătrundă cu un șuierat în venă. Asistentele și doctorița au înmărmurit, privind cum acul înghite cu un șuierat aerul. Un sunet gâlgâit urca prin venă de la cot în sus. Femeile continuau să privească nemișcate cum aerul se ridică până la umăr și se apropie de claviculă. Am înțeles că trebuie să fac ceva.

— Scoateți, vă rog, acul - le-am rugat.

Doctorița și-a venit în fire și imediat mi-a scos acul.

— Ei bine, deci asta e. Mă duc să-mi continuu banchetul -am zis eu - băieții mă așteaptă. Ea m-a apăsât blând pe umăr.

— Vă rog să mai rămâneți cinci minute.

— Credeți că o să mor? - m-am arătat eu curios.

— Mai rămâneți puțin - mi-a răspuns ea evaziv.

S-au scurs zece minute, după care am fost lăsat să plec și serbarea și-a reluat firul.

Peste două zile, ne pregăteam de plecare. Doctorița s-a apropiat de mine.

— Dacă cineva mi-ar fi povestit o asemenea întâmplare, nu m-aș fi obosit nici măcar să râd. Tensiunea venoasă zero se constată, de obicei, doar la cei decedați. Dar ca tensiunea să fie negativă, ba, mai mult, ca vena să pompeze sângele înapoi dintr-un borcan aflat mai jos, la un metru distanță... Vedeți dumneavoastră, teoretic, acest lucru este imposibil. Am să fiu sinceră cu dumneavoastră - a adăugat ea - dacă în încăpere nu s-ar fi aflat, în afară de mine, și alți doi martori, aș fi zis că delirez și m-aș fi convins pe mine însămi că așa e.

— Și încă ceva, n-am avut curajul să-i introduc pacientei sângele dumneavoastră, am folosit altul.

Cât despre pacienta cu sarcină extrauterină, ea a supraviețuit. Intervenția chirurgicală a fost reușită. Mai târziu, mi s-a spus că ea m-a căutat în intenția de a obține o programare.

Ca urmare a tuturor nenorocirilor ce mi s-au întâmplat, mi-am elaborat câteva reguli de supraviețuire.

Prima - în situații critice trebuie excluse: evaluarea situației, logica umană, propriul *eu*. Este categoric interzis să te întrebi: „Ce va urma, voi reuși oare să supraviețuiesc?” în cele ce se întâmplă trebuie întrevăzută acțiunea unei voințe supreme.

A doua - nici o nenorocire și nici o încercare nu sunt date pentru a zdrobi sau a pedepsi ființa umană. Mulți cunosc acest dicton: „Dumnezeu nu ne trimite încercări care să ne fie peste puteri”.

În orice întâmplare se ascunde întotdeauna un grăunte pozitiv, menit să dezvolte palierele superioare ale *eu*-ului nostru.

Până și în cea mai cumplită situație se dovedește a fi prezent un aspect constructiv, deși, uneori, este dificil să-l întrezărești și să-I simți imediat.

A treia - în situații critice, în nici un caz să nu te lași cuprins de frică sau de mânie, căci vei rata.

Teama de viitor echivalează cu necredința în Dumnezeu și în voința supremă. De aceea, în situații critice, este bine să ne spunem cât mai des: „Toate sunt din voia ta, Doamne”. Ne va ajuta să ne învingem frica.

Mânia este și ea o lipsă de credință în Dumnezeu și în caracterul pozitiv ascuns al evenimentelor.

Trebuie, o dată și pentru totdeauna, să ne spunem: „Pentru Dumnezeu nu există noțiunea de „pedeapsă”. Există doar încercări, care ne ajută să ne depășim pe noi înșine, pentru a putea fi mai aproape de Dumnezeu”.

A patra - orice s-ar întâmpla, trebuie, în primul rând, salvat sentimentul de iubire din suflet, chiar și cu prețul ultimelor puteri: „Orice s-ar întâmpla, Doamne, oricâte nenorociri s-ar abate asupra mea, iubirea mea pentru Tine nu scade”. Doar sporirea considerabilă a iubirii de Dumnezeu ne asigură supraviețuirea și depășirea situațiilor critice.

Blândețea, dorința de a-i ajuta pe alții în clipele de grea cumpănă sunt manifestări indirecte ale aspirației către Dumnezeu.

Și regula a cincea - pentru competiții e necesar să te pregătești din timp. Astfel, poți să-ți imaginezi orice situație de «sec a dorințelor, orice pierdere și să-ți spui: „Doamne, accept totul ca pe o purificare a iubirii mele către Tine. Și, orice mi l-ar întâmpla, iubirea mea către Tine doar va spori”.

Nu se cuvine nici să te temi de viitor, nici să regreti trecutul.

Unul dintre pericolele majore în situațiile critice este să pornești în căutare de vinovați, să te culpabilizezi pe tine sau pe alții. Asta și înseamnă, de fapt, mânie.

A-I AJUTA PE ALȚII

Citesc dintr-o scrisoare adresată mie :

„O persoană familiarizată cu cercetările dumneavoastră nu va fi niciodată un practicant orb al unui rit, oricare ar fi acesta, și, cu atât mai mult, nu va fi un fanatic religios, însă, din păcate, oamenii sunt pe deplin pregătiți să aplice sistemul dumneavoastră doar atunci când este deja prea târziu, între timp, potențialul profilactic al acestui sistem îl depășește cu mult pe cel al vindecării fizice. După ce

am citit toate cărțile dumneavoastră, am încercat să-i ajut și pe alții. Atunci când ești la curent cu înșiruirea evenimentială din viața unei persoane sau a unei familii și cu situația în care se află, este cât se poate de realizabil să acorzi un ajutor și fără să ai capacități extrasenzoriale.

Însă, când încerci să explici, folosind fragmente din carte, constăți că persoana respectivă, deși cade de acord și dă înțelegător din cap, nu este totuși în stare să întreprindă un efort individual pentru a se îndrepta, și asta pentru că receptarea se produce la nivelul conștiinței. Când însă le vorbești lent, răspicat, apăsând pe cuvinte, acestea par a se întipări nu în conștiință, ci direct în suflet, iar efectul este de-a dreptul uluitor.

(Ca să vă dau un exemplu: efectul, produs asupra unei familii de cunoscuți de-ai mei, a fost atât de mare, încât, de două luni încoace, viața lor s-a schimbat complet. Iar în noaptea ce a urmat discuției, unul dintre soți, din cauza emoțiilor, a fost chinuit de deranjamente stomacale. Apropos, poate fi interpretat acest amănunt ca o purificare?)

Însă, după acest gen de discuții, te simți stors de oboseală. Există vreun pericol pentru cel ce aplică o astfel de metodă pentru a-i ajuta pe alții?"

O întrebare similară mi-a fost pusă și de o altă persoană.

— Stăteam de vorbă cu un cunoscut de-al meu - îmi povestea domnul în cauză - și acesta mi-a mărturisit că nepotul lui are mereu probleme cu mașina: ea este lovită de alte mașini, chiar și atunci când stă parcată. Nu demult, i s-a întâmplat să iasă din mașină pentru numai cinci minute și, când s-a întors, a găsit-o boțită rău de tot în spate. Atunci i-am explicat principiile sistemului dumneavoastră și l-am îndemnat stăruitor pe nepot să depună un efort de autoameliorare. A doua zi am intrat într-o farmacie și, când dau să ies, văd cum o altă mașină se izbește de mașina mea, parcată acolo, iar lovitura vine exact în partea din spate. La început, parcă au dat toți dracii în mine, apoi mi-am dat seama că nu e vorba de o simplă coincidență. Am înțeles că am atras, într-un anume fel, problemele acelui nepot. Este posibil așa ceva?

— Desigur, este exact același mecanism, prin care medicul atrage boala pacientului, de aceea medicii au o viață mai scurtă. Când oferiți cuiva un sfat - îi explic - acordați-i persoanei respective și dreptul de a alege, în cazul în care sfatul a fost nepotrivit, ea singură va trebui să decidă dacă să-l urmeze sau nu și, astfel, responsabilitatea va cădea pe umerii ei, nu pe ai dumneavoastră. Dacă sfatul a fost dat pe un ton categoric, cel care va suporta consecințele unei acțiuni greșite veți fi chiar dumneavoastră, în plus, în acordarea unui sprijin, este foarte important punctul de plecare. Dacă la baza ajutorului stă iubirea de oameni, atunci nu veți atrage „murdăria” altuia. Dacă însă vă bazați pe spiritualitate, moralitate și idealuri, atunci apare un fel de dependență și, respectiv, este posibilă o redirectionare a „murdăriei” înspre dumneavoastră.

— Dar cum aș putea să determin când îmi întemeiez ajutorul pe moralitate și când pe iubire?

— Moralitatea funcționează după principiul „îți dau ca să-mi dai”: dacă mă port corect cu tine, fii și tu, la rândul tău, corect cu mine. Așadar, moralitatea plasează oamenii, acțiunile acestora într-un anumit sistem de dependență reciprocă. Când, în relațiile cu o altă persoană, dumneavoastră respectați normele morale, iar această persoană vă trădează, printr-o astfel de atitudine, ea calcă în picioare etica și moralitatea comună tuturor oamenilor, deci și pe cea care vă reprezintă în particular. Drept urmare, în sufletul dumneavoastră izbucnește agresivitatea, ca modalitate de

împotrivire la subminarea eticii și moralității. Spre deosebire de morală, iubirea este sentimentul care nu poate fi umilit. Când iubim pe cineva și acel cineva ne trădează, iubirea rămâne neschimbată, doar dacă noi înșine nu vom încerca să călcăm acest sentiment în picioare. Deci veți deveni emoțional dependent, atunci când, ajutând pe cineva, vă întemeiați demersul pe idealuri, moralitate și, în consecință, nu veți suporta să fiți jignit sau ignorat drept răspuns. Când veți avea ca punct de pornire sentimentul de iubire, ajutorul dumneavoastră nu va avea un caracter forțat și astfel n-o să vă irite respingerea lui, iar supărarea și ofensa, venite din partea persoanei ajutate, n-o să vă stârnească dezaprobarea. Așadar, întrucât nu depindeți de valorile umane, urmând calea iubirii și nu pe cea a spiritualității, nu veți aduce prejudicii, nici propriei persoane, nici altora, prin dorința dumneavoastră de a acorda sprijin.

Ajutând, nu trebuie să vă așteptați la gratitudine, nici pe plan material, nici pe cel spiritual.

IDEALURILE

O cunoscută îmi povestea:

— Țineam în mână cartea ta, cei de-al treilea volum. Citeam din el. Cartea a atras atenția unei doamne din tagma „noilor ruși” („Noii ruși” - nume generic dat noilor îmbogățiți din Rusia postsocialistă, proveniți, în general, din medii interlope și lipsiți de o cultură elementară.) , care nu și-a putut ascunde nedumerirea:

— De ce citești cărțile acestui șarlatan?

— Cum adică de ce? Sunt interesante.

— Am citit toate cele șapte volume - a zis ea cu voce iritată - atâtea aiureli sunt înșirate acolo, mai ales în ultimele. Apoi am reușit să obțin o programare la el, păi bine, mi-a îndrugat tot felul de prostii și m-a tapat de 500 de dolari.

— Și cum arăta acest individ? - mi-am manifestat eu curiozitatea.

— Păi, era mic de statură, grăsun și cărunt.

— Dar adevăratul Lazarev este înalt, cam la 1,90 m, și are peste 100 kg în greutate, în afară de aceasta, el a scris doar trei cărți, celelalte sunt falsuri.

— Cum se face de le știi pe toate? - mi-a aruncat ea o privire suspicioasă.

— Chiar n-ai remarcat deosebirea dintre falsuri și adevăratele cărți?

— La ce deosebire te referi? Stă scris: *Lazarev*. Am cumpărat alta, pe care scria *Lazorev*, mi s-a spus că e o greșeală de tipar.

— Aiurea, e o nouă mistificare.

N-am reușit s-o conving sub nici o formă.

— Spune-mi - m-a întrebat cunoscuta mea - după ce ți-a apărut cea de-a treia carte, piața a fost invadată de o sumedenie de falsuri și, în genere, de multe alte cărți, conținând cuvântul „karma” în titlu. E un cuvânt la modă. În ziua de azi, nici bioenergoterapeuții nu mai „corectează aura”, ci efectuează „purificarea karmei”. Au apărut peste noapte o mulțime de pseudodiscipoli și școli, pe care, chipurile, le-ai urmat sau în care ai predat. Vor apărea și savanți, care vor încerca să-ți fure metoda, sau, cel puțin, s-o imite. Pe seama muncii tale se vor scrie dizertații și teze de doctorat. Se vor găsi persoane care să-ți preia informația, modificând-o parțial și prezentând-o lumii ca pe o descoperire, pe care și-o vor atribui. Eu înțeleg că în țara noastră s-a instalat un haos absolut, dar, chiar așa, să nu te atingă nimic din toate câte se întâmplă?

— În primul rând, în țara noastră, pentru toată lumea există, deocamdată, doar

obligații, și asta pentru că de la bun început acest stat a fost orientat spre executarea îndatoririlor și nu spre apărarea drepturilor.

În al doilea rând, e mai bine ca bioenergoterapeuții să se refere la iubire și etică, decât la farmece și „găuri” în aură etc. Și apoi, la urma urmelor, totul se întâmplă spre binele oamenilor. Dacă mi-au furat ideea că omul, pentru a supraviețui, trebuie să devină mai bun - foarte bine, să fie sănătoși s-o promoveze! Cu cât mai mulți adepti voi avea, cu atât mai bine. Aveam de ales între două căi: ori să-mi apăr demnitatea și să îmi protejez interesele, ori să-mi continuu cercetările. Firește, am ales-o pe cea de-a doua. Astăzi, când în Rusia au început să apară primele semne ale legalității și moralei, vor trebui împăcate ambele direcții. Dar hai mai bine să-ți povestesc o istorioară.

Pe când mă aflam la Ialta (oraș în Ucraina, în pen-la Crimeea, port la Marea Neagră. Stațiune balneoclimaterică), am fost rugat de către o doamnă să comentez o întâmplare, care se petrecuse cu puțin timp înainte. O cunoscută de-a ei avea un fiu, un băiețuș adorabil, frumos ca un îngeruș. Toată lumea era realmente încântată de el.

Însă iată că, subit și fără vreun motiv exterior, băiatul a murit. Medicii nu au reușit să constate cauza decesului. Ei bine, știi de ce a murit copilul?

Cunoscuta mea a făcut ochii mari de mirare.

— De ce?

— De aceea că toți vedeau în el un ideal, iar idealul este o formă de contact cu viitorul. Băiatul a fost, fără voia lui, atașat de viitor, astfel încât acest viitor i s-a închis, iar închiderea viitorului provoacă fie sterilitate, fie boală, fie moarte.

Deseori se întâmplă ca artistul să aștearnă pe pânză chipul femeii iubite sau pe cel al copilului său. Apoi, el își expune lucrarea și toată lumea admiră imaginea din portret, iar, peste un timp oarecare, iubita sau copilul se sting din viață, din motive cu totul necunoscute. Tot așa, o mamă entuziasmată de odraslele sale le ucide, fără a bănuși măcar că face acest lucru.

— Numele meu este destul de bine cunoscut în țară - am zis eu. Popularitatea exterioară nu este deloc periculoasă, pe când cea pătrunsă temeinic în structurile de adâncime poate provoca moartea. Așadar, atâta vreme cât, în jurul numelui meu, vor roi zvonuri și bârfe, eu voi rămâne viu și nevătămat.

Totul este trecător, doar iubirea de Dumnezeu rămâne. Cu cât mai mult ni se revelează frumusețea ascunsă a vieții și lumina ei sublimă, cu atât mai luminoasă și mai frumoasă ne apare această viață în manifestările ei exterioare.

ȘEDINȚELE CU PACIENȚII

Mai înainte, ședințele mele cu pacienții se desfășurau după o schemă simplă: omul intra, lua loc, îi vorbeam 15-40 de minute, după care el se ruga sub nemijlocita mea supraveghere, în tot acest timp, pacientul se afla într-o conexiune dură cu mine. Se întâmpla ca unele persoane să iasă după ședință ținându-se de pereți. Deseori, schimbările fizice erau de-a dreptul surprinzătoare, dar era vorba doar de evoluții în plan fizic, căci, pe atunci, acesta era unicul meu obiectiv. Nici nu-mi imaginam cât de grave pot fi schimbările de caracter și de soartă, care urmează vindecării exclusiv fizice. Mai târziu, am înțeles un lucru: cu cât mai complexă este înrâurirea, cu atât mai delicat și mai discret se desfășoară acest proces. Drept urmare, am renunțat la

procedeele de forță. Până la urmă, am înțeles că cea mai puternică și, totodată, mai subtilă înrâurire vine de la Dumnezeu.

Tocmai de aceea, adevărata vindecare este de neconceput fără noțiunea de „iubire de Dumnezeu”. Și iată că mă aflu într-o cameră nu prea mare, în fața unui grup de pacienți. Ședința poate dura de la cinci minute până la cinci ore. Mă așez în dreptul lor și îmi încep prelegerea.

— Întâlnirea noastră de astăzi va decurge în felul următor -le zic eu. Prima jumătate de oră, dumneavoastră o să vă puneți în ordine, pentru a fi pe deplin pregătiți de ședința propriu-zisă. Pe urmă vom avea o mică prelegere, o ședință în grup, după care veți intra la mine câte unul, pentru ședințele individuale. Dumneavoastră o să vă expuneți problemele, iar eu, la rândul meu, am să vă explic cauzele și am să vă stabilesc metoda de lucru. Apoi, timp de o oră - o oră și jumătate veți lucra individual, după care am să vă invit din nou la mine. Veți lucra astfel atât cât vă țin puterile.

M-am convins deja că o singură ședință nu este de ajuns. Pentru a schimba cu adevărat ceva în ființa umană, e nevoie de două-trei ore.

Așa deci, să începem.

Pentru a ne schimba propria soartă și starea fizică, trebuie să ne schimbăm caracterul, *eu-l* propriu. Pentru a ne schimba *eu-l*, se cere să ieșim dincolo de limitele lui, să ne ridicăm deasupra lui. De unde începe *eu-l* nostru, adică personalitatea omului? El începe de la dorințe, conștiință și de la viața însăși. Pentru a ne schimba, trebuie să ieșim dincolo de limitele vieții, ale dorințelor și ale conștiinței. Acest lucru este posibil doar prin iubirea de Dumnezeu, căci ea a existat înaintea conștiinței și a vieții, înaintea sentimentelor și a dorințelor. Dar nu te poți ruga celui pe care-l urăști. Căci ce se întâmplă? Orice nemulțumire directă față de Dumnezeu pătrunde în suflet și rămâne acolo, iar, atunci când, în clipe de grea cumpănă, omul începe să se roage, el descoperă că rugăciunea lui nu are nici o putere. Pe lângă pretențiile directe față de Dumnezeu, există și cele indirecte, care sunt de trei feluri.

Primul - nemulțumirea față de Dumnezeu, exprimată prin pretenții față de lumea înconjurătoare, față de societate, stat și anumite grupuri de oameni.

Al doilea - nemulțumirea față de Dumnezeu prin pretenții la adresa părinților, persoanelor iubite și a oamenilor apropiați.

Al treilea - pretenții adresate lui Dumnezeu, exprimate prin sentimente de nemulțumire față de situație, față de sine și față de propria soartă.

Orice nemulțumire persistentă față de sine sau față de o anumită situație reprezintă, la nivelul subconștientului, o supărare pe sine, pe soartă și pe Dumnezeu.

Oricât de ciudat ar părea, unul din momentele cele mai periculoase se dovedește a fi nemulțumirea față de sine și față de o situație dată, căci, atunci, suntem direct expuși și agresivitatea îndreptată împotriva propriei persoane se poate amplifica deosebit de mult. În acest caz, se cuvine să stăruim îndelung în a ne mântui de pretențiile față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că, înainte de rugăciune, e necesar să înlăturăm prin pocăință orice supărare pe Dumnezeu. Se întâmplă uneori ca oamenii care vin la mine să mă întrebe:

— De unu, sau doi, sau trei ani mă tot rog. Am citit și toate cele trei cărți scrise de dumneavoastră, dar situația nu s-a schimbat. Spuneți-mi, de ce se întâmplă așa?

— Una din cauzele principale o constituie supărările pe Dumnezeu, care nu au fost înlăturate și care s-au acumulat și au prins rădăcini în sufletele dumneavoastră.

Cea de-a doua cauză, foarte importantă, am să v-o dezvălui mai târziu, peste o jumătate de oră, când voi reveni - zic eu, adresându-mă auditoriului. Să zicem așa:

pentru a pregăti terenul, este necesar să obțineți o eficiență a rugăciunii de la cincizeci de procente în sus. De la zero până la cincizeci, rugăciunea este prea puțin eficientă. Dacă acest coeficient coboară sub zero, efectul va putea fi urmărit doar cât timp vă aflați aici, căci, imediat ce o să vă întoarceți acasă, procesul va fi stopat. Situația se prezintă în felul următor: la toți cei prezenți, coeficientul este de 200 - 400 de unități. Mă voi retrage pentru o jumătate de oră, timp în care trebuie să vă puneți în ordine sufletul. Dacă nu vor scădea pretențiile dumneavoastră față de Dumnezeu, n-o să vă pot primi la ședință.

Părăsesc încăperea, care se cufundă în tăcere. Mă instalez în camera de alături, unde încerc să mă relaxez și să mă refac. Cele câteva ore, timp în care mă aflu într-o conexiune dură cu grupul, mă istovesc profund. Fiindcă veni vorba, doar după ce am cercetat ce anume perturbă eficiența rugăciunii, am înțeles de ce oamenii preferau, dintotdeauna, să se roage în temple: câmpul energetic, care învăluie lăcașul sfânt și pe slujitorii acestuia, blochează, pentru o porțiune oarecare de timp, pretențiile interioare față de Dumnezeu și, astfel, rugăciunea contribuie efectiv la schimbarea profundă a celui ce se roagă. La prima vedere, pare un detaliu neînsemnat - să înlături înaintea de rugăciune toate supărările și pretențiile față de Dumnezeu, cu toate acestea, o mulțime de oameni se roagă ani în șir, fără să bănuiască măcar că rugăciunea le este zadarnică. Mi-au fost necesari câțiva ani de eforturi intense pentru a ajunge la acest adevăr simplu.

Am conștientizat acest lucru nu demult, prin noiembrie 1996, când mă aflu la New York și ofeream prin telefon consultații unei doamne din Atlanta. Femeia suferea de cancer intestinal. I-am explicat că trufia ei a atins cote critice și i-am spus cum trebuie să se roage, mai pe scurt, am făcut cu ea o ședință după schema obișnuită. Peste alte două zile, starea pacientei a început să se înrăutățească vertiginos. Ea m-a sunat.

— Continuați să vă rugați - i-am spus.

— Dar nu pot, simt dureri groaznice - striga ea iritată.

Peste un timp oarecare, durerile au devenit insuportabile și femeia a fost transportată la spital. Medicii n-au putut nici să explice, nici să înțeleagă starea ei. Am fost contactat telefonic de către soacră-sa: „îmi cer scuze, numai să nu credeți că am vreo pretenție la dumneavoastră - a început ea cu prudență - dar eu am fost cea care a convins-o pe noră-mea că trebuie să ajungă la dumneavoastră, în momentul de față însă starea ei este critică. Am vizitat-o câteva ore în urmă și ea mi-a spus că e pe moarte. N-ați putea s-o ajutați cumva?”

— În primul rând, ea trebuie să înlătore orice pretenție față de mine - am răspuns eu. Când a pornit procesul de purificare, au apărut și durerile, atunci ea a început, în sinea ei, să mă învinuiască și să mă disprețuiască. Câmpul meu s-a închis și măsurile menite s-o protejeze s-au epuizat. Spuneți-i să înlătore toate nemulțumirile față de Dumnezeu, care au apărut de-a lungul întregii vieți.

— Am să vă dau mâine un telefon - a spus doamna. Am pus receptorul în furcă, continuând să meditez asupra cauzelor celor întâmplate.

În primul rând, femeia a trebuit să fie convinsă să apeleze la ajutorul meu, deci propria ei dorință n-a fost chiar atât de mare.

În al doilea rând, ea era obișnuită să gândească urât despre oameni și să-i judece, iar celor înrăiți sufletește metoda mea nu le este de prea mare folos.

În al treilea rând, mai era încă ceva ce nu reușeam să înțeleg, ceva ce ținea de mine personal și de sistemul meu. Aveam însă bine băgat în cap un lucru: în astfel de situații trebuie să înaintez încet și chinuitor, „pe brânci”, căci numai așa voi descoperi,

mai devreme sau mai târziu, calea cea bună.

În ziua următoare, soacra femeii bolnave a sunat din nou.

— Nora mea se simte mai bine - mi-a zis ea. Mai poate fi ajutată și cu altceva?

— Nora dumneavoastră, de felul ei, este o persoană obișnuită să vadă doar ceea ce e rău în oameni și să-i judece, nu-i așa?

— Într-adevăr, așa este - mi-a răspuns doamna după un moment de ezitare.

— Să-i transmițeți următoarele: dacă nu va încerca să-și schimbe caracterul și să-și modifice retroactiv receptarea evenimentelor prin care a trecut, ea nu va reuși să supraviețuiască - am spus. În afară de aceasta, dumneavoastră, la fel, să depuneți un efort de autoameliorare, căci vă aflați în conexiune cu nora. În felul acesta, îi va fi și ei mai ușor să se îndrepte. Am să vă telefoniez peste câteva ore.

O singură ședință s-a prelungit de zeci de ori - între trei și cinci telefoane pe zi. Cinci zile mai târziu, pacienta era readusă pe linia de plutire. Peste o lună, am auzit că e pe cale să se vindece și că starea ei este satisfăcătoare. Nu m-am ales cu nici un gest de recunoștință din partea ei, nici măcar cu un cuvânt de mulțumire, de fapt, nici nu aveam nevoie de așa ceva. Am obținut ceva mult mai important: câteva fărâme prețioase de experiență în salvarea omului din situațiile limită. Pe urmă, înțelegeam perfect că este imposibil să schimbi așa, dintr-o dată, caracterul cuiva, mai ales, când omul însuși nu este pregătit s-o facă.

Apoi, trei săptămâni în șir după aceea, am tot încercat să prind acel ceva, firul călăuzitor care îmi scăpa mereu. Simțeam că situația este încă deschisă, că ea nu s-a încheiat până la capăt, ca, într-un sfârșit, să găsesc răspunsul: pretențiile față de Dumnezeu. Nemulțumirea față de lumea înconjurătoare, față de sine, toate sunt ipostaze ale nemulțumirii față de Dumnezeu. Dacă omul vrea să se vindece și, cu toate acestea, nu dorește să înlăture pretențiile față de Dumnezeu și să se schimbe, este de la sine înțeles că rugăciunea lui nu va ajunge la destinație.

În ultimul timp, de când am început să lucrez la un nivel mai subtil și mai delicat, am simțit cum, la anumite persoane, câmpul se închide, atunci când sunt rugat să le examinez pentru a le acorda ajutor.

— Acest om nu este încă pregătit, el nu crede în toate acestea - spun eu. Pot să citesc de la distanță informațiile referitoare la starea lui, dar nu am dreptul să vi le comunic deocamdată. Ședințele mele sunt totuși niște sugestii din culise și le pot obține doar cei ce au depus un oarecare efort pentru a-și depăși propriul *eu* și a veni în atingere cu iubirea și cu Dumnezeu.

Mă întind în pat și-mi ațintesc privirea în tavan, în camera de alături, pacienții sunt adânciți în lucrul de corecție interioară. Acum va trebui să ațipesc pentru zece minute, pentru a-mi deconecta conștiința. Atunci când în prelegerea mea vor fi cuprinse mai multe imagini și mai puține scheme, voi fi înțeles mai bine. Peste aproximativ douăzeci de minute, toți vor fi pregătiți și atunci vom putea începe prelegerea.

Din senin, mi-am amintit de cazul unei femei, care, de fiecare dată când încerca să se roage, simțea cum capul îi este străpuns de o durere teribilă. Și abia atunci când ea s-a rugat: „Doamne, Te iubesc oricum, numai nu mă lovi”, - durerea a dispărut. Ea s-a simțit deseori copleșită de refuzul de a mai trăi, ca urmare a trufiei sale excesive, așa încât ea a acumulat în suflet o puternică agresivitate îndreptată împotriva lui Dumnezeu. Iar, atunci când ea începea să se roage, această agresivitate se întorcea împotriva ei și o „lovea” în cap. Am înțeles de ce mulți oameni nu pot sau nu vor să se roage. Sufletul lor nu este pregătit pentru această rugăciune, înainte de a intra într-o încăpere curată, trebuie să ne ștergem pe picioare. Prin urmare, și lui Dumnezeu se cuvine să ne adresăm doar atunci când sufletul este pe deplin pregătit.

Timpul rezervat s-a scurs. Intru în cameră, iau loc în fața pacienților și îmi încep

prelegerea.

Primul lucru pe care trebuie să-l cunoașteți, atunci când veniți la ședință, este următorul:

Dacă rugăciunile dumneavoastră sunt orientate spre îndeplinirea dorințelor sau spre însănătoșire, să știți că nu veți obține nici vindecarea, nici realizarea celor dorite. Vă rugați pentru a fi fericiți și nu pentru a fi sănătoși. Este firesc, în acest caz, să vă vindecați, însă această vindecare va fi doar o consecință. Corpul fizic, viața, dorințele și conștiința, luate împreună, constituie *eu*-l nostru omenesc. Dacă vă rugați pentru a vă putea depăși granițele *eu*-lui, pentru a vă elibera iubirea de aservirea la valorile umane și pentru a vă pătrunde de sentimentul că sensul existenței dumneavoastră terestre este acumularea iubirii pentru Dumnezeu, atunci veți înceta să mai depindeți de valorile umane, agresivitatea lăuntrică va dispărea și vă veți însănătoși.

Dacă însă vă rugați pentru realizarea obiectivelor, pentru împlinirea dorințelor și pentru însănătoșire, prin aceasta nu faceți decât o tentativă de a pune rugăciunea în subordinea conștiinței, dorințelor și vieții dumneavoastră, ceea ce înseamnă că *eu*-l uman, *ego*-ul dumneavoastră încearcă să și-L subordoneze pe Dumnezeu și, drept urmare, importanța *ego*-ului, fie el personal sau colectiv, va crește peste măsură. De aceea vă mai repet încă o dată: rugați-vă, în primul rând, pentru a vă elibera de tot ce este uman și pentru a vă identifica cu iubirea și cu Dumnezeu.

În cele ce urmează, voi trece în revistă, pe scurt, șirul valorilor umane. Primul nivel este constituit din valorile materiale. Neputința de a accepta pierderea lor este o dovadă a cramponării de aceste valori, fapt ce dă naștere agresivității. Apar regretele, frica, invidia, supărarea, refuzul de a mai trăi. Cu cât mai puternic se manifestă agresivitatea, cu atât mai mult, în concluzie, sunteți atașat și cu atât mai puțin vi se va permite să aveți din acele lucruri, de dragul cărora distrugeți iubirea. Când sectorul banilor este „închis” pe o sută de procente și mai bine, înseamnă că ori nu aveți bani, ori, avându-i, vă este refuzată sănătatea sau chiar viața.

Mai departe, urmează valorile spirituale. Primul strat -relațiile cu persoanele apropiate, al doilea - aptitudinile, intelectul, cu alte cuvinte, perfecțiunea. La baza relațiilor spirituale, a intelectului și aptitudinilor se situează stratul unor valori mult mai subtile, și anume spiritualitatea, moralitatea, noblețea, idealurile, principiile, obiectivele, visurile și speranțele. Prin toate aceste noțiuni, noi realizăm contactul cu viitorul.

Mai departe, avem: destinul fericit, dorințele, voința și viața însăși. Să recapitulăm toate valorile spirituale. Atașarea de relații generează susceptibilitatea exagerată, gelozia, suspiciunea sau refuzul de a mai trăi, atunci când se produc rupturi, certuri și trădări. Când sectorul relațiilor este „închis” pe mai mult de o sută de procente, atunci avem de-a face fie cu absența familiei, fie cu lipsa unor relații de familie normale, fie, în pofida existenței unei familii armonioase, cu boala și moartea.

Dacă sectorul aptitudinilor și al intelectului este „închis”, vom avea de suportat fie un eșec absolut în întreprinderi, ghinioane și înșelăciuni în serie, fie, în caz de noroc și succes, vom suferi de o slăbire a memoriei, de o diminuare a capacităților sau vom fi loviți de o boală grea. Când ni se „închide” contactul cu viitorul, atunci suntem puși în fața morții sau avem de înfruntat cancerul, diabetul, scleroza multiplă, psoriazisul sau sterilitatea. Viitorul se „închide” atunci când suntem prea puternic atașați de el.

În cea de-a treia carte, scriam că interacțiunea cu viitorul se produce prin intermediul visurilor, planurilor și speranțelor. Prin urmare, persoana care nu concepe prăbușirea propriilor planuri și aspirații, care se hrănește doar cu visuri de viitor și îi disprețuiește pe cei ce i-au dat peste cap proiectele și speranțele, această persoană se atașează de viitor și, ca urmare, îl poate pierde.

Dar viitorul se dovedește a fi țesut nu numai din proiecte și obiective de atins, ci

și din spiritualitate și moralitate, onestitate și idealuri. Dacă nu sunt în stare să accept prăbușirea idealurilor și călcarea în picioare a moralității, dacă, în adâncul inimii mele, cel ce m-a trădat nu află iertarea, dacă disprețuiesc persoanele imorale, neoneste și inechitabile, atunci mă aflu pe drumul cel mai scurt spre moarte, cancer sau sterilitate.

Mai departe. Dacă se „închide” soarta, rezultă că am fost prea nesatisfăcuți de propria soartă sau de soarta celor apropiați, dar poate fi vorba și de o nemulțumire provocată de evoluția societății, a statului. Ca urmare, nu ni se va permite să avem o soartă fericită sau ni se va trimite o boală, care să ne otrăvească întreaga existență, „închiderea” voinței și a dorințelor semnaleză că am încercat, în adâncul sufletului, să supunem voinței și dorințelor noastre situația, iar cel ce a mers împotriva iubirii noastre ne-a trezit mânia. Voința înseamnă conștiință plus dorință. Atunci când dorim cu ardoare ceva și, pe neașteptate, posibilitatea de a ne împlini dorința dispăre, trebuie să încercăm din răputeri să păstrăm iubirea în suflet. Dacă ucidem iubirea din suflet, lăsându-ne pradă propriului dispreț, sau dacă distrugem iubirea din sufletele altor oameni, căutând vinovați și disprețuindu-i, atunci nu ne va fi dat să materializăm nici una din marile noastre dorințe, iar urmașilor noștri le va fi reprimată capacitatea volitivă.

La una din ședințele recente, o pacientă și-a mărturisit descumpănirea:

— Eu și cu soțul meu suntem oameni puternici, cu voință și întotdeauna am obținut ceea ce ne-am propus, pe când fiul nostru este o persoană absolut lipsită de voință: el nu dorește nimic de la viață și nu aspiră la nimic.

— Propria voință a devenit pentru dumneavoastră, încetul cu încetul, mai importantă decât iubirea, - i-am spus. Acest lucru i l-ați transmis fiului dumneavoastră, însă la scară înzecită, și, pentru a-i fi salvat sufletul, el a fost lipsit de scopuri, voință și dorințe. Iată, în acest fel, acordând dorințelor, voinței și scopurilor un loc prioritar în viață și înveninându-se atunci când, prin eșecul acestora, se încearcă vindecarea lor, părinții aduc pe lume și educă odrasle lipsite de voință, apatice, care, în plus, caută să-și înăbușe voința, dorințele și conștiința în alcool, stupefiante și tot felul de acțiuni care duc la dezintegrarea personalității.

Dar să mergem mai departe. Dacă se „închide” viața, înseamnă că omul și-a renegat de prea multe ori propria viață, era nemulțumit de sine. De obicei, în astfel de cazuri, omul fie moare, fie se alege cu o boală care nu-i permite să ducă o viață normală.

Am să vă mai povestesc încă o dată despre acel drum pe care l-am parcurs în căutarea originii bolii și a semnificației ei. La început, îmi propusesem să mă ocup de diagnosticarea organelor afectate și reușeam să fac acest lucru cu destulă exactitate. Dar, mai târziu, au început erorile: vedeam că organul respectiv este bolnav, însă examenul medical îmi infirma diagnosticul. Până la urmă, s-a dovedit că nu era nici o eroare la mijloc: mi-am dat seama că vedeam nu atât organul, cât fantoma lui, proiectată în biocâmp. Îi indicam omului organele afectate, medicii îl declarau sănătos, iar, peste o jumătate de an, persoana în cauză mă căuta să-mi spună că, la un examen medical recent, diagnosticul pus de mine cu șase luni în urmă s-a confirmat sută la sută. Atunci am înțeles că practicam o diagnosticare anticipată și, ceea ce era mult mai important, am ajuns la concluzia că afecțiunea începe la nivelul câmpului și, abia mai târziu, organul respectiv se îmbolnăvește efectiv, în plan propriu-zis fizic. Am devenit conștient de faptul că principalul purtător de informație este câmpul, că anume în câmp se localizează ceea ce numim noi „deochi”, „farmec”, „blestem” sau „boală”.

Cu toate acestea, nu reușeam încă să pătrund în acel spațiu sacrosanct, reprezentat de structurile de adâncime ale câmpului. Vreme de câțiva ani am tot încercat, fără succes, să ating acest nivel. Pe neașteptate, în primăvara anului 1990, am

început să văd. Am constatat lipsa de omogenitate a câmpului și existența în el a unor structuri, acționând asupra cărora putea fi ameliorată instantaneu starea fizică a omului. Apoi am observat că schimbările survin nu numai în starea fizică, ci, deopotrivă, în caracterul și în soarta omului. Am priceput că ceea ce noi numim „biocâmp” și ceea ce numim „subconștient”, „suflet” sunt, de fapt, unul și același lucru. De asemenea, prin diverse metode efectuam corecția „structurilor karmice”, cum le numeam eu, și rezultatele s-au arătat a fi surprinzătoare.

Mă afluam într-o stare de euforie: credeam că am găsit calea spre vindecarea întregii omeniri.

Deformarea structurilor karmice determină îmbolnăvirea fantomei, iar, mai târziu, peste câțiva ani, și a organului fizic respectiv. Deci pot fi create, sub îndrumarea mea, aparate corespunzătoare, care, o dată pe an, să „scuture” structurile de câmp ale fiecărui om, netezind deformările karmice, în felul acesta, vom scăpa cu toții de suferințele fizice. Mă gândeam că am descoperit panaceul, în realitate, ceea ce credeam a fi mântuire s-a dovedit a fi calea cea mai sigură spre distrugerea întregii omeniri. Abia mai târziu am observat ce mecanism se declanșează atunci când este urmărită, în exclusivitate, doar salvarea fizică: cu cât mai eficient este procesul de vindecare, cu atât mai rapidă este schimbarea în rău a sortii și a caracterului, în unele cazuri, am văzut cum deformările de câmp revin destul de rapid la starea lor inițială și am hotărât să merg mai departe cu cercetările, ca să stabilesc ce anume generează deformarea structurilor karmice. Într-un sfârșit, am descoperit cu stupefație că aceste deformări, care determină starea fizică și soarta omului, sunt generate de ură, de supărări profunde, de regrete- etc. Apoi am înțeles că, pe lângă agresivitatea exterioară, există cea lăuntrică, mult mai periculoasă, și că, acumulându-se, aceasta provoacă deformări ale câmpului și, în ultimă instanță, afecțiuni grave.

Așadar, agresivitatea mutilează sufletul, iar sufletul bolnav dă naștere unui trup bolnav. Prin urmare, se cuvine să vindecăm sufletul. Iar sufletul poate fi cel mai bine vindecat prin iubire, rugăciune și pocăință, îi spuneam pacientului: „Iată, în cutare și cutare moment, dumneavoastră ați urât, iată când ați fost necăjit. Rugați-vă, cereți ca ura, supărarea, gelozia să părăsească sufletul dumneavoastră, atunci veți fi sănătos”, și omul, într-adevăr, se însănătoșea. Credeam că este de ajuns. Frământările mele au început însă în clipa în care am constatat că boala poate să persiste chiar și după purificarea sufletului de agresivitate. Atunci am înțeles că omul este pedepsit nu atât pentru agresivitate, cât pentru o anumită structură psihică, ce urmează să genereze afecțiunea respectivă. De aceea, vindecarea este posibilă doar prin schimbarea caracterului omului.

Dar cum să schimbi firea omului? Credeam că este un lucru imposibil. A început o perioadă de căutări istovitoare: de sute și mii de ori am tot încercat să înțeleg ce anume generează agresivitatea. Până la urmă, am înțeles că agresivitatea apare atunci când sufletul se atașează de anumite valori umane. Cu cât mai puternică este această atașare de valorile umane, cu atât mai teribil este șocul resimțit la pierderea lor, chiar și în cazul unei pierderi prezumtive, și, respectiv, cu atât mai mare este agresivitatea care va determina îmbolnăvirea. Părea că există doar o singură cale de salvare, și anume renunțarea la toate valorile umane, ceea ce presupunea însă o renegare absolută: monahie și dezicere de la fericirea umană. Or acest lucru era de neconceput.

Sistemul ajunsese într-un punct mort și necesita o serioasă revizuire. În acel moment însă s-a întâmplat să fiu pus în fața unei alegeri. Urma fie să-mi pierd vederea, fie să mor, fie să-mi continui cercetările. Atunci mi s-a dezvăluit această noțiune, care este „iubirea de Dumnezeu”. S-a dovedit că, iubindu-L pe Dumnezeu și aspirând la El mai mult decât la valorile umane, putem rămâne în continuare în posesia acestora din urmă și ne putem bucura de ele din plin, fără a acumula agresivitate și fără a ne alege,

în consecință, cu boala și moartea. Abia atunci am înțeles de ce învățătura de căpătâi a lui Iisus Hristos sună astfel: „Să-L iubești pe Dumnezeu cu mintea și cu inima ta”, ceea ce înseamnă că mai întâi la Dumnezeu, și abia apoi la valorile umane se cuvine să aspire conștiința omului. Simțirea, voința și dorințele trebuie să fie orientate, în primul rând, spre Dumnezeu și doar apoi spre toate cele omenești. Am înțeles de ce unul din principalele postulate ale filozofiei indiene este renunțarea la toate dorințele: eliberarea din lanțurile dorințelor terestre îl face pe om fericit. Am înțeles de ce, renunțând la hrană, practicând exerciții de respirație și deconectându-se de la speranțe, proiecte, regrete și dorințe, omul se însănătoșește. Ființa umană are câteva funcții de bază: respirația, hrana, perpetuarea speciei, autoapărarea sau controlul asupra situației, cunoașterea. Toate aceste funcții izvorăsc din sentimentul iubirii de Dumnezeu, într-o situație critică se pune în mișcare, în primul rând, mecanismul apărării și păstrării sentimentului iubirii în suflet și, abia pe urmă, instinctul controlului asupra situației și cel de conservare, ceea ce permite organismului să supraviețuiască și să-și sporească aspirația către cauza primordială.

Omul îmbătrânește și moare, i se sting treptat funcțiile de control asupra situației, de cunoaștere, procreare, de hrană și respirație, și acest proces îi permite să perceapă caracterul lor secundar și iluzoriu. El înțelege astfel că, în momentele de cumpănă, trebuie salvat, în primul rând, sentimentul iubirii.

Când un bărbat se îndrăgostește de o femeie și invers, instinctele de cunoaștere, procreare și de control asupra situației se conectează în același timp. O condiție sine qua non în dezvoltarea sentimentului de iubire îl constituie eșecul temporar al controlului asupra situației, diminuarea periodică a atracției sexuale și a impulsului cognitiv, legat de spiritualitate, moralitate, idealuri și speranțe. Cu cât se dovedește, în astfel de cazuri, mai importantă iubirea, cu atât mai armonios se dezvoltă, în cele ce urmează, funcțiile de bază ale omului. Blocarea periodică a tuturor funcțiilor de bază sau restrângerea lor permite aspirației către cauza primordială să se amplifice, iar iubirii să fie menținută și acumulată în suflet; de asemenea, ea contribuie la suportarea mai ușoară a stresului, căci stresul nu este nimic altceva decât limitarea, pentru o scurtă perioadă de timp, a funcțiilor organismului uman. Respectiv, se produce o întărire și o revigorare a organismului.

Când bolnavul face o criză puternică de astm și nici un medicament nu-l ajută la remedierea situației, i se leagă foarte strâns coșul pieptului și, împiedicându-i-se respirația în acest fel, criza trece. Astmul este determinat de exagerarea importanței propriului eu, adică a vieții, dorințelor, conștiinței. Când omul se sufocă, are loc o reprimare a tuturor funcțiilor de bază. Așadar, se cuvine să colaborăm cu natura, nu să luptăm cu ea. Cineva mi-a povestit cum s-a vindecat de astm:

— Mi-am înfășat zdravăn pieptul cu un prosop, așa încât abia mai puteam trage aer. Peste două luni și jumătate mă obișnuisem cu această stare, încetasem chiar să fiu conștient de ea. Atunci mi-am scos prosopul și, din acel moment, n-am mai făcut crize de astm.

Îmi amintesc de o altă întâmplare. Omul avea inima foarte bolnavă, înghițea cam la treizeci și șase de pastile pe zi, însă efectul era foarte slab, așa încât starea lui se înrăutățea pe zi ce trecea. Medicii i-au propus să-l opereze. Data intervenției chirurgicale a fost fixată pentru ziua de luni.

— Ai mai multe șanse să mori decât să supraviețuiești - i-a spus chirurgul fără ocolișuri. Șaizeci la sută că ai să mori pe masa de operație, dar, dacă nu te operezi, e sigur sută la sută că ai să mori la tine-n pat.

Duminică 1-a vizitat un prieten și, stând de vorbă, acesta i-a povestit cum, folosind tehnica respirației superficiale, se poate obține vindecarea unor afecțiuni deosebit de grave. „Am simțit că asta e ceea ce-mi trebuie - mărturisea omul nostru - și, luni dimineață, când medicii au venit după mine, am refuzat să fiu operat”. „N-o să

vi se mai ofere o a doua șansă - I-au avertizat medicii - dacă ajungeți pe moarte, n-o să vă primim înapoi". „Dar decizia mea fusese una definitivă. Am uitat de toate și m-am deconectat de la tot ce era în juru-mi. Încercam să respir cât mai lin și cât mai lent. Respirația trebuia să devină insesizabilă. Imaginați-vă următoarea situație: vine amantul la doamna lui acasă și, când colo, apare ca din senin soțul. Și iată, stă amorezul nostru pitit în spatele draperiilor și abia dacă mai suflă, mai bine zis, încearcă să respire lin și delicat. Ei bine, așa procedam și eu - povestea fostul bolnav. Acum inima mea este absolut sănătoasă, au confirmat-o și medicii, cât despre pastile, nu mai am nevoie de ele". Bărbatul avea o înfățișare binevoitoare și blândă, n-ai fi crezut niciodată că fusese cândva cardiac.

Mă adresez pacienților așezați în fața mea.

— Tehnicile de reținere a respirației, abstenența alimentară, blocarea proceselor de gândire logică, critică și analitică, cu alte cuvinte, blocarea conștiinței, eliberarea de dorințe, toate acestea, luate împreună, nu garantează depășirea bolii ca atare, ele creează doar un fundal favorabil vindecării. Dar este suficient ca omul să se îndrepte, măcar și în subconștient, fără a bănuși ceva, înspre blândețe, iubire și Dumnezeu, ca să înceapă procesul de însănătoșire, pe când, temându-se, regretând, înveninându-se, șansele lui de a se însănătoși și de a supraviețui sunt, practic, nule.

Uneori pacienții îmi spun cu iritare în glas: „Tot mă rog și mă rog și nici un rezultat". Este foarte probabil ca astfel de oameni să nu ajungă niciodată la vreun rezultat. Dădeam ca exemplu cazul unei femei, căreia, după numai o săptămână de rugăciuni, i s-a resorbit complet și a dispărut o tumoare canceroasă de dimensiuni mari. Ea a înțeles că nu mai are nici o șansă de supraviețuire și de aceea se ruga, în bună parte, pentru iertarea păcatelor în fața lui Dumnezeu, și nu pentru a se vindeca. Iubirea ei, care este *eu-l* suprem, n-a mai depins de valorile umane și, dispărând agresivitatea, boala și-a pierdut rostul.

Observ atenția întipărită pe fețele pacienților mei și-mi continuu prelegerea.

— Nu vă rugați pentru copii și nepoți, dacă nu sunteți suficient de curați. Când vă rugați pentru altcineva, se poate întâmpla să atrageți „murdăria" celui alt sau să i-o transmiteți pe a dumneavoastră. Pe cât de profundă va fi purificarea sufletelor dumneavoastră, pe atât de real va fi ajutorul pe care-l veți putea acorda copiilor și nepoților. De aceea, aplecați-vă mai întâi asupra propriilor suflete. Când veți simți că iubirea de Dumnezeu nu va descrește, orice necaz sau nenorocire vi s-ar întâmpla, atunci veți ști că ați reușit să vă armonizați sufletul, deci vă veți putea ruga și pentru urmași.

MORALITATEA

— Soțul meu suferă de un sarcom localizat în regiunea șoldului - îmi mărturisește pacienta, în curând va fi supus intervenției chirurgicale. Spuneți-mi dacă el mai poate fi ajutat cu ceva?

Examinez câmpul bărbatului. Agresivitatea din subconștient constituie 2000 de unități și este îndreptată împotriva femeilor. Am remarcat existența atașărilor de relații, de moralitate și idealuri, de spiritualitate și noblețe.

— În viața precedentă, soțul dumneavoastră vă diviniza -i-am spus - acest lucru

vă putea cauza moartea și, pentru a supraviețui, ați început să-l înșelați în dreapta și în stânga. Atunci, în sufletul lui s-a aprins ura împotriva dumneavoastră și consecințele au fost deplorabile pentru amândoi.

— Dar în actuala viață nu l-am înșelat niciodată - a zis doamna.

— Tocmai de aceea el s-a atașat și mai mult de relația cu dumneavoastră și a început să vă idealizeze. Iar cea mai neînsemnată nepotrivire cu idealul, fie ea în vorbe, gânduri sau comportament, provoacă iritare și, în subconștient, dă naștere agresivității.

— Chiar și atunci când nu există necazuri evidente în exterior?

— Trebuie ca soțul dumneavoastră să se căiască pentru faptul de a vă fi ridicat în inima lui mai presus de Dumnezeu. Să ceară iertare pentru că a identificat fericirea supremă cu spiritualitatea, pasiunea, idealurile și cu relația cu ființa iubită. El trebuie să înlăture prin pocăință cele mai mici supărări la adresa dumneavoastră, și mă refer aici la orice fel de pretenție, fie ea necaz, enervare sau insatisfacție. Să repete de sute de ori că fericirea supremă constă în acumularea iubirii față de Dumnezeu, iar relația cu femeia iubită nu este decât o modalitate de a spori această iubire.

— Îl pot ajuta și eu cu ceva? - întreabă femeia.

— Bineînțeles. Efortul dumneavoastră este chiar mai important decât al lui. Dumneavoastră sunteți cea care i-ați determinat, în precedenta viață, atașarea de relații, de moralitate și idealuri, și asta fiindcă iubeați la el ceea ce ținea de uman, și nu ceea ce era sădit de Dumnezeu. Femeia îl apropie pe bărbat de Dumnezeu atunci când iubește la el, înainte de toate, ceea ce-i nepieritor, grăunțele Divin. Dacă însă femeia îl adoră, în primul rând, pentru puterea lui financiară, sau pentru inteligență, sau pentru moralitate, atunci, prin aceasta, ea „întuiește” sufletul bărbatului de aceste valori. Drept urmare, el fie nu le poate avea, fie, posedându-le, se îmbolnăvește grav sau moare.

Doamna mă privește cercetător.

— Reiese că adevărata iubire este cea care nu depinde de nimic?

— Așa este - răspund eu.

— Atunci nu vă înțeleg, întotdeauna mi-a fost absolut indiferent dacă soțul meu e bogat sau sărac, prost sau deștept, norocos sau nu. Care este atunci cauza?

— I-ați fi iertat soțului dumneavoastră sărăcia - îi explic eu - i-ați fi trecut cu vederea gesturile stupide și eșecurile. Sentimentele dumneavoastră nu sunt legate de bani, aptitudini sau soartă norocoasă. Ele sunt legate de un singur lucru, însă, de data aceasta, temeinic. Acest lucru este moralitatea. Dacă soțul ar fi adoptat față de dumneavoastră un comportament imoral, nedrept și neonest, iubirea dumneavoastră n-ar fi rezistat.

S-a așternut tăcerea. Ochii femeii sunt scăldați în lacrimi.

— Destul pentru astăzi, puteți pleca. Când o să vă prezentați la ședința următoare, vom vedea ce ați reușit să obțineți dumneavoastră și cum s-a descurcat soțul dumneavoastră.

Ea pleacă, iar eu îmi amintesc cum, la prima ei vizită, i-am dictat textul unei rugăciuni care urma să-i ajute soțului ei. „Doamne, în numele iubirii de Tine sunt gata să mă despart de viață, de dorințe și voință, de idealuri și speranțe, de moralitate, onestitate și echitate, de cei apropiați și de orice fericire umană”. Femeia și-a notat cu grijă aceste rânduri, după care a rostit un singur cuvânt: „Greu”.

— Ce e greu?

— E greu să renunți la moralitate.

— Pentru iubirea de Dumnezeu poți renunța la orice.

— Înțeleg acest lucru - zice ea - însă sufletului, așa ori altfel, îi vine greu, căci cel moral, onest și inteligent este mai apropiat de Dumnezeu decât ticălosul, nu-i așa?

— Greșiți. Mai aproape de Dumnezeu este cel ce are mai multă iubire în suflet. Dar deseori se întâmplă ca moralitatea, principiile și idealurile să înceapă să ne distrugă iubirea. În astfel de cazuri este mai bine să renunțăm la moralitate și idealuri, decât la

iubire. Omul moral, spiritual și cumsecade poate resimți mai puternic decât oricare altul sentimentul iubirii, și asta îl apropie de Dumnezeu, însă, dacă el își va considera moralitatea, spiritualitatea și idealurile mai importante decât iubirea, atunci, comparat fiind cu omul lipsit de spiritualitate, el nu va fi mai aproape de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, mai străin de El. Vreau să înțelegeți un lucru: tot ceea ce numim noi „uman” a fost, este și va fi - o iluzie. Există o singură realitate, și asta e iubirea. Ea a fost o realitate, este o realitate și va fi o realitate.

EU-L COLECTIV

Când îmi parvine o nouă informație, eu n-o pot testa, aprecia, controla, încerc, pur și simplu, un sentiment de panică totală, la gândul că sistemul funcționează în gol sau nu funcționează deloc.

Apoi perioada de panică și disperare trece și începe tatonarea și valorificarea treptată a temei. Când spun „panică și disperare”, ceea ce am în vedere nu e chiar ceea ce își imaginează cititorul. Eu nu mai am astfel de emoții în interior, dar, în exterior, substanța umană și conștiința umană conferă în mod reflex emoțiilor o atare culoare. Pentru mine, viața mea a devenit, de foarte multă vreme, un joc și un teren pentru investigații. Aparent însă am aceleași emoții ca ale tuturor. Așadar, fapte disperate, noțiuni despre atașarea de anumite valori umane au căpătat acum forma unui sistem. Orice valori umane pornesc de la *ego*-ul nostru, de la *eu*-l nostru. Deci prima verigă este viața. A doua - sentimentul, dorința, voința. A treia verigă este destinul. A patra o reprezintă contactul cu viitorul, adică spiritualitatea, noblețea, principiile, speranțele, idealurile.

Acestea formează două straturi de valori spirituale.

Primul strat - relațiile.

Al doilea strat - aptitudinile, intelectul, perfecțiunea.

Urmează apoi valorile materiale. Sunt doar câteva noțiuni, dar, din cauza atașamentului față de ele, se iscă bolile, nenorocirile, suferințele unui număr imens de oameni! De regulă, o cramponare nu e niciodată singură. Ele formează fascicule, grupuri de valori.

Conform acestei scheme, gelozia arată în felul următor: atașare de voință și dorințe - unu la mână, atașare de idealurile spiritualității - doi la mână, în sfârșit - atașarea de relații. Mai întâi, omul își purifică prin rugăciuni tema relațiilor, adică gelozia, susceptibilitatea, incapacitatea de a accepta cearta și ruperea relațiilor, cu alte cuvinte, stratul ușor, de suprafață, apoi își revede întreaga viață și acceptă, ca pe o purificare a iubirii de Dumnezeu, nu numai prăbușirea relațiilor, ci și a speranțelor, planurilor, idealurilor, spiritualității și moralității. Atunci când a încetat să mai depindă interior atât de relații, cât și de idealuri, omul acceptă umilirea voinței și a dorințelor ca pe o purificare a iubirii de Dumnezeu. După ce el își înlătură treptat dependența de voința și dorințele proprii, survine însănătoșirea.

Cum arată în această schemă noțiunea de „trufie”? Există două tipuri de trufie: primul - cu o puternică tendință spre necesitățile trupului (cu trei verigi: prima - dorința și voința, a doua - destinul fericit, a treia - aptitudinile și intelectul) și al doilea tip - cu o mai mare orientare spre necesitățile spiritului. Aici, fasciculele arată în felul următor: primul - dorința și voința, al doilea - principiile, scopurile,

idealurile, și al treilea - aptitudinile, intelectul. Acum, în câteva secunde, eu parcurg rapid întreg lanțul, testez starea omului, apoi examinez modul în care agresivitatea deformează câmpul, compar gradele de deformare, după care pot trage concluzii despre caracterul și gravitatea bolii. După ce a fost alcătuită, schema funcționează cu precizie.

În fața mea stau două femei, mama și fiica. Cercetez starea fizică a mamei: dereglări serioase la sânul drept și la corpul uterin, curând poate începe formarea unei tumori canceroase. Glanda mamară din dreapta indică supărări grele la adresa altora sau la adresa propriei persoane, a propriului destin, în cazul dat, este vorba de propria persoană. Examinez câmpul karmic. Mama „este ținută” de destinul fiicei, care este în pericol de moarte, în consecință, destinul o „ciupește” de sânul drept. Mă uit la punctele temporale ale mamei: acestea încep să se deplaseze din viitor spre trecut, prin urmare, este pe cale să înceapă o boală gravă. Parcurg șirul valorilor umane și văd că sufletul mamei este atașat foarte puternic de relații; de moralitate, principii și idealuri - și mai mult; într-o oarecare măsură e atașat și de voință și dorințe. Cea mai puternică este atașarea de spiritualitate, moralitate și idealuri, adică de viitor. Forma de agresivitate prin care s-a ancorat ea o reprezintă, în linii mari, supărarea față de sine, față de destin și față de Dumnezeu. Tendința se manifestă într-o variantă amplificată: transmiterea către fiică, al cărei viitor este deja închis; nivelul este, practic, cu 50% mai înalt decât cel mortal, prin urmare, rezultatul va fi fie moartea, fie o boală gravă, fie sterilitatea. Cercetez modul concret în care se poate manifesta boala la fiică: sunt afectate nu structurile fizice, ci cele psihice. Reducerea spiritualității poate avea loc pe câteva căi:

1. Amplificarea trăsăturilor de caracter josnice.
2. Slăbirea memoriei, aptitudinilor.
3. Debilitarea intelectului.
4. Tulburări psihice.

În cazul de față, reducerea potențialului spiritual al fiicei are loc prin intermediul dereglării psihicului.

Mă mai uit o dată să văd ce este blocat la fiică. Oho, se produce închiderea tuturor celor trei niveluri, în consecință — sterilitate sau lipsa copiilor (în astfel de cazuri, copiii sunt lipsiți de vitalitate). Prin urmare, starea psihicului va continua să se înrăutățească. Mai departe e posibilă moartea.

Acum înțeleg de ce poate avea mama cancer la sân.

— Eu verific informațiile obținute - mă adresez fiicei, care pare să aibă vreo treizeci de ani. Dumneavoastră aveți copii?

— Nu.

— Se întâmplă să vă confrunțați cu fobii, stări obsesive, instabilitate psihică?

— Da.

— Aveți senzația că se deschide un gol în fața dumneavoastră?

— Da, mi se întâmplă.

Aș putea preciza care este tabloul concret al prăbușirii psihicului fiicei, momentul când ar putea surveni moartea, precum și împrejurările de producere a acesteia, acestea însă nu mai sunt esențiale. Principalul îl reprezintă eforturile îndreptate spre propria transformare. Nu demult, o pacientă mi-a spus:

— Un an în urmă am fost la dumneavoastră la consultație și dumneavoastră mi-ați comunicat că, peste o jumătate de an, mă va trăda iubitul și că eu trebuie să-l iert dinainte și să mă reorientez nu spre principii, ci spre iubire. Pe atunci încă nu aveam un iubit, dar, peste încă trei luni, el m-a trădat. Datorită dumneavoastră, eu am făcut față acestei încercări.

Eu ridic din umeri:

— O dată ce a existat o sugestie, aceasta nu mai este considerată o încercare serioasă. Iată, dacă eu nu v-aș fi spus nimic și dumneavoastră ați fi depășit această situație, păstrându-vă iubirea, atunci aceasta ar fi fost, într-adevăr, o încercare și o victorie.

Mă uit la femeile din fața mea și îmi amintesc de o pacientă: văd că, în adâncul sufletului, își iubește soțul și că divorțul îi poate aduce, în cel mai bun caz, o boală grea, însă ambițiile îi împăienjenesc ochii.

— Bine - zice ea - înțeleg că înjosirile și supărările din partea soțului mă vindecă, accept acest lucru, totuși voi divorța. Se poate să procedez așa?

— Sigur că se poate - răspund - în acest caz însă pregătiți-vă să vă confrunțați cu mari probleme de sănătate.

— Nu mai înțeleg nimic - se supără doamna. Doar sunt gata să accept înjosirile, numai că nu vreau să trăiesc cu soțul meu!

— Bine - continuu eu - ascultați această frază: „Sunt gata de competiții, dar nu mă voi antrena”

Intervine o pauză.

— Doar îl iubiți - zic - numai că nu doriți să recunoașteți lucrul acesta.

— Dar cum să-mi dau seama eu însămi dacă îl iubesc sau nu?

— Dacă aveți în mână o lentilă tulbure, nu veți vedea prin ea nimic sau veți vedea totul deformat. Tratați-l pe soț ca pe copilul dumneavoastră, doar o mamă își iubește copilul, oricum ar fi el. Mai întâi de toate, ea îl iubește, abia apoi îl critică sau îl pedepsește. Ei bine, singura lentilă curată prin care putem vedea în mod real lumea înconjurătoare nu este nici conștiința noastră, nici dorințele noastre, ci sentimentul iubirii din suflet. Puneți-vă sufletul în ordine și abia pe urmă decideți dacă divorțați sau nu.

Le privesc din nou cu luare aminte pe pacientele din fața mea. Mai înainte, eu le-aș fi povestit tot ce descriu acum, iar ele ar fi dat afirmativ din cap multă vreme, fără a înțelege măcar ceva. Eu le-aș fi explicat iar și iar, pentru ca aceasta să li se întipărească în memorie, astfel încât ele să-și poată îndrepta eforturile spre propria transformare. Apoi am înțeles că punctul forte al sistemului meu îl reprezintă înțelegerea unor lucruri ascunse mai înainte, adică modificările se produc prin intermediul lucrului activ al conștiinței, însă, pentru a ajunge la sentimentul iubirii, trebuie să renunți pentru un timp și la conștiință, s-o părăsești. Astfel, punctele forte ale sistemului meu devin punctele lui slabe. Prin urmare, sistemul meu, dezvoltându-se, trebuie să renunțe la sine, adică să pună conștiința, logica pe planul doi. În practică, aceasta înseamnă că și modelele mele trebuie să conțină mai multe sentimente decât gânduri.

Omul se vindecă mai întâi prin schimbarea sentimentelor, apoi prin modificarea gândurilor. Apropo, nu demult mi-am dat seama de lucrul acesta o dată în plus! O oră întreagă i-am tot explicat unui tânăr venit la consultație care este sensul problemei și cum ar trebui el să procedeze. Zadarnic, efectul a fost egal cu zero. Atunci am înțeles.

— Cunoașterea lumii are loc mai întâi prin intermediul sentimentelor, apoi prin intermediul gândurilor - i-am spus - acum dumneavoastră nu înțelegeți, deoarece sentimentele dumneavoastră nu sunt pregătite pentru aceasta, începeți prin a vă pocăi, rugați-vă, și, peste o vreme, dacă vom începe să comunicăm, veți fi în stare să mă înțelegeți.

Și iată că văd acum în fața mea o mamă, care se îndreaptă spre o boală gravă, și o fiică ce poate muri în următorii doi ani. Înainte de aceasta însă se va produce și descompunerea lentă a structurilor spirituale. Eu le pot spune că s-au cramponat de contactul cu viitorul, de absolutizarea valorilor umane etc., iar ele își vor încorda toată conștiința pentru a mă înțelege și aproape toate forțele lor se vor consuma în acest scop.

Nu, așa nu merge, e nevoie de altceva și, pe măsură ce ele îmi împărtășesc problemele lor, se ivește treptat și soluția, îmi ridic mâinile cu palmele îndreptate spre ele.

— Gata, de ajuns - zic. Vă rog, ascultați-mă. Pentru a fi fericit și sănătos, omul trebuie să trăiască, mai întâi, pentru iubirea de Dumnezeu, și abia apoi pentru toate celelalte valori umane. Dumnezeuvoastră ați trăit pentru moralitate, onestitate, principii, idealuri, și nu pentru iubirea de Dumnezeu, ele au fost pentru dumneavoastră mai importante decât iubirea. Atunci când, pentru vindecarea dumneavoastră, aveți parte de certuri, trădări și supărări, dumneavoastră vă salvați nu iubirea, ci principiile și idealurile. Mergeți și cereți iertare pentru aceasta, adresându-vă lui Dumnezeu.

Peste un ceas, când ele intră din nou în cameră și iau loc în fața mea, tabloul pe care îl văd e deja absolut diferit. Acum, fiica va trăi, deși va mai avea un timp oarecare probleme psihice. Le explic cum să facă sentimentul iubirii independent de valorile umane. Și, în același timp, văd cum se produce o ameliorare interioară.

Mai târziu, analizând zeci de cazuri ale unor pacienți care depuneau eforturi să se schimbe pe sine, am observat o particularitate înspăimântătoare. S-ar zice că la baza tuturor valorilor stau dorințele, prin urmare, pe măsură ce omul își dă osteneala, atașarea de voință, dorință, viață trebuie să dispară ultima, dar, din cine știe ce motive, tabloul care rezulta era întrucâtva diferit. Cea mai stabilă și mai greu de învins s-a dovedit, nu se știe de ce, atașarea de moralitate, echitate, idealuri, spiritualitate.

La început, eu n-am acordat acestui fapt o importanță deosebită. Dar iată că îmi revine în minte un caz complicat.

Un tânăr a căzut în patima beției, este chinuit mereu de fobii și coșmaruri. După prima ședință, energetica lui s-a echilibrat, iar atașarea de propriul *ego*, adică de viață, dorință, voință, a fost practic înlăturată. Numai un parametru rămânea stabil - contactul cu viitorul, adică morala, principiile, etica și idealurile. Toți parametrii intraseră, practic, în normă, dar starea tânărului nu se schimbaseră. Nu se știe de ce, „se ridicau la suprafață” mereu programe de dispreț, îngâmfare, aroganță față de oameni. El îndeplinea conștiincios tot ce-i spuneam, dar situația nu se schimba. Ceva îi ținea foarte strâns. Și iată-mă începând din nou investigațiile pentru a afla de unde are el dorința atât de puternică de a-i disprețui și de a-i înjosi pe oameni. Aceasta îi vine din viața anterioară. Omul ăsta a trăit pe teritoriul Chinei de Vest, unde i-a disprețuit pe oamenii de alte credințe, pe oamenii ale căror morală și mod de viață erau diferite de morala și modul de viață ale grupului din care făcea parte el însuși. Atunci am priceput: *ego-ul* personal este închis, dar el are o enormă atașare de *eu-l* colectiv.

Noi suntem în legătură cu *eu-l* colectiv prin intermediul unei ample concepții despre etică, moralitate, idealuri. *eu-l* nostru personal se distruge, dar *eu-l* colectiv continuă să trăiască. De aceea, în orice societate, respectarea moralei publice și a legilor etice era socotită mai presus decât viața, cu alte cuvinte, valorile conștiinței colective sunt întotdeauna mai presus decât orice alte valori ale conștiinței individuale. Din această cauză, ispita de a considera etica și morala colectivă superioare iubirii este foarte mare, și aceasta a dus adesea la o situație paradoxală. De plidă, avem doi oameni. Unul dintre ei este preocupat de principiile moralității umane și de poruncile lui Dumnezeu, iar celălalt trăiește pentru iubire, de aceea încalcă uneori atât poruncile lui Dumnezeu, cât și morala umană. Fiul primului dintre ei ajunge un criminal, iar fiul celuiilalt devine un om bun și cumsecade. Dacă ignori acest mecanism, este imposibil să explici de ce fiul unui om virtuos și cumsecade ajunge un criminal.

Câțiva ani în urmă eram în relații amicale cu o doamnă. Un cunoscut de-al ei era pompier în New York. El mi-a comunicat o informație foarte curioasă. S-a dovedit că, printre incendiile nemotivate din raza New York-ului, pe primul loc se situează cele ai căror autori au fost tineri din familii evreiești ortodoxe, în care sunt respectate foarte riguros toate canoanele religioase. Prin urmare, trebuie să trăiești, în primul rând, nu

pentru principii și idealuri, și nici măcar pentru poruncile lui Dumnezeu, ci pentru iubirea de Dumnezeu. Cu cât mai puternică este orientarea omului spre acumularea iubirii față de Dumnezeu, cu atât mai puțin este el legat de precepte, idealuri și principii.

Ei bine, îndată ce tânărul s-a adresat lui Dumnezeu și I-a cerut iertare pentru faptul că a socotit etica și morala colectivă mai presus decât iubirea de Dumnezeu și a făcut din ele un scop în sine, că a început să-i disprețuiască și să-i condamne pe cei străini de ele, fobiile și starea depresivă i-au dispărut și nu și-au mai făcut apariția.

SIKACIAELIAN

— Vreți să vedeți o așezare a omului primitiv, veche de aproximativ nouă mii de ani? În plus, acolo s-au păstrat picturi rupestre - m-au întrebat niște cunoștințe de-ale mele când mă aflam la Habarovsk (oraș în Federația Rusă, port pe râul Amur. Centru industrial și cultural.) Această propunere mi-a trezit interesul și, firește, am acceptat. A doua zi, ei au venit să mă ia cu mașina de la hotel și ne-am îndreptat spre locul așezării, până la care aveam de mers, de-a lungul Amurului (chin. *Heilong Jian*) - fluviu în nord-estul Asiei, se varsă în Oceanul Pacific (Marea Ohotsk). Cursul lui mijlociu constituie granița dintre Federația Rusă și China.,) cale de un ceas și jumătate în amonte. Era în luna septembrie. Timpul era minunat. Din când în când, prin fața noastră treceau în fugă sau în zbor fazani. Ziua era însorită. M-am gândit că am putea da o raită pe la pescari să cumpărăm pește, cu atât mai mult cu cât, în septembrie, somonii urcă în susul râului ca să depună icrele, începe sărbătoarea, îmi amintesc cum, în vara aceluiași an, un localnic mi-a zis:

— Să vii în septembrie, când e vremea bății peștelui, uite atunci ai să vezi o adevărată bogăție.

Vroiam să-l sun peste câteva zile, ca să ieșim cu luntrea pe râu și să mă bucur de tot farmecul pescuitului. Era o zi frumoasă și sufletul meu era plin de împăcare, ceva însă nu-mi permitea să mă relaxez cu totul și să uit de toate. Am început să-mi analizez starea și mi-am amintit: Vladivostokul (oraș în Federația Rusă, în Extremul Orient, port la Marea Japoniei.)

Înainte de a veni la Habarovsk, am ținut o conferință la Vladivostok. Auditoriul era cel obișnuit, totul decurgea conform planului. Dar, atunci când am cercetat agresivitatea sub-conștientă a celor din sală, am suspinat în sinea mea - 400 de unități. Cauza - atașarea de viitor, în plus, viitorul era închis în proporție de 80-95%. Un om cu astfel de parametri se poate îmbolnăvi, iar, pentru un oraș, lucrul acesta poate însemna catastrofă ecologică, prăbușire economică, epidemii etc. Cu alte cuvinte, dacă situația aceasta se va menține și viitorul va începe să se închidă într-o proporție care să depășească 100%, Vladivostokul se poate confrunta cu mari probleme, în decursul conferinței, am cercetat de la distanță regiunile Extremului Orient.

Linia „Kamceatka (peninsulă în nord-estul părții asiatice a Federației Ruse, mărginită de Oceanul Pacific, Marea Bering și Marea Ohotsk. Regiune cu ghețari, vulcani, gheizere, izvoare termale) - Japonia" prezenta puternice deformări de câmp. După toate probabilitățile, acesta era un raion al unor posibile catastrofe și cataclisme. Am ținut de multe ori conferințe în diverse orașe, nicăieri însă agresivitatea subconștientă nu depășea 200 de unități. Ce-i drept, a existat o excepție: orașul Neriungri (oraș în Federația Rusă, în sudul republicii autonome Iakutia), unde erau 250 de unități de

agresivitate subconștientă. Un oraș nu prea prosper. Dar, mai mult de 400 de unități, era ceva de neînțeles! Pe atunci încă nu știam că la Habarovsk voi vedea același tablou, ceea ce va indica o lipsă de bunăstare destul de extinsă. Dar eu nici nu bănuiam măcar că, peste vreo două luni, când voi ajunge la Chicago, agresivitatea subconștientă a auditoriului la conferința mea va fi la fel. Prin urmare, se poate vorbi de un proces periculos la scara întregii Terre. Dacă acesta se va accelera sau își va menține ritmul, va fi rău.

La Vladivostok, în timpul conferinței, m-au trecut fiori, îmi venise un gând neașteptat: „și dacă o agresivitate atât de sporită este doar în subconștientul celor care au citit cărțile mele? în acest caz, pot pune capăt, dacă nu zilelor mele, cercetărilor mele cu siguranță”. I-am rugat să ridice mâna pe cei care nu citiseră deloc cărțile mele și veniseră pentru prima oară la o conferință de-a mea. Apoi i-am testat ca pe un grup unitar. Situația acestor oameni s-a dovedit a fi și mai proastă. Am înțeles atunci că îmi pot continua cercetările. Imensa agresivitate din subconștientul sălii era provocată de altă cauză, întrucât în a treia mea carte rămăsese deschisă tema viitorului, aceasta nu le-a permis multora dintre cei care-mi citiseră toate cele trei cărți să se echilibreze complet. Situația care se crease depășea limitele celor trei cărți scrise de mine.

În cartea a treia abia începusem să sondez această temă. Am încercat să stabilesc cauzele deformărilor periculoase de câmp din Extremul Orient. Din cine știe ce motive, atașarea de spiritualitate și viitor a devenit, în ultimul timp, cea mai periculoasă. Dar de ce tocmai Extremul Orient? Ce anume determină cauza? Mă ridic până la planul subtil și caut, pe Pământ sau în afara lui, locul care provoacă această situație periculoasă. Și îl găsesc. Tibet. Himalaya. Treptat, totul îmi devine clar. Regiunea care se întinde ca o fâșie îngustă de la Kamceatka până la Japonia este puternic conectată la Tibet, Himalaya - la viitor. Nivelul spiritual al omenirii a crescut considerabil în ultimii zece ani; spiritualitatea, intelectul se dezvoltă mai activ, datorită formelor colective de comunicare, iar relațiile dintre popoare și state s-au intensificat simțitor pe tot Pământul.

Fiindcă a crescut nivelul spiritual, atașarea de el a devenit mai periculoasă. În mod corespunzător, a scăzut bunăstarea în zonele de contact sporit cu viitorul. Din mașina în care mă aflam, priveam drumul care ne alerga în întâmpinare. Ce deznodământ va avea situația aceasta? Un cataclism, o prăbușire economică sau nu se vor mai naște copii? Dar, poate, e posibil să reușim cumva să aducem situația la un echilibru? Mașina ne ducea tot mai departe. „Pierderile cele mai groaznice sunt cele pe care nu le observăm - m-am gândit. Carnea omenirii moare și se desprinde în bucăți. Omenirea însă, ca și până acum, este aplecată asupra problemelor imediate. Uneori, ceea ce se întâmplă seamănă cu o agonie: mâinile, picioarele zvâcnesc convulsiv, spatele se arcuiește, ochii se dau peste cap, capul tremură, și toate acestea funcționează separat și nu sunt deloc legate între ele. Este un simptom periculos, în ultimul timp, savanții nici măcar nu pot găsi cauza pieirii subite a unor mari grupuri de animale și a pădurilor”.

Noi nu avem un mecanism de evaluare a situației la scara întregii omeniri. Deoarece omenirea nu este conștientă de faptul că ea este un singur organism, dacă astăzi ar începe să moară, ea n-ar înțelege și n-ar simți lucrul acesta. Fiecare stat se crede centrul Pământului și își urmărește, în primul rând, propriile sale interese. Dacă nava este trainică și nu e furtună, fiecare pasager se poate gândi la sine și aceasta nu-i provoacă navei nici o daună. Dacă însă se produce un accident și corabia capătă o spărtură, pasagerii trebuie să elaboreze o gândire colectivă. Dacă ei nu vor fi în stare să împingă pe planul al doilea interesele personale și chiar problema supraviețuirii personale, se vor declanșa procese incontrolabile, când totul va lucra nu pentru salvare, ci pentru autodistrugere. Dar, când naufragiază o corabie, principiile de supraviețuire sunt cunoscute: mai întâi de toate - salvarea femeilor și a copiilor, executarea necondiționată a ordinelor căpitanului și ale grupului de comandă. Căpitanul trebuie să dețină informații complete despre tot ce se întâmplă pe corabie. Stabilirea gradului

de pericol al evenimentelor, aprecierea corectă a situației, precum și decizia care se impune trebuiesc lăsate în seama celui mai competent și mai instruit om. Pe navă, un astfel de om trebuie să fie căpitanul.

La scara omenirii, care se apropie de o situație critică, un astfel de rol ar fi putut juca centrele și comisiile internaționale, ale căror prerogative ar fi putut fi reglementate printr-un acord între principalele țări din lume. Nu numai colectarea și analiza informațiilor, ci și pronosticarea evenimentelor viitoare ar fi permis ca, în astfel de centre și comisii, să fie elaborate hotărâri colective și să fie făcute propuneri și recomandări unor diverse țări. Dar principalul este aici formarea unei conștiințe care să reunească întreaga omenire, a unei conștiințe care să-i permită organismului care se zbate convulsiv să se transforme dintr-un organism muribund în unul, fie și bolnav, dar pe cale de însănătoșire.

Dacă totul e atât de simplu, de ce nu se creează o gândire colectivă, de vreme ce totul pe Pământ începe să moară? Fiindcă omenirea a luat deja cunoștință de gândirea colectivă prin intermediul fascismului și al socialismului. Atunci când o-mul vrea să restructureze lumea înconjurătoare, orientându-se, în primul rând, spre idealuri, scopuri și principii, și nu spre sentimentul iubirii, aceasta are un sfârșit tragic. Pe lângă aceasta, gândirea colectivă are următoarea particularitate: ea o înăbușă pe cea individuală. Prin urmare, accentul pus doar pe gândirea colectivă și un sistem incorect al valorilor în momentul formării acesteia pot duce, mai apoi, la consecințe periculoase. Pentru ca gândirea individuală și cea colectivă să conviețuiască pașnic în cadrul uneia și aceleiași concepții, este necesar să se unească materialismul și idealismul, știința și religia, înălțarea deasupra spiritualului și a materialului este posibilă prin iubirea de Dumnezeu, pe care sufletul trebuie s-o conțină într-o cantitate mult mai mare decât înainte. Cu cât mai repede va fi parcurs acest drum de fiecare om, popor, stat și de întreaga omenire, cu atât mai puține morți, nenorociri, cataclisme și războaie se vor produce pe Pământ în viitorul apropiat.

„Ce este iubirea de Dumnezeu?” - îmi amintesc iar întrebarea pe care mi-a pus-o un pacient. Dumnezeu este iubirea care nu depinde de nimic, prin urmare, cu cât mai independent este sentimentul iubirii din sufletul dumneavoastră în raport cu amărăciunile, necazurile, supărările și nenorocirile vieții, cu atât mai aproape sunteți de Dumnezeu. Dacă, mai întâi de toate, iubiți lumea înconjurătoare și abia mai apoi o apreciați, acesta este încă un pas spre Dumnezeu. Trebuie să aveți față de lume atitudinea pe care o aveți față de propriul dumneavoastră copil: în primul rând îl iubiți, apoi îl muștrați, îl pedepsiți, îl tratați cu asprime. Dacă s-a creat așa o situație când vi s-au prăbușit destinul și dorințele, idealurile, speranțele și cele mai sfinte sentimente umane, iar dumneavoastră nu vă călcați în picioare, nu vă disprețuiți, nu uicideți iubirea din sufletul dumneavoastră, înțelegând că Dumnezeu nu pedepsește niciodată, ci doar contribuie la sporirea iubirii din suflet - acesta este încă un pas spre El.

Eu continuam să meditez și să privesc drumul care pleca lin spre depărtări. Mergeam deja de mai bine de o oră și peste puțin, trebuia să ajungem la o răspântie, de unde s-o luăm pe un drum de țară, la stânga, spre Amur, pe al cărui mal se aflau urmele așezării omului primitiv, în scurt timp am văzut locul unde trebuia să cotim, în vreme ce mergeam pe pietriș, tot mai aproape de Amur, eu am încercat să înțeleg și să simt pentru ce ciopleau oamenii primitivi imagini pe stânci? Doar este o muncă grea și migăloasă, oare o făceau numai din dragoste pentru artă? Dacă este vorba de magie, atunci în ce mod acționa aceasta? Ți stă mintea în loc: am să vin foarte curând în contact cu gândirea unor oameni care au trăit cu zece mii de ani în urmă. La ce se gândeau ei atunci? Cum le apărea lumea înconjurătoare? Cum era timpul în care au trăit ei?

Mai apoi, voi avea un câmp larg pentru meditație. Am observat o particularitate

interesantă: în biserici, densitatea timpului este mai mare decât în alte locuri. Intrând acolo, omul își schimbă caracteristicile temporale. Uneori, această comprimare a timpului devine vizibilă și pe plan fizic.

— Atunci când am început să trăiesc în conformitate cu sistemul dumneavoastră - mi-a povestit un pacient - eu am observat că timpul suferă schimbări ciudate. Imaginați-vă situația următoare: ca să ies din casă și să ajung cu metroul până la tren, am nevoie de o oră și jumătate. Ies din casă, verific ora exactă la câțiva trecători, ceasurile lor indică aceeași oră ca și ceasul meu. Până la plecarea trenului mai rămâne o jumătate de oră, numai că eu am de mers cu metroul cam o oră. Cobor în metrou, urc în vagon și, în momentul când sunt aproape de tren, ceasul meu și ceasul din gară arată că am petrecut în metrou cincisprezece minute. Nu pot explica acest lucru.

— Dar e ceva simplu - zic - cu cât este mai multă iubire, cu atât mai mare este densitatea timpului. În legătură cu aceasta, pot fi semnalate cele mai diverse efecte.

În timp ce meditam, peisajul din apropierea drumului a început să se schimbe. Pădurea s-a dat la o parte și drept înaintea mea s-a deschis suprafața azurie a Amurului. Am ajuns la un sat nanai (popor puțin numeros (cea 10 000 de persoane, potrivit unui recensământ din 1977) din ținutul Habarovsk, vorbitor al unui idiom care face parte din familia de limbi tunguso-manciuriene) nu prea mare. Există câteva variante de interpretare a denumirii acestui sat. O localnică a spus că traducerea corectă a cuvântului „Sikaciaelian” este, probabil, „aflare”, „cunoaștere”. Aici a fost, mai demult, locul în care se oficiau ritualurile magice prin intermediul cărora aborigenii aflau informații legate de viitor. Grupul nostru a fost întâmpinat cu amabilitate de o doamnă, care s-a dovedit a fi învățătoarea din partea locului. Ea ne-a condus la un muzeu etnografic nu prea mare, care se afla în clădirea școlii, și ne-a arătat obiectele descoperite în timpul săpăturilor.

— Iată figurinele cu care șamanii îi lecuiau pe oameni - a spus ea. Dacă un om se îmbolnăvea, venea șamanul și cioplea din lemn o figurină, pe care o pune la capătâiul bolnavului, și omul se însănătoșea.

— Spuneți-mi, vă rog, așa ceva se putea întâmpla cu adevărat?

— Desigur - a răspuns ea.

— În figurina aceasta, de exemplu, este codat un program de umilire a trufiei - zic. Boala era legată de ambițiile sporite ale omului. Șamanul a fost, în mod evident, un profesionist, lucra în planul subtil. Acțiunea energetică, oricât de puternică ar fi, are un efect exterior de scurtă durată. Acțiunea informațională este mai subtilă și mai stabilă. Putea deveni șaman numai acel om, al cărui contact cu Dumnezeu era la un nivel superior față de ceilalți, adică cel care avea în suflet rezerve de iubire mai mari decât ale altor oameni. Densitatea timpului creștea și el putea simți și vedea viitorul, dar contactul cu viitorul nu avea asupra lui o influență ucigătoare, precum asupra altora. Atunci când îl vedea pe bolnav și începea să cioplească figurine, el exercita deja o înrîurire pe plan informațional asupra bolnavului, îi modifica orientarea interioară a subconștientului, iar omul se însănătoșea.

— Adică se dovedește că aceste figurine au o semnificație? - a întrebat învățătoarea, interesată.

— Desigur.

Apropo, influența acestei figurine se aseamănă cu influența exercitată de tablourile lui Vrubel (Vrubel, Mihail Aleksandrovici (185-1910) - pictor rus, reprezentant de seamă al simbolismului și al mișcării *Art nouveau* din Rusia. Tablourile lui, expresie a unei viziuni obsesive asupra lumii, reprezintă proiecții ale unui univers oniric, marcat de speranțe și angoase.). Acest pictor a avut o enormă atașare de perfecțiune, aptitudini, spiritualitate și idealuri. Astfel de cramponări au ca rezultat o trufie enormă, ceea ce numim „diavolism”, iar tablourile pictorului erau un

mod de învingere a acestuia. Pentru aceasta, subiectul lui predilect l-a reprezentat „Demonul” lui Lermontov” (Lermontov, Mihail Iurievici (1814-1841) - poet, prozator și dramaturg rus. Poezia sa, rod al unei sensibilități romantice, se caracterizează printr-o elaborare formală remarcabilă. Poemul său *Demonul* reprezintă o alegorie a spiritului superior, suprauman, care aspiră să se integreze, prin iubire, condiției umane obișnuite, spre a putea învinge singurătatea absolută.) și, de aceea, în tablourile lui Vrubel, Demonul este copleșit de suferință, este umilit și înfrânt. Pictorul a izbutit să învingă tendința periculoasă în creațiile sale, dar n-a reușit s-o biruie în sufletul său. Spiritualitatea, idealurile și aptitudinile lui creșteau tot mai mult, iar iubirea rămânea tot mai mult în urma lor, de aceea fiul lui s-a născut cu buză de iepure, ceea ce reprezintă o umilire a idealurilor, spiritualității și aptitudinilor. Buza de iepure demonstrează că spiritualitatea și aptitudinile au depășit cu mult rezervele de iubire. De aceea, fiul lui era de o trufie enormă, care s-a manifestat prin supărări permanente la nivelul subconștientului. Din aceeași cauză, în cele din urmă, pictorul a început să fie privat de conștiința sa, o dată cu speranțele și idealurile sale.

— El a fost, probabil, supus unei încercări, căreia nu i-a făcut față?

— Orice mare pictor este tentat să pună mai mare preț pe imensul său potențial spiritual decât pe iubire și, atunci, îi este trimisă o încercare, care, de cele mai multe ori, se prezintă sub aspectul jignirii și trădării venite din partea femeii iubite. Dacă nu izbutește să-i facă față, atunci fie își pierde familia, fie copiii, fie i se întunecă mintea, fie devine homosexual, fie își desfigurează chipul, fie își pierde darul de a crea. Cu cât mai înalt este potențialul spiritual al pictorului, cu atât mai mare este durerea pe care o resimte el în urma prăbușirii acestuia. Dacă, văzând talentul uriaș al copilului lor, părinții se gândesc numai la carieră și aptitudini, ei îl pot ajuta să-și dezvolte talentul mai repede, însă și răsplata pentru aceasta va fi una pe măsură.

— Spuneți-mi, vă rog, toate tablourile acționează asupra celui care le privește? - și-a manifestat interesul doamna.

— Toate, numai că nu în aceeași măsură. Printre tablouri se întâlnesc foarte multe „deșeuuri”, care, practic, nu funcționează.

— Dar un tablou bun poate fi deosebit de unul prost?

— Foarte ușor. Un tablou bun își are propriul său spațiu și timp. Densitatea timpului lui este mult mai mare, el este ca o ființă vie, independentă, în plus, nu are nici o importanță ce este reprezentat acolo. Astfel de tablouri au aceleași proprietăți vindecătoare ca și icoanele. Tablourile vindecă acționând pe plan informațional, dar, străbătând conștiința noastră, acționează și pe plan energetic. Atunci când primul impuls, cel care creează tabloul, este alcătuit din idealuri, idei, gânduri, tabloul nu poate trăi, el moare. Ca orice lucru de valoare, orice adevărată operă de artă începe cu sentimentul iubirii, abia mai apoi apare ceea ce depinde de acesta și ceea ce noi numim „valori umane” zugrăvite de artist.

Vizita la muzeu continuă.

— Priviți, tamburina aceasta, zurgălăii și îmbrăcămintea aceasta sunt autentice. Este îmbrăcămintea unui șaman, cineva a adus toate acestea la muzeul nostru. În plus, se spune că acest șaman era o femeie. Este oare adevărat? - întreabă învățătoarea.

— Da, este adevărat - dau eu afirmativ din cap.

— Se spune că este mai bine să nu ții în mână tamburina unui șaman, fiindcă poți muri, așa e?

— Da, este o observație justă - zic eu. Văzând fețe uimite, explic: „Comprimarea timpului se poate produce nu numai în sufletul omului, ci și în obiectele neanimate. La nivelul fizic, fenomenul acesta poate trece neobservat, în planul subtil însă este foarte perceptibil. Și procesele energetice se desfășoară mult

mai repede în astfel de obiecte. Pe Pământ există locuri caracterizate prin comprimarea timpului. La început, acestea erau folosite pentru ritualuri magice, mai apoi în aceste locuri au fost construite temple. Ei bine, atunci când șamanul folosește tamburina, are loc o modificare a caracteristicilor spațiale și temporale subtile ale obiectului și toate procesele se accelerează de sute de ori, atât cele pozitive, cât și cele negative. Deoarece opinia oficială ne-a educat în spiritul unei atitudini trufașe și disprețuitoare față de obiectele de cult, această tendință se află deja în subconștientul nostru. Iar dacă noi o menținem, atunci când luăm în mână un asemenea obiect, de pildă, o tamburină, emoțiile generate de această atitudine cresc, pe neobservate, de sute de ori, își schimbă sensul și se convertesc într-un program de autodistrugere. Rezultatul, în mod corespunzător, este deplorabil".

Am mai examinat o vreme oarecare relicvele din muzeu, apoi am ieșit din clădirea școlii și am pornit spre malul Amurului, unde ne aștepta o barcă.

Trebuia să parcurgem pe râu câțiva kilometri până la locul în care se aflau desenele rupestre.

Lângă barcă ne aștepta deja stăpânul ei, ca să ne ducă la acel loc. Am urcat și barca porni lin de-a lungul malului Amurului. Trece o jumătate de oră și iată-ne acostând la țărmul acoperit de bolovani uriași. Pe acești bolovani anume au fost săpate diverse imagini. Acum unele dintre ele sunt conturate cu cretă și pot fi distinse mai ușor. Ne apropiem de prima imagine. O mască bizară și enigmatică. În mod evident, nu reprezintă o autoritate. Dar exercită oare o influență magică? Pot privi în planul subtil, ca să văd în ce scop a fost ea cioplită. După ce am cules informația, destinația măștii a devenit mai limpede pentru mine. Se exercita o acțiune clară asupra viitorului și a destinului, adică, prin intermediul unui astfel de desen, era influențat un eveniment viitor. Dar, pentru a dirija evenimentele viitoare, trebuie să le vezi. Am cercetat energetica locului în care ne aflam. Densitatea timpului și contactul cu viitorul erau aici la un nivel de două ori mai ridicat decât în alte locuri, însă, pentru a înrăuri evenimentele viitoare cu forța pe care o exercita această mască, contactul cu viitorul trebuia lărgit nu de două, ci de zece ori. Prin urmare, chestiunea implică și personalitatea celui care s-a ocupat de aceasta. Am privit în timp, ca să văd unde a locuit acest pictor până a apărea aici.

Nord-vestul munților Himalaya - zona Tibetului. Acum situația devine mai clară. Un om poate să-și trăiască întreaga viață în Tibet și să nu capete nici un fel de aptitudini. Dacă însă el practică discipline spirituale, posibilitățile lui sporesc în acele locuri și el păstrează un contact amplificat cu viitorul de-a lungul câtorva vieți. Eu priveam cum pornesc în spirală de la Himalaya zonele de contact sporit cu viitorul. Oamenii practică de zeci de mii de ani discipline spirituale care le permit să arunce o privire în viitor. Lucrul acesta era necesar pentru supraviețuirea neamului. Destinul îi împingea pe purtătorii unor astfel de aptitudini spre divinație, șamanism și alte practici. Eu știam că, prin intermediul unui desen, poate fi influențată sănătatea, lumea înconjurătoare, însă, nu știu cum, nu-mi dădusem seama că și viitorul poate fi influențat. Dar influența exercitată asupra prezentului prin intermediul viitorului este de sute de ori mai puternică.

Între timp ne-am apropiat încet de o altă piatră, pe care era reprezentată o mască și mai ciudată: niște ochi imenși bulbucăți și o gură minusculă, învățătoarea m-a privit intens, cu o curiozitate deloc ascunsă:

— Nimeni n-a putut explica nici măcar cu aproximație pentru ce a fost cioplit în piatră acest chip în relief. Dumneavoastră ați putea?

M-am concentrat și am început să pătrund în planul subtil, dar pe loc m-a cuprins o durere de cap care mi-a strâns tâmplele.

— Aici e o adevărată școală de șamani - am răspuns eu -atunci când privești

această mască și îți suspenzi activitatea conștiinței, contactul cu lumea de dincolo se amplifică de vreo douăzeci de ori. Iar chipul acesta - îl arăt eu cu degetul - reprezintă un instrument de exersare a conectării la sufletele morților, o ieșire spre lumea cealaltă, în felul acesta, puteau fi obținute informații prețioase despre prietenii și rudele moarte. Iar masca aceasta - am arătat eu spre un alt chip - ajută la suspendarea activității conștiinței. Aici se aduna, probabil, un grup de inițiați, care, cu ajutorul cântecelor și dansurilor rituale, precum și prin contactul cu imaginile de pe pietre, își induceau o anumită stare, datorită căreia vedeau viitorul și-l puteau dirija. Aceasta reprezenta nu numai o cunoaștere a evenimentelor viitoare, ci și o posibilitate de tratare a bolilor. Un șaman armonizat se deplasa în viitor, unde îl vindeca pe bolnav, îi restabilea puterile și acesta se pune pe picioare într-o zi -două, învingând cea mai grea boală. Cu cât mai gravă era boala, cu atât mai departe în viitor trebuia să plece șamanul pentru a restabili sufletul bolnavului. Dacă plecarea în viitor depășea posibilitățile șamanului, acesta își pierdea cunoștința sau intra într-o stare de amorțeală totală. Putea chiar să moară, de aceea însușirea acestei tehnici necesita mai mulți ani.

Fiindcă veni vorba, în locul acela m-am pomenit într-o situație curioasă, în planul subtil, eu am simțit alături prezența cuiva. M-am uitat să văd cine era. Era sufletul femeii-șaman, a cărei tamburină și îmbrăcăminte le examinase la muzeu cu o oră în urmă. Am început să citesc textul informației venite din partea ei:

— Ești un bun șaman, ține-o tot așa. Din păcate, ea nu mi-a comunicat nimic altceva. Mi-am dat seama că trebuie să descifrez informația de unul singur.

— Iată, aici mai este o mască - m-au chemat însoțitorii mei - ce-ar putea ea să însemne? - m-au întrebat, arătând spre piatră.

Spre mine privea un chip înfricoșător cu ochii imenși mijiți.

— Aceasta nu este imaginea unui spirit și nici o mască rituală - am zis. Aici se vede, mai jos de față, și reprezentarea stilizată a trupului, iar spiritele nu au trupuri. Aceasta este o ființă vie, însă nu una umană, în mod evident, este portretul unui extraterestru.

— Apropo, nu departe de acest loc mai există o imagine - a spus învățătoarea - este fie o barcă, fie o corabie. Se văd, de asemenea, și niște linii în formă de vârtejuri.

— Din ceea ce văd eu în planul subtil, reiese că liniile în vârtej amplifică acțiunea exercitată asupra viitorului. Unele sunt atrase, altele sunt respinse - am explicat eu.

— Iată încă o imagine a unui vârtej - m-au chemat cunoștințele mele - aceasta însă se află în interiorul unei siluete care reprezintă un cerb. De ambele părți ale cerbului se află două imagini. Una dintre ele seamănă cu un craniu și este destul de dezagreabilă, cealaltă este mai armonioasă.

— Aceasta este, probabil, piatra pe care se săvârșeau sacrificiile - a spus localnica. Numai că nimeni nu poate înțelege rostul acestor figuri ciudate lângă cerb.

— Știți ce mi s-a întâmplat odată în Crimeea? - mi-am amintit eu. Stăteam într-o livadă, lângă un cais bătrân, și moșul, care era gazda noastră, a spus că vrea să-l taie, fiindcă acesta a încetat cu totul să mai dea roade. I-am spus că voi încerca să cad la învoială cu pomul.

M-am apropiat de el, i-am atins scoarța, am ftezeit-o și am intrat în câmpul informațional al copacului. Pomul a părut că răspunde prin consimțământ și promisiunea de a da roade, în anul acela, stăpânul a cules două căldări de caise. Ei bine, acționând în planul subtil, poate fi sporit numărul animalelor, sălbatice și domestice, al peștelui din râu. Structurile în formă de vârtej din interiorul cerbului atrag viața și resping moartea, ale căror reprezentări simbolice se află alături de silueta cerbului. Cu alte cuvinte, ne aflăm în fața unor forme de dirijare a lumii înconjurătoare prin intermediul viitorului.

Știința modernă încearcă acum să abordeze această problemă, numai că o face într-o manieră mult mai brutală și fără o evaluare a consecințelor intruziunii. Priveam spre imensa oglindă azurie a Amurului și spre șirul de bolovani care se pierdeau în depărtare de-a lungul malului. Cu zece mii de ani în urmă, aici au locuit niște oameni care, judecând după toate semnele, se orientau excelent în legile naturii, iar metodele lor de înrâurire a lumii înconjurătoare reprezentau rezultatul acumulării unei experiențe uriașe și al tradițiilor lor. De ce s-a mistuit, a dispărut acest strat cultural uriaș? De ce cantitatea colosală de informații, cu care erau în contact acești oameni, s-a dus pe apa sâmbetei, fără a lăsa vreo urmă vizibilă la generațiile actuale? Am coborât spre mal, ne-am urcat în barcă și am pornit pe calea de întoarcere, iar eu mă tot gândeam, încercând să pătrund această enigmă. Apoi, treptat, a început să se contureze răspunsul.

Mai întâi de toate, oamenii primitivi erau lipsiți de contactul cu alte triburi. Conștiința colectivă, care permite valorificarea informațiilor acumulate spre binele celor mulți, se forma mai încet. Teritoriile imense nu favorizau o dezvoltare rapidă a legăturilor comerciale. Și, poate, lucrul cel mai important era faptul că ei încercau să schimbe întreaga lume din jurul lor, fără ca să se schimbe, în același timp, pe sine. Dar valorile principale ale civilizației rezidă nu în tehnologia avansată, ci în moralitate, etică, spiritualitate, care-și au sursa în iubirea față de Creator, întrucât însă ei erau lipsiți de cunoașterea cauzei unice, lumea întreagă, din punctul lor de vedere, era fărâmițată, iar unitatea o simțeau doar în interiorul lor și încercau să ajusteze după scopurile și principiile lor lumea înconjurătoare, aptitudinile, spiritul și *eu*-ul lor. Ei au făcut din contactele cu viitorul scopul lor principal. De aceea, viitorul a început, treptat, să se închidă pentru ei și, în cele din urmă, s-a închis cu totul.

A dispărut, practic, o cultură periferică originală, fiindcă scopul principal al oamenilor a fost nu iubirea față de Creator, ci aptitudinile și potențialul spiritual. Priveam spre minunatele maluri ale Amurului, care se întindeau de-a lungul râului, și încercam senzația stranie că am văzut ceva cunoscut deja pentru mine - un viitor închis.

La Vladivostok, viitorul era închis în proporție de 60%, iar Habarovskul prezenta un procentaj de 85% și o imensă agresivitate subconștientă. Cu alte cuvinte, tendința ascunsă în subconștientul oamenilor din această regiune de a supune lumea înconjurătoare propriilor lor scopuri, dorințe, propriului *eu*, propriilor lor planuri de viitor se apropie deja de o cotă periculoasă.

Eu nu știam ce se va întâmpla, dacă viitorul se va închide. Un lucru era clar: situația de aici nu este prea strălucită. Gândurile mele au fost întrerupte de vocea însoțitoarei noastre:

— Iată locul unde am urcat în barcă, dacă doriți, putem merge mai departe, la pescari.

— Sigur că da - m-am bucurat eu - prietenii mi-au povestit astă-vară că prin părțile voastre urcă pe râu, tocmai pe vremea asta, un număr uriaș de somoni și că se pot cumpăra icre de Manciuria.

Ea a schițat cu mâna un gest obosit:

— Pește nu-i. Amurul e infestat.

— Cum adică nu-i pește? - am privit-o eu buimăcit.

— Iar a fost deversată în râu o mare cantitate de fenol. Peștii se aruncau pe mal, pe alocuri tot țărnul era acoperit de pește intrat în putrefacție. Peștele care a mai rămas miroase a fenol. Deversarea s-a produs atunci când keta (pește teleostean înrudit cu păstrăvul, dar mult mai mare ca acesta, care trăiește în mările din Extremul Orient și migrează în fluvii pentru reproducere. De la keta se obțin icrele de Manciuria.) pornise

să-și depună icrele. De aceea somonii n-au mai intrat în râu, astfel încât nu mai sunt nici icre, nici pește. Poate o să găsim vreo câțiva la pescari.

Am privit în jur uluit. Amurul muribund își purta apele la fel de domol și de maiestuos, atât că nu mai avea pește! Uriășele bancuri de pești, care mergeau să-și depună icrele, au fugit de apa otrăvită și și-au depus icrele în ocean. Din icrele acestea nu va ieși puiet niciodată. Stăteam și mă gândeam că s-a produs una dintre cele mai mari catastrofe ecologice de pe planetă, a fost infestat unul dintre râurile cu cele mai bogate rezerve de pește din lume. În anii ce vin, în râul acesta nu vor mai intra pești ca să-și depună icrele, însă, nici chiar în ziarele locale, n-am văzut măcar o singură notă informativă în legătură cu această catastrofă.

Poate că, în plan subtil, salvarea va veni dinspre Rusia, pe plan fizic însă, deocamdată, e doar „murdărie” și moarte și, dacă astfel de catastrofe pot fi trecute sub tăcere, atunci se poate vorbi de unul dintre acele semnale de alarmă, care se aud adesea, atunci când s-a trecut deja de punctul critic. Dar boala gravă de care suferă Rusia este o boală a întregii omeniri. „Cât de puțin timp ne-a rămas - mă gândeam - și cu câtă nepăsare petrecem noi timpul acesta”.

Am ajuns la pescari. Nu aveau pește, doar năvoadele întinse pe prăjini fluturau în bătaia vântului. Când era să plecăm din localitate, într-o casă s-a găsit totuși un borcan de jumătate de litru cu icre de Manciuia, pe care l-am cumpărat, însă aceste icre aveau un gust ciudat, ca să nu zic neplăcut. Fusesse otrăvit nu numai peștele, ci și icrele.

„Dacă neamului omenesc îi este scris să degenereze și să piară, lucrul acesta se va întâmpla, și regretele nu-și au rostul - mă gândeam - dar când vezi cum piere substanța spirituală și fizică a oamenilor și a naturii înconjurătoare, ți se rupe inima”.

Cineva mi-a povestit odată pățania prietenului său, un aviator, care fusese reformat ca inapt din punct de vedere fizic. S-a întâmplat următorul lucru. Atunci când avionul lui de luptă a aterizat pe pistă și rula numai din inerție, aviatorul a văzut deodată cum o cămilă pășește pe pista de beton, tăindu-i calea. Era târziu să mai vireze și, peste două secunde, avionul a lovit animalul. Mai târziu, pilotului i s-a explicat: „Cămila trăiește în propria ei lume și în propriul ei timp. Pentru ea, un obiect care se deplasează cu o viteză amețitoare nu e decât o pată neclară aflată la o mare distanță. Pur și simplu, cămila nu are un sistem de evaluare a pericolului”.

M-am gândit că, acum, la orizontul omenirii au apărut multe pete neclare și că nu există un sistem de evaluare a pericolului care se apropie. Consultarea statisticilor medicale ar provoca un șoc chiar și neprofesioniștilor. În ultima vreme, mamele nu au suficient lapte ca să-și hrănească pruncii, căci, după 10-20 de zile de alăptare, el seacă. Medicii spun că vina o poartă starea ecologică. Iar faptul că, în ultimii 30-40 de ani, cantitatea medie de lichid seminal a scăzut la un individ de două ori, cât și faptul că fiecare a cincea familie nu are copii, este cauzat, fără îndoială, de o alimentație incorectă, în Occident, acest indice este și mai descurajant. În America, conform statisticilor, moartea cea mai frecventă printre prunci este moartea fără cauze aparente în timpul somnului. Potrivit unor date oficiale, tot în America, fiecare al doilea copil este handicapat mintal - acestui fapt nici măcar nu i se caută o explicație. Știința, în esență, se bazează pe reprezentări materialiste despre lume, adică recunoaște doar ceea ce poate fi pipăit și reprezintă un fapt real. Pentru cămilă, avionul a reprezentat un fapt real abia la câteva zeci de metri de ea. Până atunci fusese doar o pată abstractă la orizont. Faptele însă se produc, de multe ori, atunci când este deja târziu să mai încerci să le combați. Am citit undeva următoarea inscripție: „În fiecare zi dispăre de pe fața Pământului o specie de animale”. Eu iubesc foarte mult natura și sunt un călător pasionat. După cum se vede, dispariția unei populații de animale sau a unei specii se produce pe neobservate. Animalele își văd de treabă, mănâncă, se înmulțesc, luptă pentru teritoriu, în planul subtil însă ele nu mai există. Atunci când văd animale care, în curând, vor dispărea de pe fața Pământului, îmi vine să strig: „Doar sunteți pe

moarte, în curând nu veți mai fi!" Ele însă continuă să trăiască. Le lipsește capacitatea de a evalua pericolul ce se apropie. Oricât ar părea de surprinzător, oamenii nu se deosebesc prin nimic de animale. Este în plină desfășurare procesul de frânare a principalei funcții - continuarea neamului. Ea scara omenirii, trei decenii înseamnă extrem de puțin. Singura comparație care se poate face este cu un avion ce gonește pe pistă. Procesele de frânare au, de obicei, drept rezultat oprirea. Omenirea seamănă cu un echili-rist, care a mers pe drum, apoi a pășit pe o sârmă subțire și continuă să-și mențină echilibrul, dar, fiind dus pe gânduri, n-a observat că nu mai merge pe drum, ci pe sârmă.

Sunt un optimist și consider că omenirea va supraviețui. Dar cu ce se va alege ea când va veni ziua de mâine? Și care va fi prețul pe care îl vom plăti noi toți pentru această supraviețuire? „Noi" înseamnă nu numai oamenii, ci și animalele și pădurile, care dispar zi de zi. „Cât de simplu este să te salvezi și să supraviețuiești, dacă știi cum - mă gândeam.

Pentru a-i păstra pe Pământ pe oamenii, animalele și plantele care dispar în fiecare zi, trebuie să-ți păstrezi în fiecare clipă iubirea din suflet și s-o sporești. Numai de-ar înțelege mai repede oamenii acest lucru".

Pentru a-i păstra pe Pământ pe oamenii, animalele și plantele care dispar în fiecare zi, trebuie să-ți păstrezi în fiecare clipă iubirea din suflet și s-o sporești. Numai de-ar înțelege mai repede oamenii acest lucru".

LUCRUL CU PACIENȚII

În lucrul meu cu pacienții încerc să rezum marea diversitate de afecțiuni, situații și probleme la câteva momente. La baza unei anumite valori umane poate sta o altă valoare, care să fie de proporții mult mai mari. Astfel, când, în cercetările noastre, jungem la nivelul valorilor fundamentale, adică al celor care stau la temelia ei-lui nostru și a noțiunii însăși de „om", deducem că cel mai greu ar fi să învingem atașarea de dorințe, întrucât anume dorințele și sentimentele stau la baza vieții. Dacă omul reușește să-și găsească punctul de echilibru în privința acestor valori, el, în mod sigur, va fi sănătos. Acest lucru mi-l confirma și practica, dar numai la început. Apoi a ieșit la suprafață un amănunt alarmant: atașarea de dorințe dispărea, însă atașarea de moralitate, principii, idealuri și spiritualitate nu se lăsa înlăturată în nici un fel. Se contura o situație ciudată: veriga intermediară se dovedea a fi mai importantă decât cea primară! Părea ciudat și lipsit de logică. Reieșea că echilibrarea este mai importantă decât viața și dorințele. Revăd din nou anumite situații, le confrunt și caut intuitiv soluția. Căci, ce se întâmplă: moartea în numele neabdicării de la moralitate și principii este un fenomen destul de răspândit, mai mult chiar, ea nu este văzută ca ceva patologic, dimpotrivă, o astfel de moarte trezește un sentiment de admirație și respect. Trebuie deci să confrunt în continuare faptele și să analizez tptul din nou.

Pentru un animal, a renunța la viață în numele moralității, eticii și idealurilor este un fapt ieșit din comun, unic, pe când în lumea oamenilor lucrurile stau mai degrabă invers. Noțiuni cum sunt „aptitudine", „intelect" și cele care stau la baza lor, adică „spiritualitate", „noblețe", „moralitate" și „ideal", toate, luate împreună, alcătuiesc ceea ce numim noi „conștiință". Tocmai conștiința evoluată, și nu dorințele și voința, inerente vieții, îl deosebesc, în primul rând, pe om de animal, ceea ce ne

duce la concluzia că există două sisteme de valori umane: una care-l identifică pe om ca ființă vie și alta care-l caracterizează ca ființă rațională, întrucât intelectul, aptitudinile, gândirea au la bază rădăcini etice și morale, reiese că respectarea preceptelor morale se dovedește a fi deseori mai importantă decât conservarea vieții, în continuare, nu voi obosi cititorul cu detalii și exemple concrete, referitoare la cercetările mele. Voi păstra doar canavaua acestor căutări.

Continuându-mi munca de confruntare și analiză, am ajuns la o altă concluzie foarte importantă. Iată cum se prezintă aici situația: omul este în stare să accepte călcarea în picioare și profanarea multor valori, dar îi va fi deosebit de greu să accepte eșecul propriei moralități, al principiilor și idealurilor sale, ceea ce ar aduce cu sine prăbușirea structurilor de bază ale conștiinței. Totuși, acest lucru poate fi suportat și s-a dovedit că mulți oameni au fost în stare să treacă și peste asta. Există însă ceva ce stă în puterea nu prea multor oameni. Este vorba de prăbușirea idealurilor general-umane, a eticii și a moralității comune tuturor oamenilor. Cum se explică această situație?

O conștiință evoluată se dovedește a fi întotdeauna un produs al activității colective, și anume al relațiilor interperso-nale. Iar conștiința colectivă nu poate exista în afara normelor de drept moral, care reglementează nivelul relațiilor interumane. Prin urmare, o etică și o morală evolute determină nivelul dezvoltării conștiinței, a intelectului și a aptitudinilor fiecărui individ. Gradul de evoluție a eticii și moralei este determinat de cantitatea de iubire pe care o conțin. Morala și etica sunt de neconceput fără iubire. Prin intermediul normelor, moralei și eticii comune tuturor oamenilor și al preceptelor înscrise în cărțile sfinte, fiecare dintre noi are acces la treptele superioare ale conștiinței. Astfel apare conștiința colectivă, care unifică grupurile de oameni, popoarele și, într-o anumită măsură, statele și întreaga omenire. Acea cantitate de iubire, care va lua naștere în sufletul fiecărui om într-un viitor apropiat, va permite crearea noului cod de etică, morală și conștiință colectivă, care va face posibilă unificarea întregii omeniri. Conectându-se la subconștientul unificat al omenirii, fiecare individ își va putea asigura un nivel al propriilor posibilități, care va depăși de sute de ori nivelul actual. Astăzi omenirea se află în pragul definitivării conștiinței colective la scară planetară. Această nouă valoare umană le depășește de sute de ori pe cele existente până acum, deci tentația de a o pune mai presus de iubire este imensă. Consecințele sunt, cum și era de așteptat, deplorabile.

Traducând toate acestea într-un limbaj mai simplu, vom spune că omul care trăiește exclusiv cu preceptele Divine, însă aceste precepte nu pornesc de la iubirea de Dumnezeu ca valoare supremă și fericire supremă, acest om, așadar, va fi atras spre diavolism. Din această cauză, potențialul lui spiritual nu va înceta să crească, însă procesele de degradare, mai devreme sau mai târziu, vor avea câștig de cauză. Rezultatul este un fel de „sfânt”, în care, tot mai mult, se manifestă diavolismul. Omul care nu a fost în stare să suporte lovitura dată propriilor valori morale supreme și care a dat dovadă de agresivitate față de lumea înconjurătoare, față de societate și față de sine, nu se va putea bucura de valorile noii conștiințe comune întregii omeniri. Cel sărac cu duhul va suporta mai ușor o astfel de lovitură. De aceea, individul ticălos, nemernic sau imoral reușește mai lesne, în această epocă de pregătire a oamenilor pentru o conștiință colectivă, să mențină iubirea în suflet, decât cel ce este orientat riguros spre moralitate, onestitate și idealuri. Mai mult ca sigur, de acest fenomen se leagă vertiginoasa prăbușire, în ultimii zece ani, a vechilor reprezentări asupra eticii și moralității în întreaga lume. Iar, întrucât Rusiei, judecând după toate cele, îi este rezervat un rol aparte în crearea noii conștiințe globale, această țară ocupă ferm un loc de frunte în ceea ce privește numărul de ticăloși și canale aflate la posturile de conducere. Cu toate acestea, omul ticălos, neonest și imoral n-o poate duce mult. Revoluția sexuală s-a sfârșit cu SIDA, deci nu se mai poate căuta salvarea și supraviețuirea în simpla

abdicare de la formele superioare de morală. Este permis doar să le învingem, să ne ridicăm deasupra lor, iar pentru aceasta e nevoie, mai întâi de toate, să înțelegem și să simțim că nu putem face din ele un scop suprem și o fericire supremă.

Pacientei care șede în fața mea îi spun, privind-o în ochi: «încercați să vă rugați în felul următor: „Doamne, în numele iubirii de Tine, sunt gata să renunț la onestitate, corectitudine, la moralitate și idealuri, la spiritualitate și dreptate, la rațiune și aptitudini, la conștiință, dorințe și la viață”.» Și mai adaug: „Iubirea fără moralitate poate exista, pe când moralitatea fără iubire - nu”.

Nu mă opresc din lucrul meu cu pacienții. Ca individ, inevitabil, voi părăsi într-o bună zi această lume, însă trebuie să rămână în urma mea un sistem încheiat, care să vindece singur, mai bine zis, să-i ajute omului să se vindece, să-i creeze condiții pentru așa ceva. În stadiul actual, toate bolile, mai exact cauzele lor, sunt, în viziunea mea, împărțite în două categorii. Atașarea de dorințe - unu la mână; de moralitate, spiritualitate, idealuri - doi; de aptitudini, perfecțiune, intelect - trei. Tema care apare aici este cea a trufiei. A doua categorie o constituie dorințele, spiritualitatea și idealurile, relațiile interumane. Tema geloziei.

E adevărat că, și într-un caz, și în altul, totul poate fi înlăturat, și atunci rămâne veriga cea mai amplă, care se constituie din contactul cu viitorul și din valorile conștiinței colective, iar acestea, deseori, depășesc sfera umanului. Cei ce mi-au citit toate cele trei cărți parcurg cea mai mare parte din acest drum. Apoi, într-o singură ședință, ei parcurg ceea ce am aflat de curând, astfel că la urmă rămâne o singură valoare umană reprezentată de diversele trepte ale conștiinței colective.

Dacă, ajuns până aici, pacientul se vede în stare să se miște singur din punctul mort, folosindu-se de sfaturile mele ca de o trambulină, atunci el va fi sănătos. În caz contrar, eu însumi îl împing. „În sistemul meu există un aspect foarte periculos - le spun eu pacienților - mi-am conceput sistemul și mi-am început cercetările ca savant. Pe primul loc se aflau logica, intelectul și conștiința, abia după acestea urma iubirea. Dar, cu cât mai mult evolua sistemul, cu atât mai mult conștiința ceda în fața iubirii. Dacă dumneavoastră doriți, de acum încolo, să urmați sistemul meu, atunci va trebui să dați la o parte conștiința, păstrând doar iubirea. Atâta timp cât vă temeți, aveți îndoieli, trasați planuri, n-o să vă vindecați, în această clipă, când vă simțiți sufletul pătruns de iubire, lepădați-vă conștiința, ea nu face decât să vă împiedice. Pe urmă o să v-o recăpătați, dar, de atunci încolo, dumneavoastră veți acorda iubirii primul loc, și abia după aceea veți analiza. În aceasta constă adevărata desfătare a vieții și adevărata fericire și de aici vine, până la urmă, și sănătatea”.

Astăzi, când dictez aceste rânduri, e 4 martie 1997. Privesc prin geam la cerul albastru. Vântul leagănă ușor crengile copacilor, în curând vor apărea și primele frunze. Primăvara se trezesc dorințele și se deschide viitorul. Și dacă, în acest anotimp, sufletul este golit de iubire, lucrurile urmează să se schimbe în rău. Mă sună un cunoscut din Colorado. „Mă simt brusc istovit - îmi comunică el - nu mai sunt în stare să fac sport, cum obișnuiam să fac înainte”.

— În primăvara aceasta - îi spun eu - contactul cu viitorul este mult mai intens decât altădată. Iar când omul se atașează de viitor, el simte o scădere a puterilor. Uită, în acest moment, de toate treburile tale, trândăvește și dedică-te iubirii. Nu-ți impune nici un plan și nici un scop, nu încerca acum să obții ceva, spune-i cât mai des femeii tale dragi cât de mult o iubești și petrece cât mai puțin timp cu ea în pat. Să fie o relaxare totală, fără eforturi și constrângeri. Lasă la o parte toate problemele, relaxează-te, bucură-te și iubește!

— Dar cu lucrul meu ce fac? - intervine prudent cunoscutul meu.

— între timp, poți să și lucrezi.

— Gata, am înțeles - răspunde el.

Ieri seară și azi dimineață i-am sunat pe trei dintre pacienții mei. În exterior, problemele lor sunt destul de complicate, în aspectul lor de profunzime însă totul este simplu. Dacă ei mi-ar fi dat crezare și n-ar fi sperat că eu voi fi cel care să-i vindece, ci s-ar fi apucat singuri de treabă, atunci, mă gândesc, totul ar fi mers bine.

Mi-1 amintesc pe primul dintre acești pacienți. A fost pe la mine o singură dată. Îmi amintesc cum a intrat și s-a așezat pe scaun în fața mea.

— Problemele mele sunt foarte mari, aș putea spune că e vorba chiar de o nenorocire - a zis el și a tăcut.

Ei bine, fie și așa, dacă pacientul tace, pot să mă uit și singur cum stau lucrurile, în planul subtil, văd cum soarta îl reține de la o moarte posibilă. Ceea ce înseamnă că, într-o situație obișnuită, el ar fi trebuit să moară, însă soarta îi trimite o nenorocire anume și, prin aceasta, îi oferă șansa de a-și găsi punctul de echilibru și de a supraviețui. Sunt curios, de care valori s-a atașat? Încep să cercetez cei șapte parametri principali: viața, dorințele, soarta, viitorul, adică moralitatea și idealurile, aptitudinile și intelectul, relațiile, bunurile materiale. Constat la el trei atașări: relațiile, idealurile și dorințele. Relațiile îi sunt închise pe mai mult de 200%, înseamnă că pragul fatal e depășit de două ori. Viitorul este închis pe 220%, ceea ce este foarte grav. Asta poate însemna fie o afecțiune oncologică, fie o altă boală grea și incurabilă. Voința și dorințele sunt închise pe 800%. A trebuit deci să-i fie blocată orice posibilitate de a avea relații cu femeile, să-i fie distruse toate planurile, speranțele de viitor și să-i fie suprimate din temelii toate dorințele, dar, mai ales, dorința de a poseda o femeie și de a fi cu ea. Sunt curios să aflu ce variantă a ales pentru el propria lui soartă. Ce este această boală sau nenorocire?

— Vă rog să-mi spuneți care e problema dumneavoastră? -îi cer eu pentru a doua oară.

— Sunt purtător al virusului HIV - răspunde bărbatul. Acum am o imagine integrală a situației.

— Dumneavoastră niciodată nu v-ați dat silința să trăiți prin iubire - îi spun - nu ați trăit decât pentru înaltele dorințe, supremele idealuri și speranțe, pentru relațiile pe care le aveți cu cei apropiați. Tot ceea ce era legat de ființa iubită reprezenta pentru dumneavoastră un scop suprem. Iar scopul suprem nu se cuvine să fie pierdut și, în felul acesta, nu ați putut admite, la modul cel mai categoric, ruptura în relații, cearta, trădarea, eșecul idealurilor și prăbușirea propriei moralități, umilirea și reprimarea dorințelor. Acest lucru se manifesta prin gelozii și susceptibilități, dar, mai ales, prin refuzul de a mai trăi, atunci când, prin distrugerea valorilor umane, sufletul vă era supus unui proces de vindecare. Dacă v-ați fi urât și disprețuit semenii, acum ați fi fost efectiv bolnav de SIDA. Dumneavoastră însă vă distrugeați pe sine și iubirea din propriul suflet, lăsându-vă pradă deprimării și autoflagelării. Ați reușit să păstrați blândețea față de alți oameni, dar n-ați reușit s-o păstrați și față de sine. Iar acest proces se cuvine să fie oprit, de aceea ați luat acest virus HIV. Înțelegeți un lucru: dorințele și voința dumneavoastră sunt mijloace de acumulare în suflet a iubirii de Dumnezeu. Speranțele și idealurile la fel, tot așa și relațiile cu persoana iubită, toate acestea sunt mijloace de sporire a sentimentului de iubire. Murind, veți pierde și dorințele, și idealurile, și ființele iubite. Planul exterior va fi distrus, în planul subtil însă veți păstra și după moarte unitatea și contactul cu persoanele dragi. Dar numai prin iubirea de Dumnezeu se poate accede la acest plan, numai așa îl veți putea percepe. Dacă veți simți că unica realitate și suprema fericire este iubirea de Dumnezeu, atunci niciodată nu veți mai trăi durerea profundă la pierderea ființei dragi. Veți înțelege și veți simți că, în plan subtil, dumneavoastră n-o să vă despărțiți de ea niciodată!

Văd că pacientul încearcă să înțeleagă și să simtă ceea ce-i spun. Dar ceva îl împiedică, și acest lucru, de asemenea, nu rămâne neobservat. El șovăie un timp

oarecare, apoi mă întreabă prudent:

— Îmi cer scuze, n-aș vrea să vă jignesc, dar aș fi vrut să știu, în ce măsură metoda dumneavoastră îmi poate ajuta să mă vindec?

— Nu vă promit nimic - îi explic eu - aici, foarte mult depinde de dumneavoastră. În măsura în care veți reuși să vă detașați de valorile umane și să le percepeți caracterul secundar, vindecarea va fi realizabilă.

Și iată că s-au scurs 20 de zile. Sunt curios să aflu ce a reușit să facă acest om. Îl sun. Aud în receptor o voce înăbușită:

— Totul e ca înainte, situația nu s-a schimbat, rezultatele analizelor au rămas aceleași.

Îi examinez câmpul. Atașarea de relații și dorințe a scăzut, însă viitorul tot închis a rămas.

— Fie că nu mi-ați dat crezare - îi zic eu - fie n-ați simțit ceea ce v-am spus. Atașarea de moralitate și idealuri, ceea ce se cheamă contact cu viitorul, a rămas la fel, ea depășește dublul pragului fatal. Valorile proprii conștiinței rămân, în continuare, mai importante pentru dumneavoastră decât iubirea. Din nou, vă lăsați cuprins de teamă, îndoială și regrete și continuați să despicați firul în patru. Aici nu vă pot ajuta cu nimic. Ori vă schimbați în profunzime, ori renunțați.

— Înțelegeți ce vreau să spun? - îl întreb, câteva secunde mai târziu, și aud la celălalt capăt:

— Da, înțeleg.

Dacă veți reuși să vă schimbați, o să ajungeți să vă rugați și pentru copii și nepoți - îi zic - în lume au fost înregistrate sute și mii de cazuri de vindecare de SIDA fără intervenții exterioare. Medicii nu sunt în stare să explice acest mecanism. Iar cauza este simplă: oamenii au simțit „adierea” morții și, în adâncul sufletului, au renunțat de bună voie la toate valorile umane, de care se agățau cu înfrigurare. Trecutul, prezentul, viitorul, toate au devenit dintr-o dată iluzorii, iar iubirea de Dumnezeu, din iluzie, s-a transformat în adevărata realitate. Uitați de trup, lecuiți-vă sufletul, dacă se va vindeca el, se va vindeca și trupul. Depuneți eforturi în continuare - îi zic eu și închid telefonul.

Un timp oarecare mă odihnesc după această convorbire, în ultimă instanță, toate bolile au o singură cauză: nedorința și incapacitatea de a recunoaște că iubirea de Dumnezeu este mai importantă decât toate valorile, că, în primul rând, se cuvine să fie salvată ea, iubirea. Nimic, în afara iubirii de Dumnezeu, nu poate constitui un scop. Din perspectiva corpului nostru fizic, care, în fața Universului, nu este decât un firicel de iarbă, pare a fi o realitate doar ceea ce seamănă cu acest corp. Cu cât mai durabil este acest ceva, raportat la trupul uman, cu atât mai manifestă este realitatea lui. Piramida lui Kheops e aproape o eternitate, iar sentimentul de iubire, care își face apariția în conștiința noastră și o însuflețește, nu este decât un vâl de muselină cu existență ușoară și efemeră, ca a fluturașului de noapte, care, atras de flăcări, se aruncă printre ele, se aprinde și piere. Eterna iubire stă la originea conștiinței noastre, iar conștiința, la rândul ei, dă naștere iubirii, care gravitează în jurul valorilor umane și se leagă de ele. Conștiința vede și simte doar propria creație și este oarbă și nereceptivă la iubirea primordială. Dar, cu cât mai mult se aseamănă iubirea născută din conștiință celei originare, cu atât mai înalt este nivelul conștiinței și cu atât mai uman devine omul, cu atât mai aproape este el de Creator.

Privesc receptorul telefonului. Acum trebuie să iau legătura cu mama unei fetițe grav bolnave, îmi amintesc cum examinam parametrii câmpului copilului. În privința bunurilor materiale, totul era în regulă. Parametrii relațiilor indicau un sector curat. La aptitudini și intelect, atașarea depășea de două ori pragul fatal. Viitorul era închis pe 100%. Soarta pe 200%. Voința, dorințele închise pe 1000%.

În sistemul meu, trufia poate fi de 2 feluri: cu aspect „fascist” și cu aspect „socialist”. Aspectul „fascist” se manifestă atunci când accentul se pune pe un destin

fericit, adică pe interesele trupului, în cazul dat, sunt de menționat atașările de dorințe, de soartă, de aptitudini și intelect. „Socialistă” este trufia născută din idee. Atașările sunt de dorințe, spiritualitate și idealuri, aptitudini și intelect. Fetița suferea de ambele aceste forme. Nici măcar nu era necesară o cercetare mai amănunțită a sufletului și caracterului, pentru a-mi da seama că aveam în față o persoană cu o fire dură, aproape crudă, înclinația spre a-i învinui și a-i judeca pe alții era imensă. Diagnosticul era pe măsura acestor deformații, fetița avea cancer la ficat.

Există o proteină specială, alfa-fetoproteina, a cărei cantitate crescută poate semnaliza, cu mult înainte de apariția unor anumite simptome, că în ficat începe un proces periculos. La o persoană sănătoasă, cantitatea de alfa-fetoproteină se ridică, în medie, la 15 unități. La fetiță, acest indiciu era de 10000 de unități.

După prima ședință, alfa-fetoproteina a scăzut până la 145 unități, apoi însă a reînceput să crească. A doua ședință a adus puține schimbări, în momentul de față, indicele proteinei este de circa 1100. Și iată că stau de vorbă cu mama fetiței:

— În primul rând, sunt foarte puternic „poluate” sufletele viitorilor ei copii. Este necesar să vă schimbați mai întâi dumneavoastră, apoi să lucrați pentru transformarea sufletului fiicei, iar, după aceea, și a nepoților, în al doilea rând - i-am zis - moralitatea și idealurile mai rămân încă pentru dumneavoastră mai importante decât iubirea. Nici până acum nu v-ați detașat sufletește și nu i-ați iertat pe cei care v-au înjosit și v-au jignit moralitatea, demnitatea și idealurile. Dumneavoastră continuați să vă învinovați semenii, neizbutind să înțelegeți că voința omului este întotdeauna secundară, în două dintre precedentele ei vieți, fiica dumneavoastră a avut parte de un nivel al conștiinței și de un potențial intelectual și aptitudini care depășeau cu mult nivelul permis de rezervele ei sufletești de iubire. Valorile conștiinței au devenit pentru ea primordiale. Orientarea rigidă spre aceste valori i-a fost inoculată cu două vieți în urmă de către maică-sa. Dumneavoastră ați fost aceea. Dacă fetița este bolnavă, înseamnă că și dumneavoastră sunteți bolnavă, atât doar că acest lucru se poate manifesta mai târziu și sub o altă formă. Prima ședință a fost surprinzătoare pentru dumneavoastră, conștiința nu reușea să găsească un punct de sprijin, de aceea v-ați agățat de sentimentul iubirii de Dumnezeu și procesul de transformare lăuntrică s-a declanșat. Aceasta determinase o schimbare interioară și în sufletul fetiței, ea începuse deja să se însănătoșească. Acum însă a apărut obișnuința și v-ați trezit, din nou, prizoniera propriei conștiințe, ați început să depindeți de planuri și speranțe. Iar, atâta timp cât depindeți de propria conștiință, schimbarea lăuntrică nu se poate produce. De aceea trebuie să renunțați la conștiință, la dorințe și la viață în numele iubirii de Dumnezeu, în clipa în care veți simți că v-ați eliberat de toate pretențiile față de cei ce vă înconjoară, veți ști că sunteți pe calea cea bună.

Am pus jos receptorul și mi-am acordat din nou o pauză, pentru a-mi reface forțele. Când stau de vorbă cu pacienții, se întâmplă anumite lucruri: dacă persoana în cauză este sufletește pregătită și percepe sensul celor spuse, atunci eu mă consum mai puțin; dacă însă ceva o împiedică să accepte informația, atunci trebuie să găsesc acele cuvinte care să o facă să o înțeleagă și să o simtă, iar, în spatele fiecărui cuvânt, trebuie să stea propria mea experiență de depășire a situației respective. Uneori, după o convorbire de trei minute, am nevoie de un timp îndelungat ca să mă odihnesc. Iată și acum, stau și mă gândesc că mie, în aceeași măsură, îmi lipsește o corectă educație a simțurilor și că, pus în fața propriilor mele cercetări, sunt, la rândul meu, un pacient. Mai am de parcurs o cale lungă, până să ajung la o deplină armonizare a propriului suflet.

Acum va trebui să mai dau un telefon. Răsfoind scrisoarea pe care mi-a transmis-o un cunoscut de-al meu, am căzut pe gânduri. Niciodată n-am răspuns personal la vreo scrisoare. Cărțile reprezintă modul meu de a răspunde la scrisori.

Desigur, și în acest caz aş putea să dau două-trei telefoane, să explic cum stau lucrurile și să-i ofer persoanei respective posibilitatea de a se descurca de una singură în situația creată, iar, mai departe, totul depinde de voința pacientului. Inșă, de această dată, m-a frapat conținutul scrisorii: prea bine era scrisă. Fiecare mamă a trecut prin acele emoții exprimate în scrisoare, atunci când și-a văzut copilul suferind.

M-am gândit să fac următorul lucru: să nu dezvălui acestei mame toate aspectele diagnosticului meu, ci să-i ofer doar acele sfaturi, pe care le poate primi oricine, citindu-mi cea de-a patra carte, și, abia după aceea, să-i pun la dispoziție informația privitoare la copilul ei. Scrisoarea este atât de reprezentativă, încât am hotărât s-o public integral în paginile acestui volum. Iată conținutul ei.

"Bună ziua, stimat Serghei Nicolaevici.

Mă numesc Tarasova Vera Petrovna. Cu totul întâmplător, mi s-a oferit ocazia de a vă transmite această scrisoare și, în felul acesta, mi-a licărit o oarecare speranță de a primi un ajutor sau, cel puțin, un sfat din partea dumneavoastră.

Lucrurile stau în felul următor: în luna mai, anul 1995, s-a îmbolnăvit fiica mea Natașa, mezina familiei, în luna octombrie a acestui an, ea va împlini șapte ani. Un an și jumătate de alergătură pe la medici, de consultații și examinări prin diverse spitale, toate la un nivel profesional destul de înalt (pentru așa un oraș cum este Riga - capitala Letoniei, port pe râul Daugava, la vărsarea acestuia în Marea Baltică), nu au dus, practic, la nici un rezultat. Am umblat și pe la diverși „vraci”, iar, la ora actuală, Natașa urmează un tratament la Centrul de medicină alternativă, cu un medic-bioenergoterapeut și cu un alt medic, specialist în terapia manuală.

Diagnosticile care i s-au pus au fost dintre cele mai diferite, începând cu crizele jaksoniene (epileptiforme), asupra cărora, în principiu, au convenit toți cei care reprezentau medicina oficială, până la infestarea helmintică. Problema este că, în mai 1995, când Natașa a avut pentru prima dată spasmul (sau criza), totul s-a petrecut în plină stradă, fără să fi existat mai înainte vreun stres sau vreo durere de cap etc., care să anunțe, în vreun fel, nenorocirea. Era o dimineață ca oricare alta. Mergeam la cumpărături, când, deodată... ea a apucat doar să strige: „Mă...” - mâinile i s-au întins, globii oculari i s-au dat peste cap (nistagmus), abia de se mai ținea pe picioare (pe atunci încă nu cădea). Totul a durat nu mai mult de douăzeci de secunde. Nu și-a pierdut cunoștința. După cum mi-a mărturisit chiar ea, vocea mea, în acel moment, părea că vine de foarte departe și, deși avea ochii deschiși, totul în jur era cufundat în beznă.

La început, aceste crize aveau loc cam o dată pe lună, apoi de două ori. De prin septembrie anul trecut, crizele au început să revină o dată - de două ori pe săptămână, ceea ce ne-a determinat să ne adresăm unui medic-neuropatolog de la dispensarul psihoneurologic. Tot atunci au fost făcute și primele electroencefalograme, care au relevat o epiactivitate în zona tâmpelor. Mai pe scurt, crizele se repetau cam de trei ori pe săptămână și au ținut-o așa până în februarie. Medicamentele nu aveau nici un efect. Ne-am adresat pentru consultații unui neurochirurg și acesta a constatat, pe lângă toate celelalte, o arahnoidită și i-a prescris un curs de terapie rezolutivă pentru două săptămâni. După prima săptămână (cu câte 5-6 injecții pe zi), boala s-a agravat și mai mult: crizele se repetau de 40-50 de ori pe zi (când aveau loc noaptea, prin somn, ochii i se deschideau, câteva secunde ea nu mai respira, apoi urmau mișcările bruște, spasmodice din mâini, picioare, buze). Era groaznic. Tomografia computerizată a scos la iveală că nu există vreo tumoare pe creier, doar tensiunea intracraniană este ceva mai ridicată, iar ventriculul al III-lea al creierului este dilatat. Neurochirurgul a renunțat la cazul nostru. Pe 11 martie m-am internat, împreună cu Natașa, într-un spital, pentru cercetări. Nicolai Borisovici Reznikov era șef de secție și, totodată, medic-șef al spitalului regional, în persoana lui îl aveam pe cel mai bun terapeut din oraș. Cine, dacă nu el, ar fi putut să stabilească mai exact un diagnostic? Par a fi crize

jacksoniene, însă nu în varianta clasică. Dar și eu am remarcat, încă de la bun început, că boala nu seamănă să fie epilepsie. Am studii de biolog-chimist, m-am interesat, am consultat literatură de specialitate. Desigur, nu sunt medic, dar ceea ce se întâmpla nu putea fi catalogat drept criză, părea a fi un spasm al unui vas al creierului, sau o dereglare în transmiterea impulsului spre măduva spinării (segmentul toracic). Pe scurt, au „burdușit-o” pe Natașa mea cu relanium, după care numărul de crize a scăzut de la 50 pe zi la două-trei. Dar, ce era mai important, diagnosticul încă nu fusese stabilit cu exactitate, drept care mi-am schimbat direcția căutărilor, umblând după tot soiul de „vraci”, mai ales că înșiși medicii de la spitalul regional m-au sfătuit s-o fac. „Vracii” rostogoleau ouăle, rulau ceara etc., dar tot n-a folosit la nimic. Au început să iasă la suprafață tot felul de amănunte (unul dintre acești „vraci” dădea în cărți), că, pe linia mea, neamul se trage din țigani (e adevărat că am avut un bunic sârb de origine) și că, în genere, pe linia femeiască a familiei, eu și cu fiica mea „purtăm crucea satanei”, și asta fiindcă în neamul nostru au existat vrăjitori. Pe scurt, obscuritate totală. Și să știți că, la acel moment, citisem deja toate cărțile dumneavoastră. Sunt o persoană credincioasă și cred că Dumnezeu mi-a îndreptat pașii spre Centrul de medicina alternativă, unde, la sfârșitul lui mai 1996, Natașei i s-a făcut o nouă diagnosticare. Mi-au spus că îi este dereglat refluxul venos, tensiunea intracraniană este ridicată și are arahnoidită, și au mai adăugat că se angajează ei să corecteze toate aceste disfuncții, recurgând la un specialist în terapia manuală, în acel moment, Natașa avea câte 20-30 de spasme pe zi (o nouă agravare) și intenționez să ne internăm din nou la spital.

O săptămână-două am urmat ședințele de tratament și Natașa părea să fi scăpat definitiv de suferință. Dar am uitat să vă relatez încă ceva. O cunoștință de-a mea, care a locuit mult timp în Habarovsk, îi cunoștea pe doi bioenergoterapeuți din partea locului, Lia și Serghei, care sunt adepți ai metodei dumneavoastră de tratament și, trebuind să plece în delegație la Habarovsk, s-a învoit să-i caute și să le transmită fotografia Natașei și o altă poză, cu mine, soțul și fiica (pe care, pentru orice eventualitate, vi le trimit și dumneavoastră). Acești oameni au lucrat cu ea de la distanță în aceeași perioadă în care starea Natașei s-a ameliorat. Ce să vă spun? Am trăit o lună de fericire, îi mulțumeam lui Dumnezeu că fiicuța mea e sănătoasă. Cu toate acestea, ea continua ședințele de tratament cu bioenergoterapeutul de la Centru. Copilul a putut, în sfârșit, să iasă la plimbare (până la acel moment nu-mi permiteam, nici fizic, nici moral, să o scot afară, unde erau și alți copii, pentru a nu o traumatiza pe Natașa). Ieșeam seara târziu, când curtea era pustie. Și iată că, în sfârșit, copilul meu, de o lună de zile, putea fi împreună cu cei de vârsta ei (este adevărat că se afla mereu sub supraveghere). Când, deodată, pe la sfârșitul lui iulie, s-a produs o nouă agravare. La început, am observat că au revenit spasmele nocturne, apoi ele s-au extins și pe perioada zilei, așa încât reveneau de 15-20 de ori pe zi. Am dat fuga la Centru, am luat din nou legătura cu medicul specialist în terapia manuală, au reînceput ședințele zilnice cu acest fel de terapie și cele cu bioenergoterapeutul etc., și tot așa am ținut-o până acum. Probabil, vă dați seama că toate acestea nu ne-au fost oferite așa, de pomană. S-au purtat cu noi ca niște persoane foarte dragute și sensibile. Medicul bioenergoterapeut este și el de părere că nu-i vorba de epilepsie, dar n-a vrut să ne ofere o informație mai exactă. Cunoscuta mea mi-a adus 5 casete video cu înregistrări ale conferințelor dumneavoastră ținute la Surgut (oraș în Federația Rusă, în Siberia Occidentală, port pe fluviul Ob), Tiumen (oraș în Federația Rusă, la est de Ekaterinburg, pe râul Tura) și Moscova. Le-am urmărit pe toate. Cărțile dumneavoastră mi-au mers la inimă și sunt absolut de acord cu metoda dumneavoastră, deși multe lucruri nu le-am înțeles. Și iată că, așa cum cel ce se înecă se agață în disperare și de un pai, tot așa și eu m-am agățat de această șansă de a vă transmite scrisoarea mea. Depun eforturi pentru a mă îndrepta, căci nici eu, nici soțul meu nu suntem niște

îngerii. Mă căiesc și-mi cer iertare pentru toate, dar starea Natașei nu se schimbă în bine. Asta deocamdată, îmi dau seama că, privit de la distanță, cazul nostru nu este, poate, cel mai dificil, însă, vă rog să mă credeți, sunteți ultima noastră speranță. Sunt la curent cu metoda dumneavoastră (aici mă repet), dar a-ți schimba radical caracterul nu e o treabă de-o zi, iar copilul continuă să sufere. Ce-i de făcut? Vă rog, dați-mi un răspuns. Aș fi venit eu însămi la dumneavoastră, dar, financiar, nu-mi pot permite să acopăr nici măcar costul biletelor de drum, nemaivorbind de cheltuielile pentru cazare. Mă întreb dacă se poate face un tratament de la distanță. Vă mulțumesc anticipat. Vă asigur de marea mea recunoștință!

Îmi pun o mare speranță în ajutorul dumneavoastră, Serghei Nicolaevici."

Țin în mână scrisoarea. Urmează să mai dau un telefon. I-am sunat pe acești pacienți deja de trei ori în ultimele zece zile. Am să vă povestesc cum s-a întâmplat totul. Să începem cu diagnosticul. Imediat ce am început să fac diagnosticarea, am văzut în planul subtil soarta fiului copilei, care o ținea strâns pe aceasta între aripile sale. De fapt, văzută în plan subtil, imaginea este foarte interesantă: o ființă fabuloasă și-a înfășurat strâns aripile în jurul siluetei fetei, iar ciocul și-l ține încleștat pe capul ei, iar, alături, strâns lipit de copilă, se află viitorul ei fiu. Parcă ar fi așezat într-un leagăn, însă acest leagăn este destinat ceremoniei funerare. Acum o să vă traduc această informație într-un limbaj accesibil.

În două dintre viețile ei precedente, fetița a fost extrem de susceptibilă, geloasă și principială, drept urmare, în actuala existență, sufletul ei este puternic atașat de relații, idealuri și dorințe. Aveam de-a face cu tema clasică a geloziei. I s-a oferit, și în existențele trecute, posibilitatea de a simți caracterul secundar al acestor valori în raport cu iubirea. Au fost prezente acolo și certurile, și trădările, și necazurile, și nedreptățile, ea însă nu reușea să înțeleagă că toate acestea reprezentau un remediu prețios, atât pentru propriul ei suflet, cât și pentru sufletul fiului ei. În loc să-și protejeze iubirea, ea își apăra principiile, idealurile, demnitatea, în ambele acele vieți, deznodământul a fost tragic. Ea n-a încetat să-și blameze și să-și disprețuiască soțul. Această atitudine se accentua, mai ales, în perioada sarcinii, din această cauză, fiul ei murea după naștere sau, cum s-a întâmplat în ultima dintre acele două existențe, în timpul sarcinii, după care ea ispășea totul prin boală și moarte.

În viața actuală, copila nu mai avea șanse să treacă de această probă, ceea ce înseamnă că trebuia să-i fie luat, sau supus debilitării, acel lucru, pentru care ea a distrus iubirea. Este vorba aici de conștiință, cu idealurile, speranțele, principiile și moralitatea inerente ei. Reprimarea conștiinței se poate produce prin schizofrenie, epilepsie și diminuare a capacităților. Blocajul se poate produce printr-o înjosire a idealurilor, iar, întrucât aspectul fizic se leagă de aspirația noastră spre un ideal, rezultă că aceasta se poate manifesta printr-o mutilare a chipului de la o vârstă fragedă, prin pierderea unui ochi sau, în genere, a vederii, printr-o cicatrice sau alt semn pe față.

În cazul dat, soarta fiului ei îi provoca periodic stări de întunecare a conștiinței. Dacă, în sufletul ei, această copilă va reuși să se îndrepte pe o cale bună și nu se va crampona de conștiința care i se stinge periodic, dacă va simți caracterul secundar al valorilor umane și se va întoarce cu fața spre iubirea de Dumnezeu, atunci, la vârsta pubertății, între zece și paisprezece ani, ea va trece proba și va izbuti să păstreze sentimentul de iubire, când, în plan subtil, va fi antrenată în anumite situații. Căci trebuie să vă mărturisesc că noi avem de făcut față viitoarelor încercări cu mult înainte de materializarea lor în plan fizic. Astfel, pe cât de corect ne sunt educate simțurile, pe atât de sigur vom reuși să învingem în planul subtil, în subconștient, toate încercările care ne sunt trimise, chiar dacă nu ne dăm seama în mod conștient de aceasta. Atunci nenorocirile și suferințele fizice se vor retrage din fața noastră. Însă, dacă omul nu este în stare să înțeleagă de ce i-a fost dată această viață și, confruntându-se cu

încercările, nu alege să salveze iubirea, atunci urmează să i se ia, încetul cu încetul, totul, începând cu acel moment, pentru purificarea sufletului devin obligatorii chinurile interminabile.

Îmi amintesc de vizita unui domn, care a bătut drumul până la mine pentru a mă ruga un singur lucru, și anume să-i explic de ce a murit fiica lui? Viața ei era senină și minunată: iubea și își dorea să se mărite. Când, deodată, s-a simțit cuprinsă de o frică teribilă: „Mama - striga ea - mor, simt că în curând o să mor. Mama, vreau să trăiesc”. Și strigătul ei subit în noapte: „Mamă, tată, a venit moartea la mine și mi-a presărat cenușă pe plapumă”. Părinții dau fuga la ea, aprind lumina și văd cenușa de pe plapumă. Au avut un șoc. Apoi au urmat câteva luni de chinuri groaznice, după care suferința parcă a mai lăsat-o. Fata părea tot mai fericită, pe chipul ei apăruse zâmbetul și, când colo, ea se aruncă de pe geam și moare. Iar, în planul subtil, mi se dezvăluie aceeași poveste, veche de când lumea, în existențele sale precedente, fata a acumulat în subconștient o imensă agresivitate îndreptată împotriva soțului și a fiului său. Când s-a îndrăgostit, sufletul copilului s-a apropiat de ea. Ura ascunsă s-a pus în mișcare și a început să acționeze autonom, programul de distrugere s-a declanșat și a început să-i ucidă fiul cu mult înainte ca acesta să fie conceput. Dublul fiului a întreprins tentative, care s-au dovedit a fi zadarnice, de a-i salva pe amândoi, de aici și cenușa materializată, și viziunile de coșmar, și chinurile fetei, însă tânăra nu a fost în stare să găsească drumul cel drept, nici părinții nu au putut-o ajuta în acest sens. Astfel că dublul a închis sufletul fiului ei, protejându-l de agresivitate. Programul a evoluat și s-a convertit în autodistrugere, în subconștientul său, fata simțea: cu fiecare clipă trăită, ea încearcă tot mai mult să-și ucidă fiul. Sinuciderea a pus capăt acestui sentiment de ură.

Privite în profunzime, aceste două istorii sunt aproape identice, la suprafață însă, cu siguranță, flecare dintre ele reprezintă o suferință și o tragedie aparte. Dar m-am decis să nu-i spun, deocamdată, acelei mame, care mi-a scris scrisoarea, că fiica ei, în viețile precedente, n-a reușit să treacă proba, că, gravidă fiind, ea și-a disprețuit soțul, că fiul ei, de fiecare dată, murea.

Când am sunat-o pentru prima dată, i-am spus să se roage. Nu i-am oferit explicații și nu i-am povestit nimic. Cititorul cunoaște deja textul rugăciunii: „Doamne, în numele iubirii de Tine sunt gata să renunț la moralitate, la idealuri, la spiritualitate și noblețe, la cei apropiați, la dorințe și la viață”. Am sunat-o din nou peste câteva zile.

— Cum se simte fiica dumneavoastră?

— Nu se observă schimbări deosebite - mi-a răspuns femeia. E adevărat că numărul crizelor a scăzut de la cincisprezece la zece.

Ea credea, probabil, că, atunci când o voi suna, se va produce minunea. Eu însumi nu mă așteptam la minuni. Stabilirea unei dinamici pozitive este mai importantă decât minunea.

— Vă rog să rețineți bine ceea ce urmează să vă spun -m-am adresat ei. Rugăciunea dumneavoastră nu are efect. Aveți multe pretenții față de Dumnezeu, care nu au fost încă înlăturate. Acestea apar sub forma supărărilor la adresa celor din jur, la adresa propriei persoane, sub forma supărărilor pe situația creată, pe soartă. Mai ales acestea din urmă sunt foarte numeroase. Altceva: rugați-vă nu numai pentru dumneavoastră și pentru fiică, ci și pentru viitorii nepoți. Dar, pentru început, puneți ordine în propriul suflet. Și încă un lucru: omul se deosebește de animal printr-o conștiință evoluată, adică prin onestitate, moralitate, spiritualitate și noblețe. Ei bine, dumneavoastră ați trăit până acum cu simțul moralității și al nobleței și nu cu cel al iubirii. Această orientare de viață i-ați transmis-o fiicei dumneavoastră și generațiilor următoare. Cereți de la Dumnezeu iertare pentru aceasta și rugați-vă ca iubirea dumneavoastră pentru El să se ridice deasupra fericirii umane.

Cinci zile mai târziu am sunat-o din nou:

— Ce mai face fiica dumneavoastră?

— Tot așa, zece crize pe zi - mi-a răspuns femeia. Ea încerca să-și ascundă dezamăgirea, însă aceasta nu-i reușea.

— Ascultați aici la ce vă spun - i-am zis. Dacă dumneavoastră credeți că o să vă sun în fiecare săptămână ca să vă „trag la remorcă” propriul dumneavoastră copil, greșiți amarnic. În cel mai bun caz, o să vă mai dau încă un telefon. Văd după câmpul fetei că în tot acest timp n-ați făcut nimic.

— Îmi cer iertare - se scuză femeia - dar nu am avut când. Am avut mari necazuri zilele acestea.

— Dacă necazurile vă împiedică să vă rugați, atunci îmi pare foarte rău. Rugăciunea la vreme de nenorocire este deosebit de eficientă, mai cu seamă dacă obiectivul ei este aspirația către iubirea de Dumnezeu.

— Am înțeles - răspunde repede femeia. O să ne mai sunați?

— Vom vedea - zic eu și închid. Peste trei zile îi dau iarăși telefon.

— Acum este de dorit să mâncați cât mai puțin, iar dimineața e bine să faceți terapie cu urină: ajută la diminuarea atașării de spiritualitate. Câte crize pe zi are acum fiica dumneavoastră?

— Patru-cinci - răspunde femeia.

Au trecut trei zile de la această convorbire. Până acum i-am dat sfaturi valabile pentru vindecarea oricărui copil și nu i-am dezvăluit încă adevăratele cauze care au determinat boala fiicei ei. Acum a sosit momentul să-i dau această informație strict particulară. Deși, sub diverse forme, acest lucru se întâmplă cu fiecare dintre femei.

— Tot ceea ce i-am comunicat până acum mamei fetei bolnave poate fi aflat citind toate cărțile mele, dar mai ales volumul patru.

Ridic receptorul și formez numărul.

— Cum se simte fata? - întreb imediat ce aud la celălalt capăt vocea deja familiară.

— Acum are o singură criză pe zi - a răspuns femeia.

— Schimbarea codului informațional al câmpurilor durează cam două-trei luni, - zic eu. De aceea nu este de dorit să lăsați acum lucrurile baltă. Nu e bine nici să stați pe gânduri, să analizați, nici să vă faceți tot felul de speranțe. Și încă ceva, fiica dumneavoastră, în două dintre existențele ei precedente, și-a disprețuit și și-a blamat soțul, cât a fost gravidă, dar a făcut-o și înainte de concepție. Prin urmare, același lucru s-a întâmplat, într-o măsură mai mare sau mai mică, și cu dumneavoastră, și cu mama dumneavoastră. Aduceți-vă aminte, re trăiți totul și rugați-vă. Vă doresc toate cele bune.

CUM SE NAȘTE UN TOAST

Ne aflăm într-un restaurant din Moscova, amenajat la subsolul unei clădiri. Niște hinkali (mâncare tradițională georgiană, un fel de colțunași cu carne de berbec condimentată, care se servesc fierbinți ca gustare la vin) excelenți și o ambianță plăcută.

„Băieți, vă propun un toast - zic eu. Tocmai încep să-mi scriu cea de-a patra carte. Să bem deci ca această carte să vadă lumina zilei”. Și am închinat cu toții paharele.

— Mai zi câteva toasturi - mă îmboldește vecinul de la masă - numai să le compui așa, din mers, cum îți e obiceiul.

Consimt. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, când lucram ca ghid în Abhazia (republică autonomă în Georgia, cuprinsă între Marea Neagră și munții Caucaz.), obișnuiam să-mi notez toasturile. Fiecare urare de pahar echivala cu o întreagă carte, era

ca un poem comprimat la o miniatură sau la o singură frază, îmi aduc aminte cum am auzit, după părerea mea, cel mai surprinzător toast. Se întâmpla prin 1973. Eram plecat, împreună cu un grup de ghizi, într-o regiune dincolo de Suhumi⁴¹, într-o deplasare de creație. Urma să coborâm în grota Abrskila, una dintre cele mai frumoase din ținutul abhaz. Abătându-ne din drum, am poposit la un mic restaurant. De fapt, era o locuință tradițională abhază, împletită din nuiiele, care se numește „aphazha”. În centru se afla o vatră cu focul încins, deasupra ei atârna un ceaun imens cu mămăligă. Mai sus era agățată în cârlige carnea afumată, iar și mai sus, pe niște prăjini de lemn, se afuma brânza de oaie. Ne-am ospătat și ne pregăteam deja să ne continuăm drumul, îmi amintesc ce vremuri erau. Era perioada când, în țară, cumplitul regim socialist începuse să se mai destindă. Cu toate acestea, în urechi mai stăruia încă frazeologia sforăitoare: „Supremul țel al partidului este binele poporului”, „Partidul înseamnă poporul” - fără a se preciza măcar care partid. „Poporul este conducătorul statului”, „aleșii poporului”, „înainte, spre victoria comunismului” etc. Chiar dacă îți întorceau stomacul pe dos, aceste lozinci totuși își făceau simțită influența. Cum spunea un francez: „Ideile sunt ca niște cuie, dacă sunt prea des repetate, îți intră în cap”, îmi aduc aminte cum, în timpul unei discuții iscate în biroul de excursii, o cucoană lector își împărtășea temerile: „în această țară există forțe care doresc să stârpească partidul comunist și pe toți comuniștii”. Atunci ghidul, care ședea alături de mine și pe care-l consideram o persoană foarte inteligentă, întrucât anume lui i se încredințau toate excursiile cu academicienii, a mormăit pe neașteptate: „îi vor stârpi pe comuniști, dar va rămâne poporul”. De groază, am simțit cum mă trec fiorii.

„Dar comuniștii și poporul sunt un tot întreg. Să nimicești partidul comunist înseamnă să nimicești întreg poporul”.

Nici nu-mi trecea prin minte că putea fi altfel. Și iată-ne deci pe noi, un grup de ghizi, șezând la masă și ascultându-l pe un bătrân abhaz, care tocmai se pregătea să rostească un toast.

Eram curios, cum va suna o nouă mostră a genului, care abundă, de obicei, în tot felul de înflorituri. Dar moșul și-a ridicat paharul și a zis:

„Să bem pentru ca poporul s-o ducă bine”.

Suna oarecum stupid, vreau să spun - pentru mine. La început, n-am întrevăzut în această frază nimic altceva decât o nouă lozincă sovietică. Doar o secundă mai târziu a ajuns și până la mine întreaga măreție a acestui toast. Bătrânul nu se gândea la sine, el se gândea la ceilalți, el dorea ca toți oamenii, chiar și cei pe care nu-i cunoștea, să fie fericiți, în aceeași clipă, aceste simple cuvinte s-au transformat, pentru mine, în ceva fermecat, nobil și minunat.

Și când te gândești că, mai înainte, toastul reprezenta pentru mine o cuvântare banală, croită după anumite șabloane. Am înțeles că toastul este o urare adresată semenilor, de aceea, cu cât mai multe emoții și idei exprimă, cu atât este mai reușit. Cu cât mai surprinzător este, cu atât mai sigur va ajunge el la inimile ascultătorilor. Atunci am început să compun toasturi. Iată, spre exemplu, unul:

„Bărbatul este mai deștept decât femeia, bărbatul este mai puternic decât femeia, bărbatul este mai nobil și mai spiritual, să ridicăm deci aceste pahare pentru cea care-l face să fie așa, pentru femeie!”

„Vedem cum, zi de zi, se construiesc case și se înalță biserici noi și vedem cum sunt distruse casele și se prăbușesc bisericile, cum au loc cataclisme și războaie. Să închinăm deci pentru acel lăcaș sfânt care va dăinui chiar și atunci când asupra noastră se vor abate războaiele și cataclismele, acel lăcaș sfânt care se naște în sufletul nostru atunci când ne adunăm împreună, când ne împărtășim unul altuia iubirea, când se leagă între noi prietenia, când ne urăm reciproc numai bine”.

Stau în restaurantul de la subsol. Localul are tavanele joase și nu este prea spațios. Trecând pe lângă mine, proprietarul îmi zâmbeste cu căldură. Ne cunoaștem din vedere, nu sunt pentru prima dată aici. Prietenii așteaptă de la mine un toast. Acum va trebui să simt tot ceea ce se petrece în sufletul meu și să traduc aceste sentimente în cuvinte. Cu cât mai multă iubire vor cuprinde ele, cu atât mai frumos și mai surprinzător va fi toastul: „Imaginați-vă că ați făcut cunoștință cu o preafrumoasă doamnă. Sufletul dumneavoastră tânjește după ea, simțiți cum vă dau lacrimile de fericire și, când vă gândiți la ea, vă vibrează tot trupul, iar sufletul vă este pătruns de fiorul unei tainice și inefabile frumuseți. Simțiți că nu mai sunteți cel de odinioară, că sufletul devine tot mai bun și mai frumos. Vă gândiți atunci: este chiar iubirea, iat-o. Dar nu este decât jumătate din iubire. Iar acum, imaginați-vă că femeia iubită v-a jignit sau v-a trădat, sau s-a purtat într-un mod josnic. Dacă veți reuși să rămâneți la aceleași sentimente de început, atunci veți ști cu certitudine că aceasta este adevărata iubire. Cunoașterea autentică a lumii începe nu o dată cu trăirea bucuriei și a suferinței, ci cu puterea de a trece dincolo de ele. Doar cel care are puterea de a suporta o fericire supremă va putea depăși și durerea cea mai adâncă. De aceea vreau să închin acest pahar pentru cele care ne rănesc și astfel ne oferă prilejul de a ne întregi sentimentul nostru de iubire. Să bem deci pentru femei". Dăm peste cap paharele.

„Zi-i următorul!" - mă roagă amicii mei.

— Acordați-mi doar trei secunde, vi-l improvizez imediat -le zic eu și încep.

„Știți ce-i aceea memorie? - Toată lumea ridică din umeri. - Foarte bine, savanții n-au aflat acest lucru nici până în ziua de azi. O să vă dezvălui acum despre ce este vorba. Ați observat cum, în copilărie, reții orice amănunt, iar la bătrânețe nu-ți mai aduci aminte nici ce-ai făcut dimineă. Memoria de suprafață, logică, mai funcționează, pe când cea emoțională, memoria simțurilor, se șterge. Când în exterior se produc tot felul de mutații, structurile de profunzime se cuvine să rămână neschimbate. Astfel, cu cât mai constante sunt emoțiile de profunzime, cu atât mai mare este cantitatea de informație pe care o putem reține. Cea mai mare stabilitate o are sentimentul iubirii, care ne unește cu Dumnezeu. Cu cât mai multă iubire cuprinde sufletul nostru, cu atât mai viguroasă ne este memoria și cu atât mai exact putem evalua realitatea exterioară, stăpânind-o, în felul acesta, mai bine. În copilărie avem foarte multă iubire în suflet, de aceea fiecare eveniment ne lasă o urmă profundă, îmbogățindu-ne lumea interioară. O dată cu trecerea anilor, noi irosim rezerva de iubire și memoria noastră emoțională slăbește. Când trecem printr-o anumită situație, noi trăim în interacțiune cu ea, apoi, după ce o depășim, extragem din ea o anumită experiență. Astfel durata vieții noastre se măsoară nu în ani, ci în acel bagaj emoțional și sentimental pe care l-am agonisit. Fiecare întâmplare din viață este aidoma unei flori: uriele flori sunt bogate în polen, și atunci albinuța, care coboară în zbor pe ele, poate să adune din nectarul prețios, pe care-l va transforma, mai târziu, în miere, pe când alte flori se dovedesc a fi fără rod. Putem trăi o întreagă viață, fără a trece măcar o singură dată printr-o emoție puternică și profundă, și atunci vom avea senzația că nu am trăit cu adevărat decât vreo 15 ani, asta în cel mai bun caz. Dar putem comprima o experiență de câteva sute de ani în 30-40 de ani de viață. Ei bine, dacă, în orice situație, vom reuși să păstrăm iubirea din suflet, atunci vom putea reține în memorie pentru totdeauna până și cele mai subtile nuanțe ale emoțiilor trăite. Iar dacă nu vom salva iubirea, reprimând-o în suflet, atunci vor păli și celelalte sentimente, iar viața trecută va părea devastată ca un pustiu.

Beau acum pentru ca adevărata noastră viață să dureze cât mai mult".

Și închinăm din nou paharele.

— Zi-1 și pe al treilea - stăruie comesenii mei - dar să fie unul mai scurt și mai pe înțelesul nostru.

— Bine, s-a făcut. Haideți să bem pentru ca niciodată să nu-i vorbim de rău și să

nu-i judecăm strâmb pe cei cu care ne-a fost odinioară bine.

Au amuțit cu toții, apoi au dat aprobator din cap. Toastul a fost acceptat. Am mai băut un rând.

— Am să vă propun și eu un toast - zice vecinul meu. Mergeau pe drum iubirea, fericirea și sănătatea. Și iată că se opresc ele la o casă și bat la ușă. Iar din casă li se răspunde:

„Nu avem decât un singur loc” - și au lăsat-o pe fericire să intre. Tot așa, în cea de-a doua casă, nu era decât un loc, așa că au lăsat-o înăuntru pe iubire, în cea de-a treia casă a fost găzduită sănătatea. Deci să bem pentru ca și fericirea, și sănătatea, și iubirea să nu ne părăsească niciodată căminele. Noi golim paharele.

— Ce ziceți dacă voi încerca, pe baza acestui toast, să improvizez un altul? - am întrebat eu.

— Îndrăznește - s-au arătat intrigati ortacii.

— Așadar, mergeau pe drum fericirea, iubirea și sănătatea. Și în prima casă s-a găsit doar un singur loc. Gospodarii au căzut pe gânduri, pe cine să invite înăuntru? Au hotărât, până la urmă, că fericirea este lucrul cel mai important și au lăsat-o pe ea să poposească lângă vatra lor, iar iubirea și sănătatea au rămas să stea în tindă. Prima a părăsit casa iubirea, apoi sănătatea, la urmă a plecat și fericirea, în cea de-a doua casă, lângă vatră a fost lăsată sănătatea, căci, fără sănătate, ce rost mai au iubirea și fericirea? Deci fericirea și iubirea au rămas în tindă. Și, la început, a plecat iubirea, apoi fericirea și, până la urmă, și sănătatea. Iar în cea de-a treia casă au hotărât că iubirea este cea mai importantă și, astfel, ea a rămas în casă. Iar lângă ea au hotărât să rămână și sănătatea, și fericirea. Să bem deci pentru ca întotdeauna să lăsăm iubirea să intre prima.

Banchetul nostru a continuat. Iar eu ședeam și mă gândeam la viața asta, la cât de ciudată poate fi. Douăzeci de ani m-am ocupat de tot felul de lucruri, de care, eram convins, nu voi avea niciodată nevoie. Aș fi putut să termin două facultăți, dar n-am absolvit nici una. Aș fi putut deveni un cântăreț și un pictor profesionist, dar nu am găsit nici timp, nici puteri pentru aceasta și, drept urmare, nu mi-am valorificat nici unul dintre talentele mele. îmi amintesc cum, de nenumărate ori, unchiul meu mă lua la rost, fluturându-mi pumnul pe sub nas: „Ai aproape 30 de ani și n-ai obținut încă nimic în viața asta”. Apoi: „Ai aproape 40 de ani și tu continui să faci pe prostul”. După 40 de ani, el a dat a lehamite din mână și s-a lăsat păgubaș. Dar s-a dovedit că, într-o anumită măsură, tocmai acele lucruri, pe care nu le-am luat niciodată în serios, m-au ajutat, de fapt, să mă realizez în viață. Și nu numai să mă realizez, ci și să-mi asigur o anumită situație materială. Am reușit să-mi cumpăr apartamentul în care locuiesc acum. Cu banii câștigați, mi-am permis să cutreier lumea. Ceea ce m-a izbit cel mai mult, în călătoriile mele în afară, a fost constatarea că în Rusia există totuși un cadru mult mai potrivit pentru odihnă. Mai toate stațiunile din străinătate arată la fel: o mare îngrămădire de construcții și câțiva palmieri piperniciți pe malul mării. Așa arată practic toate stațiunile din Occident. Am descoperit că Soci și Crimeea sunt, în ceea ce privește resursele naturale, printre cele mai minunate locuri din lume. Escapadele în sânul naturii, pescuitul sau nopțile albe în jurul focului de tabără, toate acestea sunt, de cele mai multe ori, inaccesibile în Occident, în schimb, am vizitat monumentele de cultură, pe care mai înainte nu le-am putut vedea decât în poze, și asta a fost unicul câștig cu care m-am ales. Sunt, într-adevăr, impresionante, în ultimul timp însă mă atrage mai mult să hoinăresc fără țintă prin pădure, să scormonesc după ciuperci. Universul lăuntric se dovedește a fi mult mai important decât lumea exterioară.

Ieri m-a sunat un cunoscut din America.

— îți amintești cum, la New York, ai fost vizitat de un cuplu sosit din altă țară? Soția nu reușea de mulți ani să rămână însărcinată, bărbatul, la fel, avea probleme. Ei bine, imediat ce s-au întors acasă, ea a rămas gravidă, iar treburile lui s-au pus pe roate.

Ei te invită să le faci o vizită. Și au mai spus că, dacă vrei, te vor asigura și cu pacienți. Astfel îți vei putea recupera banii de drum, te vei odihni și, în paralel, vei mai câștiga un ban.

Nici nu știu ce să răspund. Vara e abia la început și eu mă gândeam să-mi petrec vacanța la casa de la țară.

— în cazul în care voi putea merge la ei - zic eu - asta se va întâmpla abia peste vreo patru luni. Dar, cine știe, poate chiar în iulie...

Știu că, după apariția celei de-a patra cărți, va trebui să-mi iau câteva luni de vacanță. Ce va urma după aceea, nu pot să știu. Acum însă e mai bine să nu-mi fac planuri de viitor, ci să pictez, să petrec cât mai mult timp în mijlocul naturii. Am visat la acest lucru o viață întreagă. Sper ca anul acesta să ajung să-mi văd visul împlinit.

ÎNCHEIERE

Cei care au citit această carte în manuscris au fost de părere că am abordat în ea un stil mult mai personal. Așa o fi. Dar informația conținută în carte este atât de importantă, încât am decis să mă țin cât mai aproape de stilul relatărilor reportericești: cum am primit această informație, care au fost circumstanțele și ce a urmat. A trebuit să parcurg o cale lungă, care poate fi rezumată într-o singură frază: „Ignorarea faptului că ieșirea în viitor se realizează nu numai prin scopuri, planuri și obiective, ci și prin spiritualitate, moralitate și etică, putea să mă coste viața. Ba, mai mult, în joc erau puse și viețile altor oameni.” Am înțeles câteva adevăruri, care m-au ajutat să devin un om mai fericit, încă de pe când eram copil, am aspirat, în primul rând, la perfecționarea calităților mele intelectuale, la cultivarea aptitudinilor, la o evoluție personală și la cunoașterea lumii înconjurătoare, dar s-a dovedit că atingerea acestor obiective este de neconceput fără o profundă schimbare interioară și fără ajutorul acordat altor oameni. Când am înțeles acest lucru și am început să acționez în consecință, abia atunci am simțit cu adevărat ceea ce noi, oamenii, numim „fericire”. Le doresc tuturor cititorilor mei să ajungă să simtă, la fel ca mine, adevărata fericire.

CUPRINS

Către cititori.....	1
Introducere.....	1
Viitorul.....	8
Noile valori.....	23
Cazinoul.....	32
„Triunghiul”.....	41
Principiile.....	45
Sterilitatea.....	48
Rugăciunea.....	57
Artele marțiale.....	62
Receptarea noii informații.....	86
Personalitatea și societatea.....	74
Iubire și morală.....	83
Situațiile critice.....	86
A-i ajuta pe alții.....	91
Idealurile.....	93
Ședințele cu pacienții.....	94
Moralitatea.....	102
Eu-l colectiv.....	104
Sikaciaelian.....	108
Lucrul cu pacienții.....	117
Cum se naște un toast	127
Încheiere.....	133